

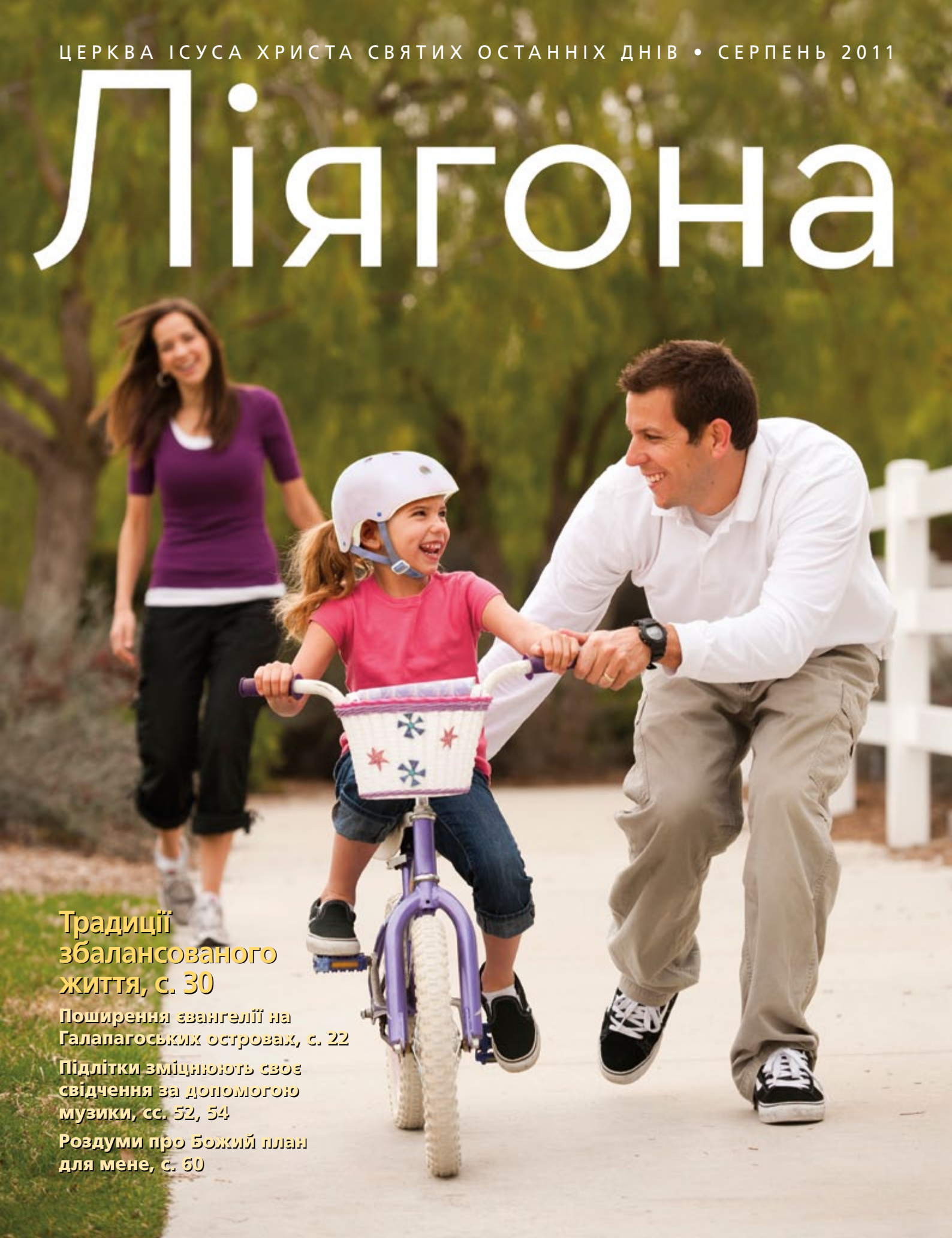
Ліягона

**Традиції
збалансованого
життя, с. 30**

**Поширення євангелії на
Галапагоських островах, с. 22**

**Підлітки зміцнюють своє
свідчення за допомогою
музики, сс. 52, 54**

**Роздуми про Божий план
для мене, с. 60**

Збирання, художник Джошуа Уоллес Дженсен

У 1997 році на честь святкування 150-ї річниці прибуття піонерів у Долину Солоного озера 24 липня 1847 року сучасні "піонери"-святі останніх днів знову пройшли шлях від Уінтер-Квотерз, шт. Небраска, до Долини Солоного озера. Ця картина була зроблена під час того сучасного переходу. Гімн "Вперед, святі", написаний Уільямом Клейтоном у 1846 році, однаковою мірою описує обидві групи піонерів:

Вперед, святі, вам випало іти
До важких перемог,
Душі звільніть від суму й гіркоти,
Все гаразд, з нами Бог!
Позбутись треба марноти,
Якщо в Сіон прямуєш ти.
І хай звучить в серцях у нас: "Все гаразд! Все гаразд!"
(Гімни, № 17).

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: **Любов у домі: порада нашого пророка**
Президент Томас С. Монсон
- 7** Послання візитного вчителювання: **Товариство святих жінок**

СТАТТІ

- 20** **Двоє піонерів, яких розділяють два століття**
Аллисон Джи-Джен Меррілл
Їх розділяють півтора століття, але об'єднує віра.
- 22** **Острови вогню і віри: Галапагоси**
Джошуа Дж. Перкі
Церква процвітає на цих надзвичайних островах

- 30** **Традиції збалансованого, праведного життя**
Старійшина Л. Том Перрі
Чотири секрети, що допоможуть знайти рівновагу.

РУБРИКИ

- 8** **Через мале і просте**
- 11** **Служіння в Церкві: Ви можете мене благословити?**
Дженніфер Роуз Медді
- 12** **Ми говоримо про Христа: Я взяв на себе Його ім'я**
Джейкоб Ф. Френдсен
- 14** **У що ми віримо: Бог послав нас на землю в сім'ю**
- 16** **Наші домівки, наші сім'ї: Один непохитний піонер благословляє багато поколінь**

- 18** **Класика євангелії: Торкнутися рятівною рукою**
Президент Гордон Б. Хінклі
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 74** **Церковні новини**
- 79** **Ідеї для домашнього сімейного вечора**
- 80** **До нових зустрічей: Притча про бананове дерево**
Антон Т. Кумарасамі в переказі
Лінди Дж. Лейтер

НА ОБКЛАДИНЦІ

Титульна сторінка: фотоілюстрація Джеррі Гарнза.
Остання сторінка: фотографія © iStockphoto.

42

42 Чи справді він мене про те запитав?

Джойлін Гансен

Чи може така молода людина, як я, виконувати таке покликання?

48

46 Запитання і відповіді

Як я повинен реагувати, коли мої друзі кажуть, що жодна людина не бачила Бога?

48 Єдина істинна й жива Церква

Старійшина Даллін Х. Оукс

Що означає, коли ми кажемо, що наша церква—це єдина істинна Церква?

52 Пісня і молитва

Адам С. Олсон

Діллон знав, до кого звернутися, коли потребував допомоги, щоб узяти ноту.

54 Спів у Сингапурі

Мішель Хсі і Серіс Онг

Свідчення і дружба зміцнилися, коли підлітки виконували мюзикл у Сингапурі.

57 Бути сучасними піонерами

Господь не просить нас переходити через рівнини; Він просить нас перейти через вулицю і познайомитися із сусідами.

58 Плакат: Вихід є

62

59 Особливий свідок: Чого я можу навчитися з Писань?

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон

60 Відображення

Шейла Кіндред

Що приготувало для мене майбутнє?

62 Наша сторінка

64 Початкове товариство вдома: Моє тіло—це храм Бога

Вікі Ф. Мацуморі

66 Історії про Ісуса: Ісус благословляє дітей

Даяна Л. Мангум

68 Пошук людей для навчання.

Допоможи місіонерам дістатися до місця, де вони призначили зустріч для навчання.

69 Корисна порада

70 Для молодших дітей

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: розвага на сонці.

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Ворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер
Консультанти: Кейт Р. Едвардс, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт
Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон
Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічники головного редактора: Дженіфер Л.
Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр

Помічник редактора: Сюзен Барретт

Редколегія: Бриттні Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Леррі Гіллер,
Керрі Кастен, Дженніфер Медді, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Річард М. Ромні, Джанет
Томас, Пол Ванденберге, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муї

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен,
Кім Фенстермейкер, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні
Дж. Нільсон, Тай Пілчер

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого
розподільного центру Церкви або керівника приходу
чи філії.

**Рукописи і запитання надсилайте до Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; або електронною поштою на
адресу: liahona@ldschurch.org.**

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайтянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
August 2011 Vol. 14 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

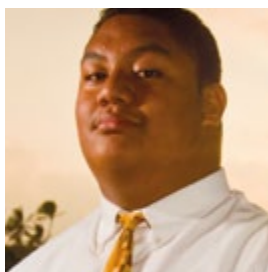
Більш докладно в он-лайні Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРΟΣЛИХ

На Галапагоських островах Церкву
було організовано нещодавно (див.
с. 22). **Дивіться більше фотографій**
членів Церкви на Галапагосах
на сайті www.liahona.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Зайдіть на сайт www.liahona.lds.org,
щоб почути, як Діллон (див. с. 52)
співає пісні до семінарських фільмів
зі Старого Завіту тонганською
мовою.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Чи знаєш ти, що по всьому світу
приблизно один мільйон дітей
Початкового товариства? **Позна-
йомся з кимось із них** на сайті
www.liahona.lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні
багатьма мовами на сайті www.languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Баланс, 30

Благословення священства, 11

Вивчення Писань, 30, 46, 59

Десятина, 70, 72

Єдність, 22

Знання, 30

Зцілення, 66

Історія Церкви, 8, 16, 18

Ісус Христос, 12, 66

Місіонерська робота, 22, 68

Молитва, 38, 52

Музика, 52, 54

Навернення, 16, 20, 22, 39

Небесний Батько, 46

Піонери, 18, 57

Покаяння, 58

Покликання, 42

Причастя, 12

Свідчення, 46, 48

Священство, 48

Сім'я, 4, 14

Слово мудрості, 30, 64, 73

Служіння, 18, 22, 40, 42

Спадок, 60

Спасіння, 18, 80

Товариство допомоги, 7

Фізичні тіла, 64, 73

Фінанси, 41

Характер, 30

Храмова робота, 22, 39

Президент
Томас С. Монсон

Любов у домі:

ПОРАДА НАШОГО ПРОРОКА

Благословенні сімейні стосунки

“Після того, як ми багато всього спробували, про- йшли безліч шляхів, побачили, настільки швидкоплин- ним і часом поверхневим є багато чого в цьому світі, тоді зростає наше почуття вдячності за привілеї мати те, на що ми можемо завжди розраховувати—дім, сім’ю та вірність близьких людей. Ми розуміємо, що означає бути зв’язаними обов’язком, повагою, належністю одне одному. Ми дізнаємося—ніщо не може повністю замі- нити благословенних стосунків сімейного життя”¹.

Діліться своєю любов’ю

Так легко ставитися до них як до чогось само собою зрозумілого, поки не настане день, коли вони підуть з нашого життя і нам залишиться лише казати “а якщо б...” і “якби лишень...” ... Друзі переїздять, діти виростають, близькі йдуть з життя. «Ніколи не дозволяйте, щоб вирішення проблеми стало більш важливим за почуття любові до людини. “Похваліть свою дитину, огорніть її обіймами, частіше кажіть “Я тебе люблю”, завжди висловлюйте вдячність.

Давайте радіти життю, поки ми живемо, знаходити радість у подорожі й дарувати любов друзям і сім’ї. Настане день, коли кожен з нас уже не зможе ска- зати: “Я зроблю це завтра”. Не відкладаймо те, що є найважливішим”².

Виявляйте свою любов

Брати, давайте ставитися до наших дружин з гід- ністю і повагою. Вони наші вічні супутниці. Сестри,

шануйте своїх чоловіків. Їм треба чути добрі слова. Їм потрібна дружня усмішка. Вони потребують теплого виявлення справжньої любові. ...

Тим з вас, хто є батьками, я кажу—виявляйте любов до своїх дітей. Ви знаєте, що ви любите їх, але пере- свідчіться, що і їм також про це відомо. Вони є дуже до- рогоцінними. Нехай вони знають про це. Звертайтеся до Небесного Батька по допомогу, коли щодня піклуе- тесь про їхні потреби і коли стикаєтесь з труднощами, які неодмінно приходять разом із батьківством. Щоб виховати дітей, вам потрібна мудрість, що перевищує вашу власну”³.

Висловлюйте свою любов

“Ви, батьки, кажіть дітям про свою любов. Моліться за них, щоб вони були здатні протистояти злочестиво- сті світу. Моліться, щоб їхні віра та свідчення зростали. Моліться, щоб вони жили доброчесним, сповненим служіння життям.

Діти, дайте батькам відчути, що ви їх любите. Дайте їм відчути, наскільки ви їм вдячні за все, що вони ро- блять і продовжують робити для вас”⁴.

Що є найважливішим

“Найважливіше завжди пов’язане з людьми навколо нас. Часто ми гадаємо, що вони *мусять* знати, як сильно ми їх любимо. Але не варто гадати, варто ска- зати їм про це. Вільям Шекспір писав: “Не любить той, хто не показує свою любов”. Ми ніколи не пошкодуємо

про лагідні слова чи прояви ніжності. Натомість нас замучать докори сумління, якщо ми цього не робили для тих, хто значить для нас найбільше”⁵.

Наближайте небеса

“Нехай наші сім’ї і домівки будуть сповнені любові: любові одне до одного, любові до євангелії, до ближнього і до Спасителя. Тоді небеса наблизяться до землі.

Перетворімо наші домівки на святилища, до яких наші домашні завжди хотітимуть повертатися”⁶.

Молитва за сім’ї

“Оскільки сім’я в наш час знаходиться у світі на лінії вогню і багато з того, що вважалося священним зараз піддається глузуванню, ми просимо Тебе, о Батьку, дай нам сили долати ті випробування, що перед нами постають, щоб ми могли бути сильними, відстоюючи істину й праведність. Нехай наші домівки стануть небесами миру, любові й духовності”⁷. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Використовуючи один із способів навчання, “вчитель ставить запитання чи описує ситуацію і дає учням трохи часу, щоб вони подали свої рішення або ідеї” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 169). Читаючи цю статтю разом із сім’єю, просить усіх визначити пораду або ідею, яка справляє найбільше враження. Члени сім’ї можуть пропонувати способи того, як збільшити любов у своєму домі. Ви можете запропонувати сім’ї проглянути ці ідеї на найближчому домашньому сімейному вечорі.

ПОСИЛАННЯ

1. “Святилище, сховане від світу”, *Всесвітні збори навчання провідників*, 9 лютого 2008 р., с. 29.
2. “Joy in the Journey” (Brigham Young University Women’s Conference, May 2, 2008), <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. “Рясно благословенні”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 112.
4. “До нових зустрічей”, *Ліягона*, трав., 2009, с. 113.
5. “Радість подорожі”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 86.
6. “Святилище, сховане від світу”, сс. 30–31.
7. Молитва освячення храму Гіла-Веллей, шт. Аризона, 23 трав. 2010; в “The Gila Valley Arizona Temple: ‘Wilt Thou Hallow This House,’” *Church News*, May 29, 2010, 5.

Мама врятувала нас

Патриція Оксієр

Коли мені було шість років, разом з меншою сестрою ми дивилися баскетбольну гру нашої старшої сестри. Батько пішов, і ми вирішили, що теж підемо з ним додому, тому побігли доганяти його під дощем. Однак не знайшовши батька, ми повернулися до спортзалу, щоб поїхати додому з мамою. Проте коли ми увійшли до спортзалу, в ньому вже нікого не було.

Пам'ятаю, як ми стояли з молодшою сестрою, відкривши

вхідні двері, намагаючись не намокнути під дощем і молячись, щоб хтось приїхав за нами. Потім пам'ятаю, як ми, почувши звук, з яким закриваються двері нашого червоного автомобіля, побігли на нього. І тоді відбулося те, що стало одним з найяскравіших спогадів дитинства: наша мама, обнімаючи нас, пригорнула до себе, "як квочка збирає своїх курчаток під свої крила" (3 Нефій 10:4). Мама врятувала

Я ніколи не почувала себе більш захищеною, ніж у той момент, коли мама обняла нас, пригортаючи до себе.

нас, і я ніколи не почувала себе більш захищеною, ніж у той момент.

Коли я думаю про вплив, який вона на мене справила, то бачу, що все мамине життя спрямовувало мене до Спасителя і показувало, що означає "підніма[ти] руки, що опустилися, і зміцню[вати] ослаблі коліна" (УЗ 81:5). Вона поклалася на Ісуса, Який давав їй "Дух і силу" ("Я йтиму за Христом", Гімни, № 129).

ДІТЯМ

Як створити щасливу домівку

Президент Монсон розповідає, як ми можемо створити щасливу домівку. Проглянь статтю і зверни увагу на те, що ти разом із сім'єю можеш робити, аби твоя домівка була щасливою.

Кожного разу, коли будеш знаходити те, що можеш зробити, записуй

це в одному з рядків. Після того, як вирішиш, що будеш робити в першу чергу, намалюй частину будинку, яка написана в одному рядку поруч з твоєю дією. Знайди принаймні п'ять способів того, як зробити домівку щасливою, і намалюй увесь будинок і свою сім'ю в ньому.

1. Стіни _____
2. Дах _____
3. Двері _____
4. Вікна _____
5. Сім'я _____

Товариство святих жінок

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Елайза Р. Сноу, другий генеральний президент Товариства допомоги, навчала: “Апостол Павло ще в давнину згадував святих жінок. Обов'язок кожної з нас—стати святою жінкою. Якщо ми святі жінки, то будемо мати високі цілі. Ми будемо відчувати, що нас покликано виконувати важливі обов'язки. Жодна з нас не звільняється від них. Як би далеко від усіх не жила сестра, і якою б обмеженою не була її сфера впливу, однак усе, що вона робить, має важливе значення для встановлення Царства Божого на землі”¹.

Сестри, ми не ізольовані одна від одної і сфера нашого впливу не обмежена. Приймаючи дар бути активною в Товаристві допомоги, ми стаємо частиною того, що пророк Джозеф назвав товариством, “вільним від усього зла світу: обраним, чеснотливим і святим”².

Це товариство допомагає нам зміцнити свою віру і зростати духовно, надаючи можливість бути провідниками, служити і навчати. Наше служіння в житті набуває ще однієї грані. Ми розвиваємося духовно, зростає наше відчуття належності до товариства, усвідомлення своєї сутності й самоповага. Ми розуміємо, що остаточна мета євангельського плану—надати нам можливість досягнути свого найбільшого потенціалу.

Товариство допомоги допомагає нам готуватися до отримання храмових благословень, шанувати укладені завіти і залучатися до справи Сіону. Товариство допомоги допомагає нам посилювати нашу віру й особисту праведність, зміцнювати сім'ї та шукати нужденних і допомагати їм.

Робота Товариства допомоги є святою, а виконання святої роботи розвиває нашу святість.

Сільвія Е. Олред, перший радник у Генеральному президентстві Товариства допомоги.

З Писань:

Вихід 19:5; Псалми 24:3–4; 1 Солунянам 4:7; Титу 2:3–4; Учення і Завіти 38:24; 46:33; 82:14; 87:8; Мойсей 7:18

Що я можу зробити?

1. Як я допомагаю сестрам, за якими пильную, встановлювати “високі цілі” й досягати їх?
2. Що я роблю, аби жити “обраним, чеснотливим і святим” життям?

Більш докладна інформація міститься на сайті www.reliefsociety.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Елайза Р. Сноу, “An Address,” *Woman's Exponent*, Sept. 15, 1873, 62.
2. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:570.
3. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:605, 606.
4. Люсі Мак Сміт, у *Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844*, entry for Mar. 24, 1842, Church History Library, 18–19.

З нашої історії

Кажучи про Жіноче товариство допомоги в Наву, пророк Джозеф наголошував на святості, пояснюючи, що сестри, ставлячи чистими і святими, матимуть вагомий вплив на світ. Він казав: “Легідність, любов, чистота—ось що повинно звеличувати вас. ...[Це товариство]... отримає силу повелівати королевам. ...Королі й королеви землі прийдуть у Сіон з виявом поваги”. Сестри Товариства допомоги, які живуть за укладеними завітами, заслужать на повагу не лише благородних людей, але “якщо ви будете жити відповідно до своїх привілеїв,—обіцяв сестрам Джозеф,—ангели не будуть стримуватися, щоб бути вашими товаришами”³.

Коли сестри брали участь у роботі служіння й спасіння інших людей, вони освячувалися й самі. Люсі Мак Сміт, мати Пророка, розповіла, які добрі справи може виконувати Товариство допомоги: “Ми мусимо плекати одна одну, пильнувати одна за одною, втішати одна одну і вчитися, щоб усі ми разом могли посісти на небесах”⁴.

Через мале і просте

“Через мале і просте відбувається велике”
(Алма 37:6).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Зліва: Кім Хо Джик (справа) зі старійшиною Гарольдом Б. Лі (по центру), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під час візиту в Корею. Вгорі: Сеульський Корейський храм, освячений у 1985 році.

Південна Корея

Місіонерська робота в Кореї почала проводитися під час Корейської війни на початку 1950-х років, однак Кім Хо Джик, один з перших корейських навернених, був охрищений у Сполучених Штатах. Кім працював над здобуттям ступеня доктора, коли в 1951 році приєднався до Церкви в Пенсільванії. Двоє його дітей були серед перших чотирьох людей, охрищених в Кореї 3 серпня 1952 року. Пізніше брат Кім, обіймаючи керівну посаду в корейському уряді, сприяв приїзду місіонерів до Південної Кореї.

У 1962 році було створено Корейську місію, а Книгу Мормона корейською мовою було надруковано в 1967 році. Перший кіл у Південній Кореї, а також і на Азійському континенті, було організовано в Сеулі 8 березня 1973 року. Сеульський Корейський храм, який став першим храмом на Азійському континенті, було освячено в 1985 році.

У 2001 році старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, вручив прем'єр-міністру Південної Кореї Лі Хан-Донгу примірник документу “Сім'я: Проголошення світові”.

ЦЕРКВА У ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ	
Членів Церкви	81251
Місій	3
Колів	17
Приходів і філій	142
Храмів	1

Вікторина: дружини пророків

Починаючи від Емми Сміт і закінчуючи Френсіс Монсон, дружини Президентів Церкви завжди були вірними помічницями своїх чоловіків. Про цих та інших відданих жінок старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915—1985), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Господь ніколи не посилав апостолів і пророків та праведних чоловіків служити Своему народові без того, щоб не дати їм в супутниці жінку такої ж духовної наснаги”¹. Ця вікторина допоможе вам дізнатися про деякі цікаві факти з життя дружин восьми пророків останніх днів.

Відповіді на наступній сторінці

1. Ця жінка охристілася в 1834 році й пізніше самостійно пройшла 1600 км, щоб приєднатися до святих у Кертленді, шт. Огайо, США. Вона пообіцяла своїй матері, що повернеться, якщо зрозуміє, що Церква хибна, однак залишилася зі святими останніх днів до кінця свого життя.

2. Майбутній чоловік цієї молодої жінки, коли вони були підлітками, хотів вразити її, привівши в порядок подвір'я своїх батьків, приготувавши його для проведення вечірки, яка була такою ж престижною, як і ті, що проводилися сусідськими більш заможними хлопцями.

3. Ця жінка любила читати з раннього дитинства. Вона читала й тоді, коли всі думали, що вона спить, застеляє ліжко чи займається на органі.

4. У восьмирічному віці ця дівчинка пішла до лісу молитися. Вона молилася за батька, який не мав твердої віри в Христа. Коли батько прийшов до лісу на полювання, він ненароком почув її молитву. Вона пом'якшила його серце, і його віра стала сильнішою.

5. На першому ж побаченні цієї жінки з майбутнім чоловіком її батько і мати поцілували хлопця у щоку. Коли юнак роззирнувся, щоб побачити свою дівчину, вона лише сказала: “Піду за пальтом”².

6. Ця жінка навчалася в університеті Юти і в Музичному коледжі в Цинциннаті, де вона здобула навички ведення домашнього господарства. Вона навчилася любити літературу, драматургію та мистецтво і стала прекрасним музикантом.

7. Під час навчання в коледжі ця молода жінка зіграла головну роль Віоли у п'єсі Шекспіра *Дванадцята ніч* і була головною комітетом з організації танцювальних вечорів у школі, президентом спортивного клубу для дівчат і віце-президентом студради.

8. Ще в Початковому товаристві ця жінка виголошувала чудові промови, як справжній оратор, супроводжуючи виступ жєстами. Її чоловік пізніше розповідав про один з її виступів: “Я не знаю, чим він мене так вразив, але для мене він став незабутнім. Потім, коли вона виросла і стала прекрасною молодою жінкою, я мав достатньо глузду, щоб одружитися з нею”³.

ПОСИЛАННЯ

1. Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 vols. (1966–73), 3:302.
2. Див. Томас С. Монсон, “Рясно благословенні”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 111.
3. Див. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Liahona*, Aug. 1995, 17.

Емма Гейл Сміт

Флора Амуссен Бенсон

Марджорі Пей Хінклі

Фібі В. Картер Вудрафф

Люсі Вудрафф Сміт

Френсіс Джонсон Монсон

Камілла Айрінг Кімбол

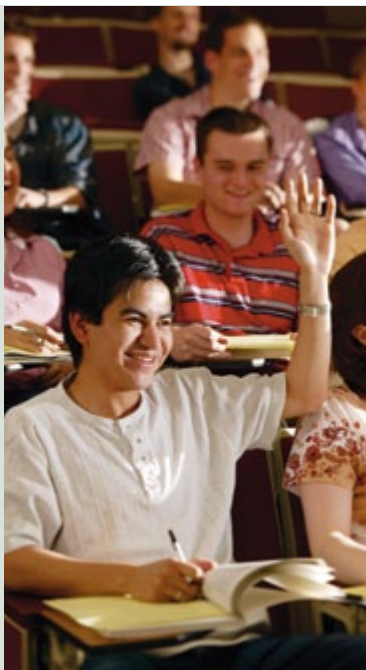

Емма Рей Мак-Кей

Освіта: розвивати здатність служити

“Господь і Його Церква завжди заохочували здобувати освіту, щоб розвивати нашу здатність служити Йому і дітям нашого Небесного Батька. Для кожного з нас, якими б не були наші таланти, Він має якесь служіння, щоб доручити нам. Але гарне служіння завжди включає в себе навчання—не одноразове чи протягом обмеженого часу,— а постійне”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Education for Real Life,” *Ensign*, жовт. 2002, с. 17.

Як можна навчатися упродовж усього життя

- Займатися тим хобі, про яке ви давно мріяли.
- Відвідувати прийнятні культурні заходи.
- Вивчати призначений на недільний урок виступ з генеральної конференції або розділ з *Основ евангелії*.
- Відвідувати музеї та історичні місця.
- Спостерігати за навколишнім світом: ходити на прогулянки по прилеглий до вас території, спостерігати за зірками, тваринами у вашій місцевості.
- Виконувати сімейно-історичну роботу.

Більш докладну інформацію можна знайти в довіднику Стейкі у вірі (2005), “Освіта”, сс. 86—87.

ВІДПОВІДІ НА ВІКТОРИНУ

ДРУЖИНИ ПРОРОКІВ

1. Фібі В. Картер Вудрафф, дружина Уілфорда Вудраффа
2. Люсі Вудрафф Сміт, дружина Джорджа Альберта Сміта
3. Камілла Айрінг Кімбола, дружина Спенсера В. Кімбола
4. Емма Гейл Сміт, дружина Джозефа Сміта
5. Френсіс Джонсон Монсон, дружина Томаса С. Монсона
6. Емма Рей Мак-Кей, дружина Девіда О. Мак-Кея
7. Флора Амуссен Бенсон, дружина Езри Тефта Бенсона
8. Марджорі Пей Хінклі, дружина Гордона Б. Хінклі

ЗАПРОШУЄМО НАДСИЛАТИ ІСТОРІЇ ПРО ДІТЕЙ

Ліягоні потрібні оповідання, **написані дорослими**, в яких описуються історії з життя дітей по всьому світу. Оповідання мають ґрунтуватися на реальних подіях, однак імена, діалоги й незначні деталі можна додавати чи змінювати, щоб оповідання мало завершений вигляд.

В оповіданні має йтися про те, як діти вивчають і застосовують євангельські принципи у своєму житті, особливо, коли євангелія допомагає їм долати спокуси й суперечності реального життя. В оповіданнях слід описувати думки й почуття дитини, про яку розповідається.

Випадки з вашого дитинства, з життя ваших дітей або з життя сусідських дітей, які ви могли спостерігати, також є хорошим джерелом для написання оповідання.

Серед тем можуть бути такі: віра, хрищення, чесність, десятина, свідчення, домашній сімейний вечір, послух пророкові, допомога іншим, послух Ісусу Христу, Святий Дух чи будь-які принципи з переліку “Мої євангельські норми”.

У своїх листах ви повинні вказати ім'я, адресу, номер телефону, електронну адресу (якщо є), приход або філію і кіл або округ автора. Надсилайте оповідання електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або надсилайте їх поштою на адресу:

Stories for Children
Liahona, Rm. 2420
50 E. North Temple St.
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

ВИ МОЖЕТЕ МЕНЕ БЛАГОСЛОВИТИ?

Дженніфер Роуз Медді

Співробітник редакції церковних журналів

ВІДПОВІДНО ДО ЇХНЬОЇ ВІРИ

“Лише носії Мелхиседекового священства можуть благословляти хворих чи страждених. Як правило, два або більше носіїв священства благословляють хворого, але, якщо потрібно, і один може виконати як помазання, так і запечатування.

Брати повинні давати благословення хворим на прохання самих хворих або тих, хто дуже турбується про них, щоб це благословення виконувалося відповідно до їхньої віри”.

Довідник 2: Керування Церквою (2010), 20.6.1.

Ішов сильний сніг, і я повільно їхала вгору по схилу. Я подумала, що як тільки виїду наверх, то вже безпечно дістануся додому. Але коли я робила поворот, то помітила зустрічний автомобіль, водій якого, втративши контроль, рухався прямо на мене. Перед зіткненням я встигла лише скрикнути, а потім в очах потемніло.

Я не знала, скільки часу минуло, перш ніж я спробувала відкрити очі. Сніг падав мені на обличчя, коли його задувало в розбите бокове вікно. Я спробувала згадати основні події: наприклад, куди я їхала до аварії. Самотня і налякана, я плакала від пульсуючого болю в плечі та грудях. Я благала Небесного Батька, щоб мої ушкодження не були надто серйозними і зі мною все було гаразд.

За мить я відчула, що хтось узяв мене за руку. Інстинктивно я ухопилася за неї. Я розплющила очі й побачила чоловіка у чорному пальті й капелюсі, який стояв біля моєї розбитої машини. Він сказав, що його дружина бачила аварію з їхнього дому, а він прийшов подивитися, чи

зможе чимось допомогти. Він тримав мене за руку і казав, що зі мною все буде добре.

Я намагалася запитати чоловіка, чи він був святим останніх днів, але змогла лише прошепотіти: “Ви можете мене благословити?”

Він сказав, що може, а потім через розбите вікно поклав руки на мою голову.

Я не пам’ятаю, що він казав. Але пам’ятаю, як подумала, що зі мною все буде добре, бо я отримала благословення. Я відчула мир і спокій.

Коли прибула швидка допомога, я більше не бачила того чоловіка. За кілька годин я залишала лікарню з поламаним ребром, великою кількістю гудзів та синців, але без серйозних ушкоджень.

Того ранку я молилася, щоб моя поїздка була безпечною, і спочатку подумала, що Небесний Батько не відповів на мою молитву. Однак невдовзі зрозуміла, що Він мене благословив і не залишив на самоті. Відповіддю на мою молитву був сповнений готовності носій священства, який жив за кілька кроків від місця аварії, тієї аварії, після якої

я могла б залишитися в набагато гіршому стані.

Я не впізнаю обличчя того чоловіка, якщо він буде проходити по вулиці. Я не впізнаю його голосу, якщо він привітається зі мною. Але я вдячна за цього незнайомця, який мав бажання і гідність дати мені благословення священства, коли я його потребувала. ■

Я ВЗЯВ НА СЕБЕ Його ім'я

Джейкоб Ф. Френдсен

*“Не дано ніякого іншого імені, через яке приходить спасіння; отже, я б хотів, щоб ви взяли на себе ім'я Христа”
(Мосія 5:8).*

СТАВИТИ ГОСПОДА НА ПЕРШЕ МІСЦЕ

Коли ми приймаємо причастя, то обіцяємо взяти на себе ім'я Спасителя (див. УЗ 20:77). Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, пояснював: “Це означає, що ми повинні ототожнювати себе з Ним. Ми будемо ставити Його на перше місце в житті. Ми будемо хотіти того, чого хоче Він, а не того, чого хочемо ми або чого світ вчить нас хотіти” (“Будьте єдиними”, *Ліягона*, вер. 2008, с. 5).

Через кілька тижнів свого перебування на місії я почав відчувати самотність і тугу за домом. Мені подобалося бути місіонером, але робота виявилася набагато важчою, ніж я уявляв. Я скучав за друзями, сім'єю і всім звичним, що залишилося вдома. Одного ранку під час індивідуального навчання я спокійно сидів і якийсь час крутив у руках табличку з моїм прізвищем, думаючи про те, як я сумую за дружніми стосунками. Як мені хотілося, щоб хтось просто назвав мене по імені.

Дивлячись на свою табличку з прізвиськом, я помітив, що хоча там і не вказано моє ім'я, я бачив, що на ній надруковане моє прізвисько, назва Церкви та ім'я Спасителя. Раптом я усвідомив щось таке, що змінило і мої погляди, і моє ставлення. Я усвідомив, що як місіонер я маю завдання представляти не себе. Натомість я служу, щоб представляти мою сім'ю, яка залишилася вдома, і, що найважливіше, я представляю

свого Спасителя та Його Церкву. Я прикріпив табличку з прізвиськом до кишені сорочки, прямо біля серця. Коли я це зробив, то пообіцяв своєму Спасителю, що Він посідатиме у моєму розумі і серці чільне місце.

З того часу я вже не відчував необхідності в тому, щоб хтось назвав мене по імені. Починаючи з того дня, я працював і служив з усіх сил, кожного дня з гордістю прикріплюючи свою табличку з прізвиськом. Коли приходило відчуття збентеження, то я дивився на табличку з прізвиськом і це нагадувало мені про взяті зобов'язання наслідувати приклад Ісуса Христа.

Я докладав зусиль, щоб відповідальніше ставитися до зобов'язання взяти Його ім'я на себе і більше бути схожим на Нього. Коли я так чинив, то відчував більше любові до моїх напарників і до тих, кому служив. Моє свідчення зміцнювалося і місіонерська робота приносила радість. Я почав забувати про себе й зосереджувався на служінні Господу.

ЩО ОЗНАЧАЄ ВЗЯТИ НА СЕБЕ ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА?

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає відповісти на це запитання у своєму виступі на генеральній конференції "Taking upon Us the Name of Jesus Christ" (Ensign, May 1985, 80).

1. Приймаючи причастя, ми можемо з готовністю поновити укладений під час хрищення завіт—пам'ятати Господа і дотримуватися Його заповідей.
2. Ми можемо говорити про свою віру в Нього іншим людям (див. УЗ 18:21).
3. Ми можемо служити Йому, виконуючи роботу в Його царстві (див. Євреям 6:10).

Ви можете поділитися своїм свідченням про Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа під час домашнього сімейного вечора, на зборах свідчень або з представником іншої віри.

Уже кілька років минуло з того часу, як я повернувся з місії, але можливість брати на себе ім'я Спасителя залишається. В дійсності, як члени Церкви, всі ми зобов'язуємося брати на себе ім'я Христа кожної неділі, коли приймаємо причастя. Коли ми це робимо, то обіцяємо, що будемо представляти нашого Спасителя найкращим чином і намагатимемося ставати більше схожими на Нього. Як навчав цар Веніямин: "Я б хотів, щоб ви взяли на себе ім'я Христа. ... Хто б не зробив це, той стане праворуч від Бога, бо він знатиме ім'я, яким його називають; бо його називатимуть ім'ям Христа" (Мосія 5:8–9). Беручи на себе Його ім'я, кожен з нас може краще бачити мету своєї земної місії і знаходити в ній радість. ■

Спаситель запровадив причастя, коли був зі своїми апостолами. Він розламав хліб і дав його їм зі словами: "Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чинить на спомин про Мене!" По вечері так само ж і чашу, говорячи: "Оця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається" (Лука 22:19–20).

Ми будемо раді отримати від вас євангельські розповіді, пов'язані зі служінням та місією Спасителя. Будь ласка, візьміть до уваги, що обсяг історій не повинен перевищувати 500 слів. Позначте історії *We Talk of Christ*, і надішліть на електронну адресу: liahona@ldschurch.org.

БОГ ПОСЛАВ
НАС НА
ЗЕМЛЮ В

СІМ'Ю

У нашого Небесного Батька є для нас план. Коли Він посилає нас на землю в сім'ю—це відбувається згідно з Його планом. Адам і Єва були першою сім'єю на землі; наш Небесний Батько поєднав їх у шлюб і заповідав мати дітей (див. Буття 1:28). Бог хоче, щоб Його духовні діти отримали фізичне тіло. Коли батьки приводять у цей світ дітей, вони допомагають нашому Небесному Батькові здійснювати Його план спасіння. Вони з радістю приймають у свою сім'ю кожну новонароджену дитину, як дитя Бога.

Небесний Батько знав, що сім'я є найкращим середовищем, де ми можемо відчувати любов і турботу, перебуваючи на землі. Усі члени сім'ї згуртовано працюють над тим, щоб навчитися контролювати себе, жертвувати, бути вірними й цінувати працю. Вони також вчаться любити, ділитися і служити одне одному (див. Мосія 4:14–15). Діти навчаються виявляти любов до своїх батьків і бути слухняними та намагаються жити так, щоб ім'я їхньої сім'ї шанувалося.

Коли члени сім'ї підбадьорюють і хвалять одне одного, це збільшує їхню впевненість і любов. Успішні сім'ї з надією і наполегливістю підтримують кожного члена сім'ї в його особистих потребах і допомагають одне одному разом навчатися і працювати в любові. Їхня мета—стати щасливою вічною сім'єю. ■

Більш докладна інформація міститься в *Основи євангелії* (2009), сс. 211–214 та у статті М. Рассела Балларда, "Найголовніше те, що триває найдовше", *Ліягона*, лист. 2005, сс. 41–44.

"Шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом. ... Сім'я є центральною частиною Творцевого плану для вічної долі Його дітей" ("Сім'я: Проголошення світові", Ліягона, лист. 2010, с. 129).

**Наступне допоможе нам
мати щасливі успішні сім'ї:**

*Спільна молитва
чоловіка й дружини.*

*Сімейна молитва
щоранку і щовечора
(див. 3 Нефій 18:21).*

*Щонедільне відвідування
церковних зборів (див.
УЗ 59:9–10).*

*Навчання дітей євангелії
на щотижневих сімейних
домашніх вечорах.*

*Регулярне вивчення
Писань усією сім'єю.*

*Розвиток таких якостей,
як доброта, терпеливість і
милосердя (див. Мороній
7:45–48).*

*Участь у сімейних заходах:
сімейні обіди, спільна
праця, спільні розваги на
свіжому повітрі та участь у
прийнятті спільних рішень.*

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ: ЛЕВІДА СТОКЕРА, КРЕЙГ ПАЛМОНДА, ДЖОНА ЛЮКА,
МЕЛЮ РІЕРА, РОБЕРТА КЕЛСІ ТА ФРЕНКА ГЕЛМРІЧА.

ОДИН НЕПОХИТНИЙ ПІОНЕР БЛАГОСЛОВЛЯЄ БАГАТО ПОКОЛІНЬ

З перших днів існування Церкви її членів переслідували, з них глузували за їхні вірування. Серед молодих жінок, які зазнали переслідувань, була Сара Елвін Еріксен. Вона народилася в 1895 році в Даммені, Норвегія. Після того як вона здобула свідчення, дівчина присвятила себе євангелії. Її відданість мала більш далекосяжні наслідки, ніж вона могла уявити за життя. Завдяки відвазі й вірі зараз її нащадки мають благословення євангелії у своєму житті.

Як і Сара, ми також можемо мати випробування у своєму житті, що змусять нас відстоювати своє свідчення про Ісуса Христа і Його відновлену Церкву. Наше рішення бути непохитними у своїй вірі може вплинути на інших, як це було у випадку із Сарою. Ось її історія.

Коли мені було 15 років, одного разу в неділю ввечері ми з батьком пішли на прогулянку. Раптом батько зупинився і запропонував, щоб ми пішли до мормонської Церкви. Я була здивована, але з цікавості пішла з ним. Хор співав чудовий гімн. Я ніколи не чула більш зворушливої мелодії.

Після пісні один з місіонерів вийшов і звернувся з промовою, в якій розповідав про Божество. Пізніше він кілька хвилин поговорив з моїм батьком і зі мною.

Наступне відвідування церкви відбулося лише через рік, коли я пішла вивчати англійську з місіонерами. У кінці кожного уроку англійської розмова переходила на релігійні теми. Місіонери навчали мене євангелії й тому, як молитися Богові Батьку в ім'я Ісуса Христа. Вони розповіли мені, як було відновлено євангелію через пророка Джозефа Сміта, про появу Книги Мормона і про багато інших євангельських принципів.

Усе це було таким новим для мене, і в той же час здавалося знайомим. Я уважно вивчала Писання, щиро молилася, щоб отримати просвітлення, яке й отримала.

Мій батько помітив зміни, що відбулися в мені. Але коли він зрозумів, що я серйозно цікавлюся Церквою, то дуже розсердився і заборонив туди ходити. Однак я продовжувала. Часто він посилав брата посеред церковних зборів, щоб той відвів мене додому.

Коли мені виповнилося 17 років, батько запитав, що я хочу на день народження. Я відповіла, що хочу його згоди на хрищення. Він ударив кулаком по столу й вигукнув: "Ніколи!"

На той час мої батьки приєдналися до іншої церкви. Батько посилав священників та інших людей, щоб вони поговорили зі мною, але я була твердою у своєму свідченні про євангелію. Батько сказав, що я ганьблю нашу сім'ю і змусив піти з дому. Майже тиждень я жила в домі однієї сестри з Товариства допомоги. За той час серце батька пом'якшилося, і він дозволив мені повернутися додому.

Минуло кілька місяців. Батько зрозумів, що ніщо не похитне мого свідчення про євангелію, тож дав дозвіл на хрищення. Моя радість і щастя були такими великими, що це справило глибокий вплив на батька. Він навіть захотів поїхати зі мною в Осло на хрищення.

Упродовж усього цього часу мама не була багатослівною, але я відчувала, що вона вірила в істинність євангелії. Ми провели багато годин разом, розмовляючи про євангелію.

Однак суперечки в домі не закінчилися. Батько не хотів мене слухати. Я клала брошури на його столик біля ліжка, бо він по вечорах багато читав. Я часто запрошувала до нас додому місіонерів, і вони розмовляли з батьком. Але здавалося, що все марно.

Одного разу батько запитав мене: "Ти молишся?" Я відповіла, що кожного дня молюся, аби його очі було відкрито й він зрозумів, що євангелія істинна. Він відповів, що все це від диявола, але потім сказав: "Давай молитися разом".

Я відповіла: "Гаразд. Ти молитимешся своєму Богові, а я молитимуся своєму, і ми побачимо, Хто з них відповідь раніше". Так ми і зробили.

Невдовзі після того я почала помічати, що він читає брошури і Книгу Мормона. Кілька разів він ходив зі мною до церкви, але ніколи не розмовляв про це і не виявляв жодної зміни в своїх віруваннях. Проте не минало й дня, щоб ми не обговорювали різні євангельські принципи.

Так минуло три роки і одного дня батько сказав, що їде до Осло і хоче, щоб я поїхала разом з ним. Коли ми прибули на станцію, там був один з місцевих старійшин. Я запитала його, куди він їде.

Старійшина відповів: "Невже ти не знаєш? Я буду хрестити твого батька!"

Я кричала і сміялася! Через місяць похрестилися також моя мати й наймолодший брат. Невдовзі до Церкви приєдналися моя сестра з чоловіком, а також троє моїх братів. ■

Зараз у Церкві нараховуються сотні вірних нащадків Сари Ельвіри Еріксен. Ця розповідь з історії її життя була надіслана її дітьми: Роуз Андерсон, Бетті Фарлі, Аксел Таннер та Джанет Байлунд.

• ТОРКНУТИСЯ РЯТІВНОЮ РУКОЮ

Президент
Гордон Б. Хінклі
(1910–2008)

Гордон Б. Хінклі був висвячений 15-м Президентом Церкви 12 березня 1995 року. Він розпочав будівництво невеликих храмів, оголосивши за час свого президентства про будівництво 79 нових храмів. Президент Хінклі також добре відомий тим, що багато подорожував, відвідавши святих більше ніж у 60 країнах. Наступна стаття є уривком його виступу на генеральній конференції, з яким він звернувся 6 жовтня 1996 року. Повний текст виступу можна знайти на сайті conference.lds.org.

Усім нам потрібно нагадувати про минуле. Саме історія дає нам те знання, що врятує нас від повторення помилок і саме на ній ми можемо будувати своє майбутнє. ...

Я поверну вас назад, на генеральну конференцію, що відбулася в жовтні 1856 року. У суботу, коли проходила конференція, у [Долину Солоного озера] прибув Франклін Д. Річардс з небагатьма своїми товаришами. Вони виїхали з Уінтер-Квотерз у легких фургонах, що були запряжені сильними волами, тому їхня подорож була швидкою.

Брат Річардс негайно відшукав Президента Янга. Він повідомив йому, що по всьому довгому шляху від Скоттсблаффа до долини йдуть сотні чоловіків, жінок та дітей. Більшість із них тягнуть ручні візки. Їх супроводжують дві групи з возами, які отримали завдання надавати допомогу цим людям. Група дійшла до місця, де їм востаннє треба буде перейти річку Норт-Платт. Потім на них чекає шлях, що піднімається вгору аж до Континентал-Дивайд, а після цього їм ще треба буде подолати багато-багато миль. ...

Наступного ранку [Президент Янг] прийшов у стару Скинью, що стояла тоді на [Храмовій площі]. Він сказав людям:

“...Багато наших братів і сестер знаходяться з ручними візками на рівнинах, і, можливо, багато з них зараз за сімсот миль звідси, але їх необхідно привести сюди; ми повинні послати їм підмогу. ...

Це моя релігія; це наказ який я отримав через Святого Духа. Треба врятувати людей.

Сьогодні ж я звернуся до єпископів. Я не збираюся чекати ні до завтра, ні до післязавтра, щоб знайти 60 сильних запрягів з мулами і 12 чи 15 фургонів. Я не хочу посилати туди волів. Я хочу послати хороших коней і мулів. Такі у нашій місцевості є, і ми повинні зібрати їх. А також 12 тонн борошна і 40 вправних погоничів, окрім тих, хто будуть правити запрягами.

Я скажу вам усім, що ні ваша віра, ні ваша релігія, ні ваше сповідання релігії ніколи не спасе жодної душі з-поміж вас у цілестіальному царстві нашого Бога, якщо ви не вчините саме за тими принципами, яких я вас зараз навчаю. *Рушайте і приведіть людей, які зараз на рівнинах*¹.

Уже того ж дня жінки зібрали велику кількість харчів, постільних речей та одягу.

Наступного ранку коні були підковані, фургони поладжені й завантажені.

Наступного ранку, у вівторок, 16

Історії про те, як їх було врятовано, ілюструють саму суть євангелії Ісуса Христа.

запрягів мулів поїхали на схід. До кінця жовтня 250 запрягів вирушили у дорогу для надання допомоги.

Брати і сестри, з цієї кафедри звучали чудові проповіді. Але ніщо не було більш переконливим, ніж слова Президента Янга за тих обставин.

... Історії про їхній порятунок треба повторювати знову й знову. Вони ілюструють саму суть євангелії Ісуса Христа. ...

... Серед нас також є ті, хто плаче від болю, страждань, самотності й страху. Наш величний і священний обов'язок полягає в тому, щоб знайти їх і допомогти, підбадьорити, нагодувати, якщо вони голодні, насичувати їх дух, якщо вони прагнуть за істиною і праведністю.

Скільки молодих людей безцільно вештається і йде трагічним шляхом наркотиків! Скільки з них прибилося до злочинних угруповань, ведуть аморальне життя та загрузло в безлічі пороків, які супроводжують усе вищеназване! Є вдови, яким так хочеться почути дружній голос і відчутти дух щирої турботи, який свідчить про любов. Є такі, хто колись був теплим у вірі, але чия віра стала холодною. Багато з них хочуть повернутися, та не знають, як це зробити. Їм потрібні дружні руки, простягнуті до них. Якщо докласти трохи зусиль, то багато кого з них можна повернути й вони знову бенкетуватимуть за столом Господа.

Мої брати і сестри, я буду

сподіватися, я буду молитися, щоб кожен з нас... прийняв для себе рішення шукати тих, кому потрібна допомога, хто потрапив у безнадійне і скрутне становище. Допомогайте їм у душі любові повернутися до Церкви, де сильні руки і люблячі серця зігріють їх, заспокоять, підтримають і поставлять на шлях щасливого і плідного життя.

Я залишаю вам, мої дорогі друзі, мої соратники в цій чудовій справі, своє свідчення про істинність цієї роботи, роботи Всемогутнього, роботи Викупителя людства. ■

Розділові знаки та правопис узгоджено із сучасними правилами граматики.

ПОСИЛАННЯ

1. Бригам Янг, цитовано в LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), 120–21.

ДВОЄ ПІОНЕРІВ, ЯКИХ РОЗДІЛЯЮТЬ ДВА СТОЛІТТЯ

Аллісон Джи-Джен Меррілл

Любий Ебенезере, ви мене не знаєте. Ми ніколи не зустрічалися.

Ви народилися 17 листопада 1830 року в Данблейні, Пертшир, Шотландія, в сім'ї Ендрю Брайса й Джанет Адамс Брайс. Вони назвали вас Ебенезером.

Через сто сорок три роки я народилася в Хуалайні на Тайвані. Мене назвали Джи-Джен Хунг.

У 10 років ви почали працювати на верфі. Пізніше ви стали учнем і досягнули великої майстерності у своїй професії.

У чотирирічному віці я почала запам'ятовувати таблицю множення та китайські ієрогліфи. Було не легко, але я змогла.

Навесні 1848 року ви зацікавилися Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, хоча ваш батько, сім'я і друзі не розділяли вашого ентузіазму. Вони робили все можливе, щоб переконати вас відмовитися від Церкви. Ваш батько навіть закривав у шафі ваш одяг, щоб ви не ходили на недільні зібрання. Але ваша віра була непохитною. Незважаючи на переслідування, ви не здавалися.

4 грудня 1986 року американські місіонери з Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів постукали у двері дому мого батька. Хоча батько дозволив місіонерам приходити регулярно, його не цікавило їхнє послання. Через кілька місяців він розлучився з моєю

матір'ю й повторно одружився.

Коли батько повідомив місіонерам сумні новини про розпад нашої сім'ї, він також сказав їм більше не приходити.

Місіонери залишили Книгу Мормона і адресу найближчої каплиці, написавши її на внутрішньому боці

палітурки, та сказали: “Ми завжди будемо вашими друзями. Якщо ми щось можемо зробити для вашої сім'ї, приходьте за цією адресою. Ви там нас знайдете”.

Того вечора мені було важко прощатися з місіонерами, бо я відчувала, що в їхньому посланні є щось цінне.

До нас переїхала мачуха. Вона і батько жорстоко до мене ставилися. Життя було важким і я стала цинічним підлітком.

Одного вечора, коли я більше вже не могла терпіти їхньої нарути, я в страху вибігла з дому й захова-лася на рисових полях—самотня,

пригнічена, позбавлена всякої надії. Я хотіла втекти, але їти мені було нікуди.

Раптом я пригадала те, що сказали старійшини під час останньої зустрічі. “Найперше, що я зроблю завтра, я піду і знайду своїх друзів!” Сказавши це, я вперше за багато років відчула внутрішній спокій.

Наступного дня рано-вранці я сіла на велосипед і поїхала в центр міста до церкви, але старійшини, які приходили в нашу сім'ю пару років тому, повернулися додому. Коли я майже здалася, до мене підійшли дві дружелюбні дівчини зі знайомими чорними іменними табличками і представилися.

Любий Ебенезере, попри спротив вашого батька ви охристілися у квітні 1848 року і стали єдиним наверненим у своїй сім'ї.

Через місяць після зустрічі з сестрами-місіонерками, у листопаді 1988 року, я охристілася і стала першою наверненою у своїй сім'ї.

Але батько і мачуха не давали мені ходити до церкви.

Одного разу, коли я повернулася додому після заходу Товариства молодих жінок, батько заскочив до моєї кімнати, лаявся на мене, схопив Писання і порвав їх на шматочки. Клаптики білого паперу літали в повітрі й легенько падали на підлогу, куди капали й мої сльози.

*Шотландський хлопець. Тайванська дівчина.
Їх розділяє півтора століття, але об'єднує віра.*

Це було схожим на поганий сон, з якого я не могла прокинутися.

Коли мені виповнився 21 рік, у мене виникло сильне бажання служити на місії повного дня. Почувши це, батько відрікся від мене. Напередодні китайського Нового року, коли більшість людей їхала додому, щоб бути в колі сім'ї, мене з дому вигнали.

Любий Ебенезере, коли переслідування вашої сім'ї та друзів стали нестерпними, ви вирішили емігрувати з Шотландії до Америки, щоб приєднатися до святих останніх днів і перетнути рівнини, щоб дійти до Юти. Ваш батько розлютився. Він наказав вам залишатися, але ви були рішучим юнаком. Ви востаннє бачили батька у той день, коли сіли на корабель.

Життя 17-річного емігранта нелегке, але ви справилися. Вам вдалося відразу ж знайти місце застосування своїх

Ебенезер Брайс допомагав у будівництві каплиці Пайн-Веллей (внизу), яку було завершено в 1868 році. Він також знайшов каньйон, який зараз названо на його честь,—це Національний парк Брайс-Кенйон (справа), що у південній частині штату Юта.

теслярських, слюсарських та кораблебудівельних навичок. Вас покликали будувати каплицю в Пайн-Веллей, шт. Юта. Хоча ви ніколи раніше не будували каплиць, однак прийняли покликання не вагаючись. Сьогодні та будівля є найстарішою каплицею святих останніх днів, яка й досі функціонує.

Пізніше ви віднайшли величний, створений самою природою амфітеатр, який у наш час називається Національний парк Брайс-Кенйон.

4 червня 1994 року я прибула місіонеркою повного дня до Тайванської місії Тайчунг. Я причепила табличку з іменем на пальто так само, як і старійшини, які приходили в нашу

сім'ю кілька років тому. Я навчалася смиренню. Я відчувала повагу. Я отримувала благословення.

Після місії я емігрувала до Юти, де й познайомилася зі своїм чоловіком. Ми уклали храмовий шлюб на час і на всю вічність. Завдяки родоводу свого чоловіка я тепер пов'язана з вами.

Любий Ебенезере, ви мене не знаєте. Ми ніколи не зустрічалися. Але я чула про вас історії. Ви постійно подорожували. Ви постійно працювали. Ваше серце постійно вірило. Ви ніколи не переставали служити. Після всіх цих років ваш приклад віри все ще надихає мене. Дякую, дорогий Ебенезере. Дякую! ■

ОСТРОВИ ВОГНЮ І ВІРИ: Галапагоси

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

Посеред уламків чорних скель вулканічного походження височіє опора, зведена з валунів—як бастион, що захищає від холодних соляних бризок океану. Придивившись, можна зрозуміти, що зубчасті краї насправді є головами десятків морських ігуан, які збилися разом, як дракони, в очікуванні життєдайного тепла ранкового сонця. Деяких поодиноких ігуан можна побачити там і тут біля підніжжя скель, за які вони міцно тримаються своїми величезними пазурами, гострими як ножі, завдовжки майже з жіночий палець.

Однак більшість тварин зібралися групами. Це допомагає їм зберігати тепло, бути в безпеці, інстинктивно підтримуючи тілами одне одного в холоді й темноті та допомагаючи задовольняти спільні потреби. Тут, на Галапагосах, островах, народжених у вогні, життя набирає особливого сенсу. Це земля, де наука переплітається з вірою, де ми починаємо розуміти, що всі ми належимо до одного людського роду. І саме тут члени Церкви, як і ці морські ігуани, розуміють, що сила приходить тоді, коли вони міцно тримаються за завіти, прямуючи єдиним курсом

Галапагоські острови—це не лише вулканічні скелі, зяблики, черепахи і туризм. Це—епіцентр віри, де служіння і жертва стали результатом надзвичайної єдності та сили переконання.

до Господа, виявляючи віру, служачи і жертвуючи.

Як почалося збирання

Якось рано-вранці під час подорожі до Кіто, Еквадор, гід і натураліст Андре Дегель проходив у неділю повз дім зборів святих останніх днів. То був 1997 рік, і хоча він був членом Церкви, однак, переїхавши на Галапагоські острови, упродовж років був неактивним. Андре пам'ятав приємні відчуття від перебування в Церкві, і часто навмисно проходив повз дім зборів, коли бував у Еквадорі. Як правило, він не заходив усередину. Йому просто хотілося бути поруч з будівлею. “У мене

Зліва: острови Санта-Крус (зліва) і Балтра (справа) на Галапагосах. Вгорі: морські ігуани міцно тримаються за скелю в бухті Тортуга, о. Санта-Крус.

Вгорі: бухта і місто Пуерто-Айора, о. Санта Крус. Внизу, зліва направо: Сандра і Андре Дегель зі своєю племінницею Клодін; Маріана Бесерра; сім'я Паласіос; Освальдо і Росаріо Вільйон.

виникали приємні почуття,—каже він,— ніби я був удома”.

Того дня причасні збори саме починалися. Якусь мить провагавшись, Андре вирішив зайти. То було рішення, яке згодом змінило долю сотень людей.

Після зборів Андре привітали місіонери і члени Церкви. У нього збереглися найкращі спогади про ту розмову, особливо про те, як здивувалися —і зраділи— всі вони, коли дізналися, що він був з Галапагосів.

У той час на Галапагоських островах Церква офіційно не існувала. В дійсності, провідники Церкви в Еквадорі навіть не знали про те, що там живуть члени Церкви.

Місіонери не гаiali часу. Вони взяли в Андре контактну інформацію і познайомили з президентом Еквадорської місії в Кіто.

Невдовзі після цього Андре повернувся додому до Пуерто-Айора, найбільшого міста на острові Санта-Крус. Невдовзі місіонери надіслали йому дві коробки церковних матеріалів, у тому числі навчальні посібники. Але, мабуть, найважливіше те, що

президент місії отримав список членів Церкви, які жили на островах. Цей список міг допомогти Андре у збиранні святих. Швидко проглянувши список, Андре був здивований.

“У списку були люди, яких я знав, однак я не знав того, що вони були членами Церкви”,—розповідає він.

У той же час інші члени Церкви на острові Санта-Крус відчували в серці спонукання заснувати там Церкву. Усі вони переїхали на Галапагоси в пошуках роботи. Тепер вони шукали одне одного.

Заклик до збирання

До появи Церкви на острові життя Маріани Бечерри було важким. Вона була

членом Церкви лише пару років до того, як у 1990 році переїхала на острови.

“Коли я приїхала, Церкви не було,—розповідає Маріана.— Я була сама з сином. Ми проводили домашні сімейні вечори і намагалися жити за євангелією. Але кілька інших членів Церкви, яких я знала, не жили за євангельськими нормами”.

У Девіда і Джаннет Паласіос відбувалося щось подібне. Девід приєднався до Церкви в підлітковому віці, а Джаннет охристілася в 1993 році, усього за рік до того, як подружжя переїхало на Галапагоси.

“Коли ми сюди переїхали, ми не знали інших членів Церкви. Я думала, що ми єдині. Було дуже важко жити без Церкви”,—каже Джаннет.

“Тоді одного дня в 1997 році до мене на роботу прийшов Андре і сказав: “Я шукаю Джаннет Паласіос. Чи ви член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, мормонської Церкви?”.

“Мені здавалося, що Господь протягує Свою руку і збирає Своїх овець,—згадує Джаннет.— Я відповіла: “Так, так!” Мене сповнювало таке щастя, бо ми були не самі. Нас більше!”

Маріана каже далі: “Я так раділа тому, що Андре нас збирає. Нас, членів Церкви, поєднує щось більше—щось глибше за дружбу”.

Внутрішня єдність

Як тільки Андре зібрав осередок, вони почали регулярно збиратися. Спочатку було лише чотири сім'ї та друзі.

“Ми збиралися часто, іноді щодня, переважно в моєму домі,—згадує Андре.— Ми вивчали книги, які нам прислала місія, а також Біблію та Книгу Мормона”.

“То був такий чудовий час,—каже Араселі Дуран.— Ми відчували таку єдність. Ми щотижня збиралися на навчання”.

“Я ніколи того не забуду,—розповідає Джаннет,— бо там було таке відчуття єдності, таке відчуття, що наш Небесний Батько любить нас і знає, що саме зараз настав час нашого збирання”.

Вони покладалися одне на одного, навчали одне одного, зміцнювали разом свою віру. Невдовзі їхні зусилля були винагороджені, і в 1998 році було офіційно організовано філію.

З часом філія зростала і членам Церкви потрібно було більше місця. Вони орендували маленький будиночок, а потім переїхали в більшу будівлю, яка була готелем. У цій більшій будівлі

Внизу: Даніель і Анджела Калалуча; Араселі Дуран зі своїми дітьми; члени Церкви Галапагоської філії, які допомагали будувати будинок для Елени Седеньйо; дім зборів Галапагоської філії.

кількість членів Церкви, які приходили сюди, зростає до 100 чоловік. І хоча філія зростає за рахунок активізації неактивних і тих, хто переїздили на острів, вона також посилювалася за рахунок новонавернених.

Освальдо Вільйон і його дружина Росаріо є таким прикладом. Росаріо охристілася у 2000 році й служила президентом Товариства допомоги, президентом Початкового товариства і Товариства молодих жінок. Освальдо, який охристівся усього через рік, служив президентом кворуму

старійшин. Церква повністю змінила життя цього подружжя.

“Церква врятувала мене, —розповідає Освальдо.— До того я жив у світі. Я не був алкоголіком, але випивав. Коли я приєднався до Церкви, ці 25 чоловік стали моєю сім’єю. Між нами була надзвичайна єдність. І ми старанно трудилися над тим, щоб філія зростала”.

Завдяки невтомним зусиллям членів Церкви на Галапагосах, причасні збори відвідує вже 100-120 чоловік. У вересні 2009 року нагородою для них стало освячення каплиці.

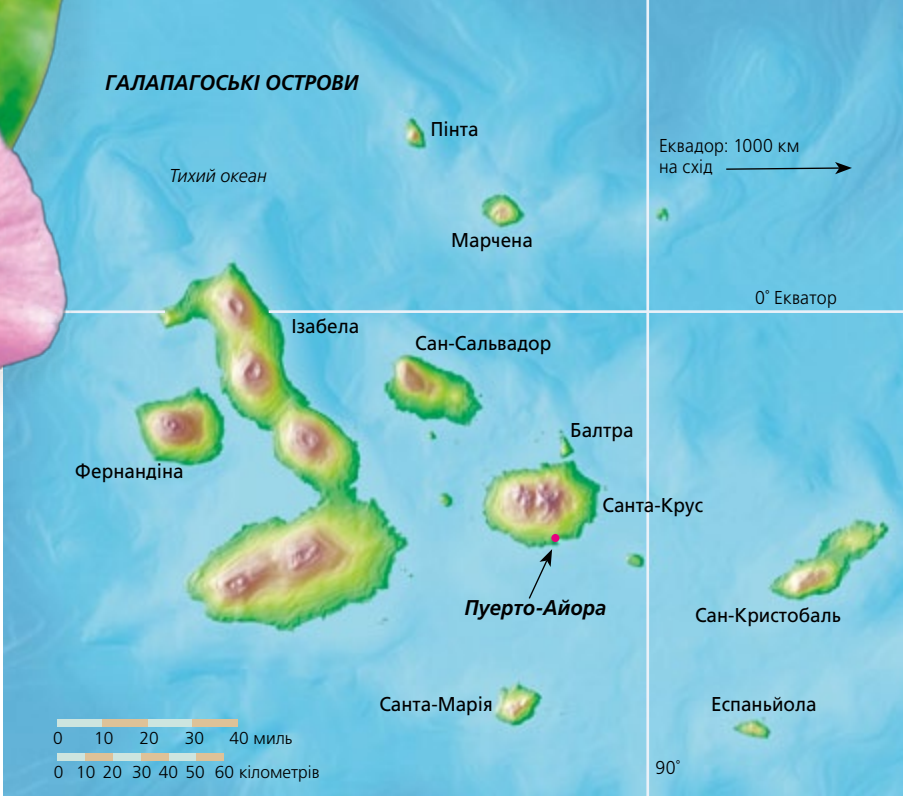
Сила служіння

Деякі члени філії та їхні сім’ї живуть у покритих буйною рослинністю горах острова Санта-Крус. Саме тут провідники філії вирішили провести 4 вересня 2010 року проект служіння.

“Кворумом старійшин ми намагаємося щомісяця проводити один або два *mingas*, (проекти служіння),—каже Освальдо.— Ми проводимо їх для людини, яка найбільше потребує служіння. Цього разу ми будемо будувати дім для сестри”.

Насправді лише півдому. Тиждень чи трохи більше тому члени Церкви вже збудували першу половину. Цього дня понад 20 з них провели 6 чи більше годин, будуючи другу половину, у тому числі кухню, систему водозбору і стежку навколо дому. Скромний дім стане житлом для Елени Седеньйо та її дітей, які ще не були членами Церкви на той час. Усі вони були дуже вдячні за час і зусилля членів Церкви. (Сестра Седеньйо та її син Себастьян охристілися в січні 2011 року).

“Немає нічого кращого за служіння тим людям, які його потребують”,—каже Освальдо. І вираз його очей, а також інших членів філії та сестри, якій вони служили, свідчать про єдність, яка виникає завдяки такому служінню.

Що дійсно має значення

Результатом служіння і взаємної підтримки, які були джерелом такої єдності між членами Церкви на Галапагоських островах, стали щедрі благословення 2007 року. В тому році Давид і Джаннет Паласіос супроводжували п'ять сімей з філії, загалом майже 25 чоловік, до Гуаякільського храму в Еквадорі.

“Коли я бачила, як ті сім'ї запечатуються, то мені здавалося, ніби я перенеслася на небеса,—розповідає Джанет.— Ми так сильно відчували присутність Господа. Усі ті п'ять сімей зараз дуже активні”.

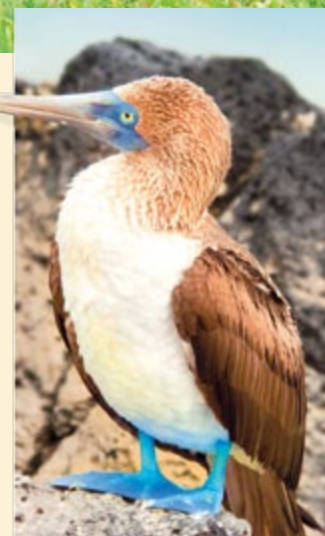
Під час цього відвідування храму президент філії Даніель Калапуча і його дружина Анжела запечатали свій шлюб, а їхні трое дітей також були до них припечатані. “Храм повністю змінює нас”,—каже президент Калапуча.— Це дійсно дім Господа. Наше життя змінюється, коли ми всією сім'єю живемо за євангелією Господа. Саме тому я залишаюся в цій церкві. Після того як ми запечаталися сім'єю, я більше не боюся смерті. Я більше не боюся, що втрачу сім'ю після того, як помру.

Храм став фундаментом мого відчуття і знання про те, що наш Небесний Батько існує, а також Його Син Ісус Христос і Святий Дух. Це свідчення, яке від мене ніхто не відніме”.

ПРОВІНЦІЯ ГАЛАПАГОСЬКИХ ОСТРОВІВ

Острови є провінцією Еквадору. Хоча приблизно 97 відсотків землі оголошено національним парком, все ж залишається достатньо місця для того, щоб приблизно 25 тис. чоловік займалися бізнесом, туризмом і сільським господарством.

Внизу: сім'я Фуєрес приєдналася до Церкви в Отавало, Еквадор, а пізніше вони переїхали на Галапагоські острови в пошуках роботи. Внизу справа: Елена Седеньйо (зліва) зі своєю сестрою Марією; завдяки Марії Елена приєдналася до Церкви на початку цього року.

Чого нас навчають Галапагоси

Кожен член Церкви на Галапагоських островах є сучасним піонером. Майже всі дорослі члени є наверненими, багато з них приєдналися до Церкви за останні кілька років. І кожен допомагає в розбудові царства Божого на далекому острові, де ресурсів не так багато. Більшість продуктів, усе пальне, промислові товари й технології доводиться імпортувати. Місцева економіка, хоча відносно продуктивна, залежить від такого нестабільного джерела доходу, як туризм.

Мабуть, найстабільнішим фактором на острові є відданість членів Церкви одне одному й розбудові царства. Та відданість є надзвичайною, як і екологічна взаємозалежність островів, на яких вони живуть. Екосистема на Галапагоських островах залежить від здоров'я живих істот—як окремих тварин так і видів у цілому, від того,

наскільки успішно вони взаємодіють із природним середовищем.

Як гід і натураліст Андре пояснює: “Галапагоси навчають нас, що екосистема подібна до живого організму.

Її можна порівняти з тілом. У неї є тиск, потоки рідини, органи. Якщо одне з цього діє не так, як слід, це негативно впливає на решту складових”.

Галапагоські острови також навчають нас про надзвичайну велич Божих творінь. На Галапагоських островах немає нічого, що початково там існувало. Усі види життя, рослини, тварини і люди були туди завезені.

“Коли про це думаєш,—каже Андре,—то здається неймовірним взагалі, як тут з'явилося щось живе. По-перше, закам'яніла лава мала розпастися до такого стану, щоб на ній могло утримуватися щось живе. Мали виникнути джерела прісної води. Потім насіння мало прибути сюди в такому стані, щоб потім розвиватися в рослину. І всі рослини мали запилювати одна одну.

Потім мали з'явитися тварини—припливали по воді, чи прилетіти, чи ще якимось способом. І самці й самиці мали прибути одночасно, в одне місце й у такі умови, де вони могли розмножуватися і знаходити

їжу та воду. На Галапагосах є тисячі видів тварин.

Не забувайте, що найближча земля знаходиться за 1000 км. Щоб усі ці умови співпали, необхідно було майже диво.

І все ж, Господь у Своїй безмежній мудрості дав можливість статися цьому.

Так само, як і екосистема залишається здоровою, коли всі її складові співіснують в гармонії, члени Церкви утворюють різновид соціальної та духовної екосистеми. Члени Церкви є людьми, які також є складовою екосистем під назвою сім'ї, приходи і філії Церкви. Кожен член Церкви відіграє

свою важливу роль і робить свій вклад для особистого спасіння й піднесення, а також своєї сім'ї та інших членів філії.

Особисті рішення, як те, яке прийняв Андре, відвідавши церкву одного дня 1997 року, можуть мати тривалий вплив. Декому буде здаватися старомодним рішення членів Церкви об'єднати свої зусилля в розбудові царства шляхом безкорисливого служіння, проте для членів Церкви на Галапагоських островах такі рішення справляють вирішальний вплив на силу їхнього переконання, силу їхньої єдності і віри в свої завіти. ■

БАГАТСТВО ЗЕМЛІ

Більшість землі на Галапагоських островах—це тверді уламки валунів, які утворилися із закам'янілої лави й набули різної форми під впливом вітру й води. Інші райони вкриті грушевим кактусом, деревами пало-санта і коричневою та сірою рослинністю. На островах, що утворилися пізніше, наприклад, на Ізабелі, виникає відчуття, що ви повернулися у часи сотворіння Землі.

Але є також місця, де життя буяє, особливо на острові Санта-Крус. Там уздовж берегової лінії ростуть гаї мангрових дерев. Далі, на північ острова, висота над рівнем моря збільшується і кліматична зона змінюється на помірну, з пишним рослинним покривом. У цій зоні активно займаються фермерством, вирощуючи тропічні фрукти та інші культури.

“Люди думають, що Галапагоси—це лише скелі, лава і птахи”,—каже президент філії Даніель Калапуча. Але він пояснює, що вони благословенні багатьма ранчо, великою рогатою худобою та фруктовими деревами.

Старійшина
Л. Том Перрі

З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

ТРАДИЦІЇ ЗБАЛАНСОВАНОГО, ПРАВЕДНОГО ЖИТТЯ

Нехай Бог благословить вас силою волі й бажанням бути прикладом світові та жити збалансованим, праведним життям. Саме цього Він очікує від Своїх дітей у період їхнього земного випробування.

ким він є і чого Бог від нього чекає¹.

Разом з іншими старшими членами Церкви я мав привілей жити в особливий час церковної історії. Піонерська доба навчила нас багатьом традиціям.

На початку незабутнього музичного фільму *Fiddler on the Roof* (Скрипалем на даху), Тев'є, головний герой, починає свою історію такими словами:

“Кожного мешканця нашого невеличкого села Анатевка можна назвати скрипалем на даху, бо він намагається зіграти приємну просту мелодію й при цьому не зламати собі шию. Це нелегко. Ви можете запитати, чому ж ми там залишаємося, якщо це так небезпечно? Ми залишаємося, бо Анатевка—це наш дім. І як нам вдається утримувати рівновагу? Про це я можу сказати вам одним словом—традиція!

Завдяки своїм традиціям ми утримуємо рівновагу впродовж багатьох-багатьох років. ...Завдяки традиціям кожен знає,

Піонери розвинули величний дух єдності, оскільки від цього залежало саме їхнє виживання. Я належу до третього покоління благородної мормонської сім'ї піонерів, однак мав благословення користуватися сучасними зручностями в домі, пересуватися автомобілем і отримати університетську освіту. Оскільки зовсім невеликий період часу відділяє моє життя від доби піонерів, піонерські традиції продовжували існувати у нашій сім'ї, приході й громаді.

Коли я був дитиною, всі в нашому домі відчували, що батько і мати люблять одне одного й кожного зі своїх дітей. Вони безкорисливо присвятили найкращу частину свого життя сім'ї. Три рази на день ми збиралися сім'єю за обіднім столом.

Традиційна домівка, яку я знав, все рідше зустрічається в наш час. Іноді ми сумуємо за “добрими старими часами”.

Наші громадські заходи проводилися в приході або в місцевій школі. Весь приход вболівав за нас у спортивних змаганнях. На приходські танці приходили всією сім’єю. Такі святкування, як Різдво, День незалежності, День піонерів та окружні ярмарки, також були значними подіями в громаді й ми відвідували їх сім’ями.

У нас були й сімейні традиції. Досвід, здобутий завдяки тим сімейним традиціям, допоміг засвоїти основні принципи. Одна весела традиція, яка існувала в нашій сім’ї, мала на всіх нас тривалий вплив. Коли дітям в сім’ї виповнювався один рік, їх садили в одному кінці кімнати, а сім’я сідала в протилежному. Там, де разом сиділа сім’я, на підлогу клали чотири предмети: пляшечку з молоком, іграшку, іграшкову модель банку і Писання. Потім дитину заохочували повзти до тих предметів і вибрати один з них.

Я обрав банк і став фінансовим директором. Мій брат Тед вибрав Писання, дуже захоплювався книгами все своє життя і став юристом. Мій брат Боб був всебічно обдарованим членом сім’ї. Він підповз і сів на Писання, взяв банк і поклав його біля своїх ніг, однією рукою взяв пляшечку й почав з неї пити, а іншою рукою тримав іграшку. Він став бухгалтером і прожив дуже збалансоване життя.

За допомогою цих чотирьох прикладів я б хотів поговорити про те, як нам жити збалансованим життям.

Наше тіло—це храм

Пляшечка з молоком символізує наше фізичне здоров’я. Писання свідчать про те, наскільки важливим є фізичне тіло для

нашого вічного розвитку.

“Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?”

Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той—то ви” (1 Коринтянам 3:16–17).

Господь встановлює для нас високий стандарт, наказуючи ставитися до свого тіла, як до храму. Я мав привілей супроводжувати Президента Церкви під час освячення багатьох храмів. Перед освяченням Президент завжди хоче перевірити якість роботи будівельників нового храму, в якому все має бути найвищої якості й прекрасно поєднано. Територія навколо храму завжди повинна мати найпривабливіший вигляд в тій місцевості, де храм побудовано.

Підійть і станьте перед храмом. Уважно роздивіться дім Господа й подумайте, чи не надихає він вас на те, аби якимось чином покращити фізичний храм, даний вам Господом, щоб стати домом для вашого вічного духа. Господь установив основні норми управління нашим фізичним тілом. Послух цим нормам є вимогою для висвячення у священство, отримання храмової рекомендації та виконання покликання у Церкві.

Іноді ми будемо відчувати, що люди нас не приймають з причини високих норм, які ми встановили для себе. Однак є те, від чого ми просто відмовляємося. У нас є Слово мудрості, яке допомагає нам жити здоровим життям, таким, що сприятиме нашому зростанню й благополуччю. У нас є норми, ідеали і спосіб життя, яким заздрять багато людей у світі. Я помітив, що коли ви живете так, як маєте жити, люди це помічають і захоплюються вашими віруваннями. Цим ви впливаєте на життя інших.

Я працював усе своє життя в бізнесі, пов’язаному з магазинами. Оскільки я був

У нас є Слово мудрості, яке допомагає нам жити здоровим життям, таким, що сприятиме нашому зростанню й благополуччю.

одним з менеджерів, для мене важливо було спілкуватися з представниками торговельних фірм на місцях. Як правило, зустрічі з представниками більшості з цих компаній завжди починалися з коктейлю. В цей час ми спілкувалися, ближче знайомлячись з чоловіками, які працювали в організації. Я завжди почував себе незатишно в ці години спілкування. Спочатку я замовляв собі лимонад. Невдовзі я зрозумів, що лимонад на вигляд подібний до інших напоїв. Я не міг привернути до себе увагу як людина, яка не вживає алкоголь, тримаючи в руках лимонад. Я спробував рутбір. Результат був таким самим.

Нарешті я вирішив, що маю випити щось таке, що дійсно вирізнить мене як людину, що не вживає алкоголь. Я пішов до бармена і замовив склянку молока. Бармен ніколи не отримував такого замовлення. Він пішов на кухню й знайшов для мене склянку молока. Тепер у мене був напій, що дуже відрізнявся від алкогольних напоїв, які вживали інші присутні. Раптом

я став центром уваги. Посипалися жарти з приводу мого напою. Моє молоко стало предметом розмови. Того вечора я познайомився з більшою кількістю бізнес-партнерів, ніж будь-коли під час коктейлю.

Молоко стало моїм напоєм під час проведення коктейлів. Невдовзі всі знали, що я мормон. Я по-справжньому був здивований повагою, з якою до мене ставилися інші, а також тим, що почало відбуватися. Невдовзі й інші почали разом зі мною пити коктейль з чистого молока!

Наважтеся відрізнитися від інших! Живіть згідно з євангельськими нормами, яких вас навчають.

“Хороше фізичне і духовне здоров’я допомагає нам залишатися на прямому і вузькому шляху”,—сказав Джозеф Б. Віртлін (1917—2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Господь дав нам Свій кодекс здоров’я в Слові мудрості—“принцип зобіцянням”, яке сучасні медики невпинно підтверджують. (УЗ 89:3). Усі Божі заповіді, в

тому числі й Слово мудрості, є духовними. (Див. УЗ 29:34–35). Нам потрібно жити себе духовно навіть більше, ніж фізично”².

Ми повинні бути дуже вдячними за євангельські вчення про важливість утримання своїх фізичних тіл чистими і гідними перебування в них наших вічних духів.

Іграшки світу

Ми живемо в цікавому світі. Складається враження, що найголовніше, до чого прагнуть люди—це мати мирські іграшки. Розвинені нації стають настільки світськими у своїх віруваннях і вчинках, що взагалі доводять, ніби людська істота є повністю незалежною. Вони вірять у те, що нам не потрібно ні перед ким і ні перед чим звітувати, крім тільки як перед собою, і, до певної міри, перед суспільством, у якому ми живемо.

Писання застерігають нас: “Вони не шукають Господа, щоб установити Його праведність, але кожна людина йде своїм

власним шляхом і за образом свого власного бога, чий образ є подобою світу і чия суть є суттю ідола, що зістариться й загине у Вавилоні, саме у Вавилоні великому, який паде” (УЗ 1:16).

Суспільства з таким світським стилем життя мають платити високу духовну і моральну ціну. Гонитва за так званою свободою особистості й нехтування законами, які Господь встановив для того, щоб керувати Своїми дітьми на землі, вилиються в прокляття надмірного егоїзму і надзвичайної зосередженості на мирському, призведуть до занепаду громадських і особистих норм моралі, до відкритої непокори владі. Посеред суєтності земного життя, в якому незмінно панує непевність, мають бути місця духовного прихистку, оновлення, надії й миру.

Земне життя—це час, щоб у першу чергу пізнати Бога і євангелію та виконати обряди.

Коли виникає ця шляхетна довіра, за людиною закріплюється репутація чесної й цілісної особистості. Ці якості забезпечать довгу й успішну кар'єру.

На протипагу цьому мирському стилю життя Президент Спенсер В. Кімбол (1895—1985) навчав нас про те, як важливо прагнути знань від Бога:

“Якщо все йде належним порядком, то спочатку здобувають знання про Бога і Його програму, тобто про шлях до вічного життя, а потім здобувають знання про мирське, що також є дуже важливим. ...

Петро й Іван мали обмежене знання в мирському розумінні, їх навіть можна назвати неосвіченими. Однак вони мали ключові знання про життя: що Бог живий і що розп'ятий і воскреслий Господь є Сином Бога. Вони пізнали путь вічного життя. І вони його пізнавали упродовж кількох десятиліть свого земного життя. Їхнє праведне життя відкрило для них двері божественності й сотворіння світів, кількість яких буде вічно зростати. Для цього їм, імовірно, згодом знадобиться повне знання наук. Але у той час як Петро й Іван мали лише кілька десятків років, щоб навчитися духовним

речам і втілювати їх, у них було вже дев'ятнадцять століть, щоб вивчати мирські науки, тобто геологію землі, зоологію, фізіологію та психологію земних створінь. Земне життя—це час, щоб у першу чергу пізнати Бога і євангелію та виконати обряди. Коли ноги вже міцно стоять на стежці до вічного життя, ми можемо накопичувати світські знання. ...

Світське знання, яким би важливим воно не було, ніколи не зможе врятувати душі, ані відкрити двері цілестіального царства, ані створити світ, ані зробити з людини Бога, але воно може бути найкориснішим для тієї людини, яка на перше місце ставить найголовніше, яка знайшла шлях до вічного життя і яка тепер може знайти застосування всьому знанню, яке буде знярядям і слугою”³.

Прагніть того, що від Бога. Там на вас чекає вічна винагорода.

Виховання хорошого характеру

Спаситель, як описано в 14 розділі Євангелії від Луки, виклав такий урок:

Особисте, щире вивчення Писань приносить віру, надію та рішення наших повсякденних проблем.

“Хто-бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує,—чи має потрібне на виконання, щоб коли покладе він основу, але докінчити не зможе, усі, хто побачить, не стали б сміятися з нього,

говорячи: “Чоловік цей почав будувати, але докінчити не міг” (Лука 14:28–30).

Готуючись до майбутнього, ви маєте бути впевнені, що все, що ви вкладете в цей земний досвід, дасть вам змогу дійти до кінця сильними і здобути свою вічну винагороду.

Наш сьогоденний світ рухається з усе більшою швидкістю і стає все складнішим. Завжди є можливість для легкої наживи. Багатьом подобаються такі види діяльності, що дають можливість отримати швидкий прибуток часто за рахунок інших, які намагаються дотримуватися правил, встановлених доброчесним веденням справ. Цей швидкоплинний світ все більше спокушає людей грати за власними правилами.

Однак ми завжди повинні пам’ятати про закон урожаю. “Що ви посієте, те саме й пожнете; отже, якщо посієте добро, ви й пожнете добро, як свою винагороду” (УЗ 6:33). Цей закон ніколи не буде відмінено.

“Характер людини створюється нею самостійно. Її репутація—це те, що думають про неї інші люди. Характер—в людині; репутація—від людей; [характер]—це суть, [репутація]—це тінь”⁴.

Хороший характер—це те, що ви повинні створити самостійно. Його неможливо успадкувати від батьків. Його неможливо створити завдяки наявності надзвичайних переваг. Це не дар від народження, багатства, таланту чи громадського становища. Це—результат ваших власних зусиль. Це—винагорода за праведне життя і вияв чеснотних і доброчесних якостей.

Коли виникає ця шляхетна довіра, за людиною закріплюється репутація чесною й цілісною особистістю. Ці якості забезпечать

довгу й успішну кар'єру. Найбільше багатство, яке ви зможете покласти у ваш банк—це репутація людини, гідної довіри.

Щоденне вивчення Писань

У своїх літописах Нефій описує свої почуття щодо Писань такими словами: “А на цих я пишу з глибин душі моєї, а також багато чого з Писання, яке вигравіюване на пластинах з латуні. Тому що душа моя втішається Писанням, і серце моє обдумує його, і запише його на науку і на благо моїм дітям” (2 Нефій 4:15).

У Писаннях ми знаходимо багатство впевненості й знання: в Біблії, Книзі Мормона, Ученні і Завітах та Дорогоцінній Перлині. Ми можемо знайти надихаючі рядки, що пронизують полотно кожної з книг. Під час вивчення ми легко їх побачимо.

Писання навчають, що Ісус Христос—це Син Божий. Він живий і є нашим Викупителем і Спасителем. Ми повинні йти за Ним і виявляти Йому свою любов, пам'ятаючи про Нього і смиренно дотримуючись Його заповідей.

Завдяки Його Спокуті ми можемо каятися й ставати чистими. Ми—Його завітний народ і завжди повинні дотримуватися укладених завітів.

Ми повинні мати віру, каятися, охриститися, отримати дар Святого Духа і витерпіти до кінця.

Особисте, щире вивчення Писань приносить віру, надію та рішення наших повсякденних проблем. Часте читання, розмірковування й застосування уроків з Писань у поєднанні з молитвою стає незамінним елементом здобуття й утримання сильного, живого свідчення.

Президент Кімбол нагадував нам про те, як важливо постійно читати Писання,

коли сказав: “Я відчуваю, що, коли стаю недбалим у своїх стосунках з Божеством і коли здається, що... божественний голос не промовляє, я далеко, дуже далеко. Якщо ж я заглиблююся у Писання, відстань зменшується і духовність повертається”⁵.

Запровадьте звичку щоденно вивчати Писання

Приклад світу

Мое покоління швидкими темпами йде з цього життя. Ми хочемо передати естафету новому й краще підготовленому поколінню святих останніх днів. Ми сподіваємося, що вони:

1. Будуть тримати свої чудові фізичні тіла в чистоті й святості, як храми Божі.
2. Будуть віддавати перевагу духовному навчанню й знанням від Бога.
3. Будуть надійним поколінням і користуватимуться фундаментом вічних євангельських істин для встановлення норм і цінностей.
4. Будуть прагнути знання вічних істин, що містяться у Святих Писаннях.

Нехай Бог благословить вас силою волі й бажанням бути прикладом світові й жити збалансованим, праведним життям. Саме цього Він очікує від Своїх дітей у період їхнього земного випробування. ■

З виступу, проголошеного 15 січня 2010 року в Університеті Юта-Веллей.

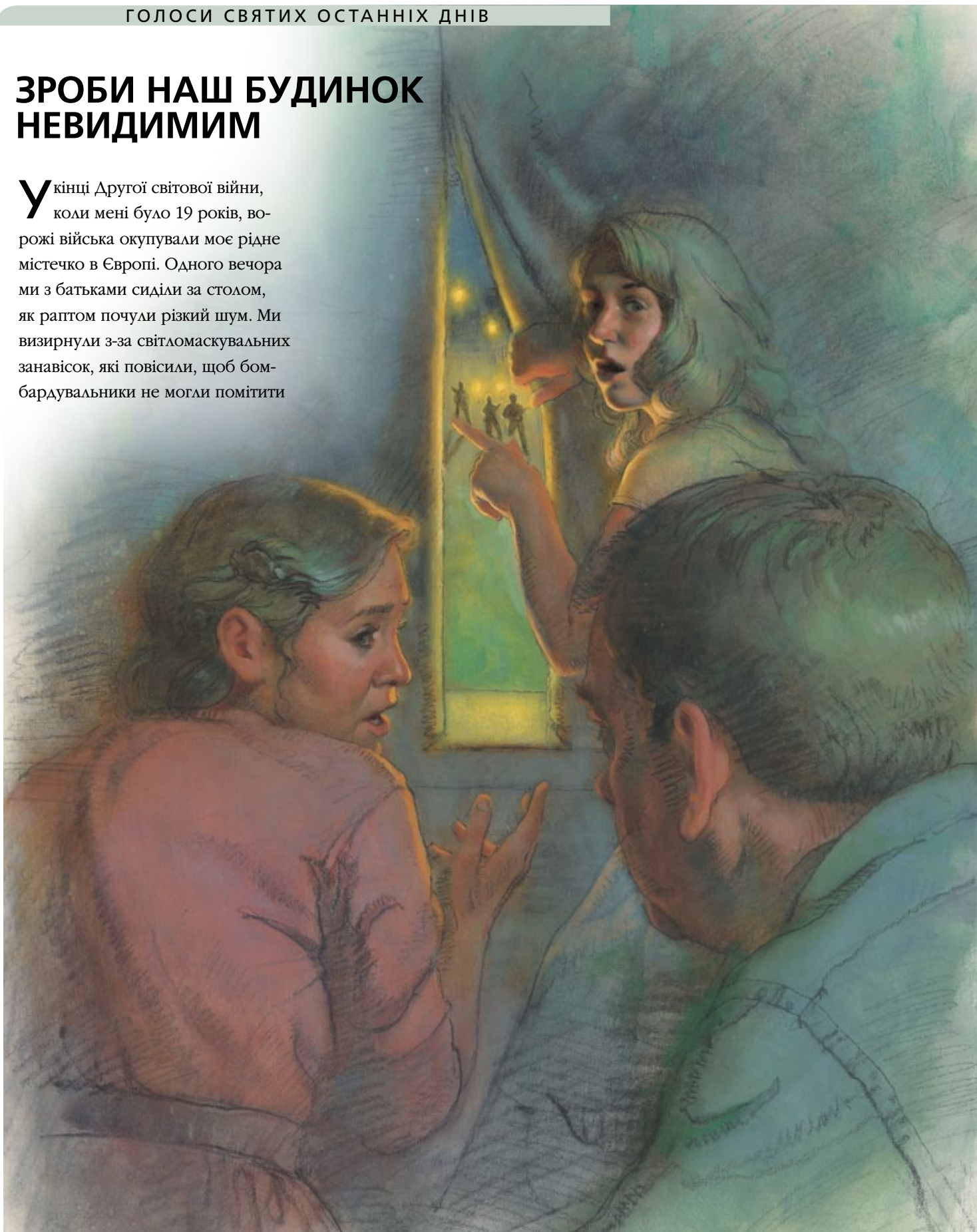
ПОСИЛАННЯ

1. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 2–3.
2. Джозеф Б. Віртлін, “The Straight and Narrow Way,” *Ensign*, Nov. 1990, 65
3. Spencer W. Kimball, *President Kimball Speaks Out* (1981), 90, 91, 92.
4. Henry Ward Beecher, in Tryon Edwards, comp., *The New Dictionary of Thoughts* (1944), 67.
5. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 72.

ЗРОБИ НАШ БУДИНОК НЕВИДИМИМ

У кінці Другої світової війни, коли мені було 19 років, ворожі війська окупували моє рідне містечко в Європі. Одного вечора ми з батьками сиділи за столом, як раптом почули різкий шум. Ми визирнули з-за світломаскувальних занавісок, які повісили, щоб бомбардувальники не могли помітити

наш будинок вночі, й побачили, що в наше село з двох різних напрямків рухається вороже військо на мотоциклах, вантажівках і танках. Я дуже злякалася.

Батько, який завжди мав сильну віру, просто сказав: “Не бійтеся”. Перед обличчям того, що відбувалося надворі, та порада була надзвичайною. Ми всі знали, що, найвірогідніше, солдати увірвуться в найближчі будинки, щоб пограбувати людей. Батько запропонував усім нам стати на коліна біля дивану й у молитві попросити в Небесного Батька про захист. Він молився: “Батьку Небесний, будь ласка, засліпи тих солдатів. Зроби наш дім невидимим, щоб вони його не побачили”.

За батьком помолилася моя мати. Потім молилася я. Після цього ми повернулися до столу й обережно визирнули у вікно. Ми бачили, як солдати вриваються в кожен будинок на нашій вулиці. Наш дім був у самому кінці. Вони підійшли до будинку, але потім пройшли повз ворота й пішли на другу вулицю. Ми бачили, як вони входили в кожен дім, який було видно з нашого вікна.

Після вторгнення, яке тривало години дві, пролунав гучний свист і солдати повернулися до своїх машин. Коли вони повільно відїздили, ми відчували величезне полегшення й знову стали на коліна, щоб подякувати Небесному Батькові за Його доброту й захист.

Ми визирнули з-за світломаскувальних занавісок і побачили, що в наше село входить вороже військо. Я дуже злякалася.

Наступного дня я дізналася від збентеженої подруги, що солдати нарobili страшного глуму в кожному домі, про який вона знала. Коли я сказала, що вони не приходили в наш дім, вона остовпіла. Вона казала, що бачила, як вони йшли в нашому напрямку і що вона не знала жодного будинку в нашому кутку, який вони обминули б. Наш дім був єдиним, який солдати не зачепили.

Я знаю, що Небесний Батько чує наші благання і відповідає на них. Іноді здається, що ми можемо не дочекатися відповіді, або нам хотілося б, аби Він відповів швидше. Однак я знаю, що в нашому домі 65 років тому Він відповів відразу ж. ■

Еліс В. Флейд, шт. Юта, США

Я СУМУВАЛА ЗА ВІДЧУТТЯМ ДУХА

Коли мені було 16, упродовж року я навчалася за кордоном за програмою обміну студентами. Я поїхала з мого рідного міста в Україні й жила в невеличкому містечку в сім'ї святих останніх днів у шт. Аризона, США. Раніше я ніколи не чула про святих останніх днів.

За умовами програми обміну сім'я не мала права проповідувати мені, і я не могла зустрічатися з місіонерами. Але я вирішила ходити до церкви разом з членами сім'ї, в якій жила, та брати участь в усіх церковних заходах.

В тій сім'ї я відчувала Духа, а в церкві—сильну любов. Тоді я не

знала, що те, що я відчувала, було Духом, але Він сильно зворушив моє серце.

Після повернення в Україну мені дуже не вистачало того відчуття. Я згадувала, яким було моє життя, коли я ходила до церкви й жила за євангельськими вченнями. Я розуміла, чого мені не вистачає, але там, де я жила, не було ні церкви, ні місіонерів. Тож я думала, що ніколи знову не матиму тих відчуттів.

Однак десь через чотири роки до мене у двері постукали місіонери. Я була така рада бачити їх. Коли вони йшли по вулиці, то прислухалися до Духа, який спрямував їх до мого дому. Я така вдячна, що вони були слухняними. Невдовзі мене охристили і після того конфірмували.

Потім я запечаталася у Стокгольмському Шведському храмі зі своїм чоловіком, колишнім місіонером родом з Росії. А зараз храм є у Києві. Ми плануємо туди регулярно їздити.

Храм—це найдивовижніше місце на землі. Це місце, де ви можете бути поруч з Небесним Батьком. Я така вдячна за те, що у храмі ми можемо отримати один з найвеличніших дарів, даних Небесним Батьком: можливість запечататися навіки зі своєю сім'єю.

Я вдячна за членів Церкви у тій сім'ї святих останніх днів, які допомогли мені відчутти Духа й вийти на шлях, що привів до моєї власної сім'ї, запечатаної разом навіки. ■
Вікторія Мікуліна, Росія

Примітка: щоб побачити надихаюче відео про святковий концерт, присвячений Київському Українському храму, зайдіть на сайт LDS.org і знайдіть “Kyiv Ukraine Temple video”.

ІДИ ДО ЦЕРКВИ!

Коли я був у старших класах середньої школи, то познайомився з дівчиною-святою останніх днів, яка разом зі мною вивчала мистецтво. Вона справила чудовий вплив на моє життя. Я охрестився і став членом Церкви.

Коли я закінчив середню школу, мама з татом вирішили переїхати з нашого дому в Каліфорнії до Айдахо, США. Ми причепили наш трейлер до вантажівки й попрямували на північ. Ми щойно проїхали Лавлок, шт. Невада, як я почав їхати надто швидко вниз з невеличкого пагорба. Оскільки не було стабілізуючих устроїв, щоб утримати трейлер, він почав розгойдуватися з боку в бік. Я натиснув на гальма, і сталася аварія: трейлер штовхнув нас. Ми перелетіли через канаву.

Вантажівка лежала в одному місці, а трейлер—в іншому.

На щастя, ніхто не постраждав. Але наш трейлер ззовні і зсередини перетворився на мотлох. Місце кріплення трейлера скрутилося бубликом. Вікна порозбивалися, а всі наші пожитки розлетілися повсюди.

Прибув дорожній патруль і викликав підйомний кран. Мама з татом не знали, що робити. Невеликі кошти, які в них були, були сплачені компанії за підйомний кран. У цю мить мною оволоділо сильне відчуття того, що мені слід піти до церкви наступного ж дня, в неділю. Тато, який не був членом Церкви, подумав, що я несповна розуму. Нам потрібно було складати речі й ремонтувати трейлер, а оскільки він був інвалідом і мав погане здоров'я,

На щастя, ніхто не постраждав. Але місце кріплення трейлера скрутилося бубликом, усі вікна були розбиті, і повсюди були розкидані наші пожитки.

основну роботу виконував я. Однак відчуття того, що слід піти до церкви, не залишало мене. Я попросив маму поговорити з татом. Вона так і зробила і, на диво, він погодився.

В неділю вранці я знайшов місцевий дім зборів і сів на задньому ряду каплиці якраз тоді, коли починалися причасні збори. Я молився, щоб Дух перебував з моєю сім'єю в цей важкий час.

У кінці зборів один чи двоє чоловіків представилися мені, і я коротко розповів про те, що сталося. Потім я повернувся до місця нашої зупинки й до кінця дня допомагав все прибирати.

Вранці в понеділок ми знову взялися за прибирання, як раптом почали приходити члени приходу, в якому я був, і пропонувати допомогу. Власник місцевого магазину вікон сказав, що замінить усі вікна у трейлері безкоштовно, а зварювальник запропонував випрямити кріплення, не взявши за це грошей.

Мій батько нічого не сказав, але вочевидь був здивований. Мама плакала від почуття вдячності, а ми з сестрою дякували за допомогу. У кінці дня ми були готові продовжувати подорож до Айдахо.

Завдяки цьому випадку я зрозумів, що спонукання Духа є реальними. Я також знаю, що часто відповідь на наші молитви надходить через інших людей, а довіра до Господа приносить мир і радість у наше серце. ■

Дуайт Ле-Рой Денніс, шт. Юта, США

ЧИ СЛІД НАМ ПРОДАВАТИ ДІМ НАШОЇ МРІЇ?

У 1998 році я відчув спонукання Духа продати дім нашої мрії, в який ми вселилися після завершення будівництва усього чотири роки тому. Коли наші старші діти почали закінчувати школу й залишати дім, стало зрозумілим, що наш будинок був більшим і дорожчим, ніж ми потребували. Я щойно змінив роботу й це показало, що при виникненні негараздів мені важко буде розраховувати на свій прибуток.

Коли в жовтні я слухав сесію священства на генеральній конференції, мене вразили слова Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008). Кажучи про фінанси, він сказав носіям священства: «Настав той час, коли необхідно привести до ладу свій дім». Потім він дав застереження: «Це передвістя негоди в майбутньому, до якого нам слід уважніше прислухатися».

Далі у своєму виступі він сказав: «Може виникнути необхідність купити будинок в борг. Але купляйте ж будинок, який ви спроможні купити, і тоді це зменшить суму виплат, яка буде постійно висіти у вас над головою—безжалісно і без відстрочки—упродовж 30 років»¹.

Я сказав своїй дружині про пораду Президента Хінклі і додав, що відчуваю необхідність продати наш будинок. На мій подив вона погодилася.

В наступні місяці ми готувалися до продажу нашого будинку й купівлі нового. То був довгий виснажливий процес, упродовж якого ми багато молилися і постилися.

Нарешті через рік ми переїхали в новий дім, за який нам потрібно було вносити набагато меншу щомісячну платню.

Слова Президента Хінклі дійсно виявилися пророчими. Наступного року було зареєстровано найвищий показник ненадійних інвестиційних компаній на ринку цінних паперів США, створених через Інтернет. Після того упродовж кількох років спостерігалися низькі процентні ставки на кредити, якими ми скористалися, щоб сплатити борг по іпотеці.

Зараз багато країн по всьому

Коли в жовтні я слухав сесію священства на генеральній конференції, мене вразила порада Президента Гордона Б. Хінклі, якою я поділився зі своєю дружиною.

світу страждають від нової економічної кризи. Слова Президента Хінклі є такими ж актуальними сьогодні, як і в 1998 році.

Які ми щасливі, що дослухалися до поради пророка і спонукань Святого Духа. У нас більше немає боргу по іпотеці, і ми щасливі бачити, що наші діти живуть відповідно до своїх статків.

Ми з нетерпінням чекаємо на кожну генеральну конференцію, щоб почути пораду провідників Церкви. Ми знаємо, що будемо мати благословення, якщо дослухаємося до їхніх настанов. ■

Салліван Річардсон, шт. Невада, США

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, «Юнакам і чоловікам», *Ліягона*, січ. 1999, с. 65.

Чи справді він мене про **те** запитав?

Джойлін Гансен

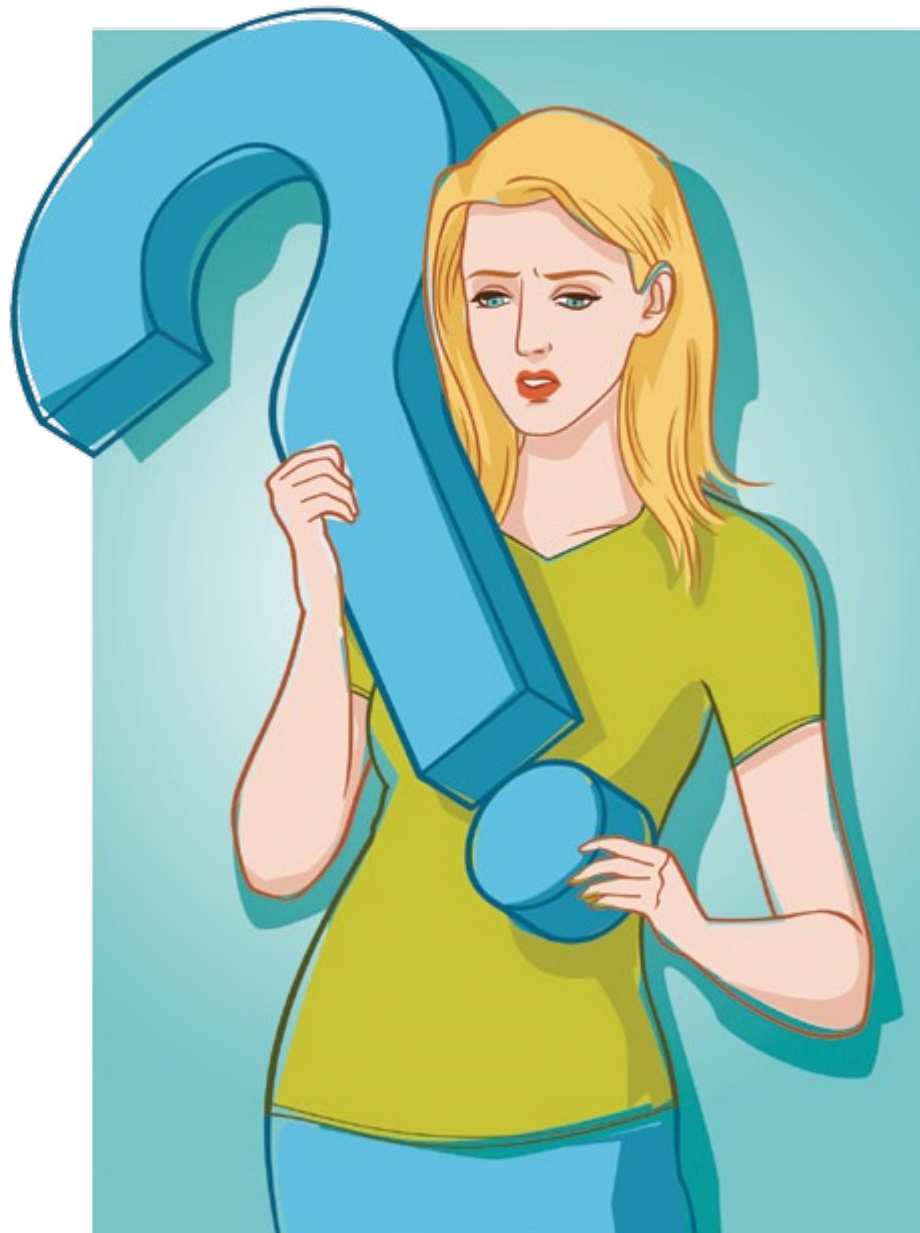
Я сиділа і, не вірячи собі, пильно дивилася на брата Джермана, члена президентства філії, який чекав на мою відповідь.

Може, він хотів сказати *учителем* або *радником*. Але він цього не сказав. Я все правильно почула; він покликав мене президентом Товариства допомоги нашої невеликої філії.

Якийсь час я непорушно сиділа, розмірковуючи над своєю ситуацією. Мені було лише 27 років і я ніколи не була у шлюбі. Сюди я переїхала нещодавно й почала працювати журналістом. Мій досвід роботи на керівних посадах був дуже обмеженим. Раніше я служила в кількох покликаннях, але ж не в такому!

Мовчки я запитувала себе, чи була достатньо зріла й досвідчена і чи взагалі була здатна служити. Що я могла запропонувати жінкам моєї філії?

Того вечора я пішла додому, стала на коліна й просила Небесного Батька дати мені спрямування. Після молитви я раптом відчувала спонування проглянути своє патріарше благословення. Я прочитала таке речення:

“Ти будеш здатна виконувати роботу, яку тобі доручать, навіть у молодому віці”.

Коли я читала ті слова, то зрозуміла, що мова не йде про мій сімейний стан, вік або спроможність щось виконувати. Ішлося про те, що мені *потрібно* робити для Господа. Я прийняла покликання.

Під час виконання покликання я змогла допомагати людям, хоча ми мали різний життєвий досвід. За бажанням Бога мені довелося по-особливому служити одній жінці, якій було років під 30, вона мала двох дітей і була матір'ю-одиначкою. Я відразу

Хоча ми можемо сумніватися у своїй здатності служити в церковному покликанні, Господь знає нас. Якщо ми маємо бажання служити, то Він допоможе нам відповідати вимогам Його роботи.

ШУКАТИ ДОПОМОГИ ВІД НЕБЕСНОГО БАТЬКА

“Я звертаюся з проханням до всіх нас молитися про свої покликання й шукати божественної допомоги, щоб ми могли успішно виконати те, до чого нас покликано. Хтось сказав, що “визнання сили, більшої за людську, ніяким чином не принижує людину”. Людина має прагнути цього і вірити, молитися та мати надію, що досягне мети. Жодне щире прохання, звернене з молитвою, не залишиться без відповіді— у цьому полягає основа філософії віри. Божественну прихильність відчують ті, хто смиренно її шукає”.

Президент Томас С. Монсон, “Навчатися, діяти, бути”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 67.

зрозуміла, що у нас з нею різні стилі життя. Я не знала, як подружитися з нею, але з часом у нас зав'язалися дружні стосунки.

Ще мені довелося познайомитися з менш активною жінкою. Я пам'ятаю, як вперше прийшла до неї з місіонерами, знаючи, що у неї є свідчення. Їй потрібна була лише іскорка, щоб воно стало яскравішим. Коли ми сиділи у вітальні й слухали її, Дух був сильним і спонукав мене свідчити про Спокуту Ісуса Христа.

У наступні місяці вона час від часу приходила до церкви. Але Дух постійно мене надихав свідчити їй. Сьогодні вона є активною і служить у філії.

Такими були найяскравіші спогади про це покликання, однак і випробувань було багато. Мені було важко зрозуміти, чи докладаю я достатньо зусиль, як знаходити баланс між церквою і роботою та як долати почуття невідповідності.

У кінці я зрозуміла, що багато з того, що я була здатна робити, відбувалося через Духа. Мене вже відкликали з того покликання і я переїхала до іншого міста. Однак я часто розмірковувала про те, як це покликання вплинуло на сестер і на мене. Завдяки йому я зрозуміла, що хоча я ще молода і незаміжня, однак маю що дати іншим, коли ми разом зростаємо в євангелії. Хоча я відчувала, що не відповідаю покликанню, однак наполегливо працювала, щоб виконувати його. І коли я так чинила, то відчувала, як Божа рука скеровує мене і допомагає відповідати вимогам Його роботи. ■

Підтримані Його любов'ю

Я була дуже приголомшена, коли отримала покликання служити організатором заходів для студентів. Я була

сором'язливою і знала, що мені буде важко планувати заходи. Мене охопило відчуття невідповідності, я занервувала і впала в депресію.

У відчаї я звернулася до Небесного Батька. “Як я можу це виконувати?— молилася я.— Я мала і слабка”.

В ту ж мить тихий спокійний шепіт проник у моє серце: “Іди, моя доню. Я люблю тебе”.

Така відповідь люблячого Небесного Батька зміцнила мене. Підтримана тим спонуканням я відчула, що можу зробити все. Усвідомлення того, що Він знає мене, що Він любить мене і що Він буде підтримувати мене—це все, що мені було потрібно для ефективного виконання мого покликання.

Я знаю, що якими б не були наші труднощі, Небесний Батько любить нас і чує наші молитви. Йдучи до Нього, ми можемо отримувати спрямування і заохочення, коли намагаємося виконувати свої покликання.

Ї Кьонг Ку, Корея

Покликання допомагає зробити життя наповненим

Оскільки я молодий і неодружений, то зрозумів, що можу приносити користь своєму приходу і зробити своє життя більш наповненим завдяки служінню в різних церковних покликаннях.

Зараз я служу другим радником у президентстві Товариства молодих чоловіків. Служіння в Товаристві молодих чоловіків дало мені можливість

ходити разом з дияконами і збирати пожертвування від посту, зустрічатися з менш активними членами приходу і відвідувати молодіжні конференції та спільні заходи. Мені також подобається ходити разом із молоддю до храму, щоб виконувати хрищення за померлих. Служачи в цьому покликанні, я багато працював, щоб допомогти юнакам стати справжніми чоловіками, показуючи їм, як я їх люблю і ціную. Цей досвід допоміг мені зрости духовно і благословив моє життя.
Мет Картер, шт. Юта, США

Покликані справляти вплив

Коли мене покликали служити порадиницею в класі “Дівчина спілки взаємного вдосконалення”, я сумнівалася, що зможу виконувати це покликання. Я думала, що не сподобаюся дівчатам або вони не зможуть від мене нічого навчитися, особливо після того, як я дізналася, наскільки по-іншому вони сприймають усе навколо в порівнянні з тим часом, коли я була в їхньому віці.

Те відчуття змінилося через кілька тижнів мого служіння в цьому покликанні, коли я була на заході Товариства молодих жінок. На тому заході одна мати висловила свою вдячність за програму Товариства молодих жінок, оскільки вона давала більше сил її дочці чинити опір спокусі. Її слова допомогли мені зрозуміти, якою насправді важливою є моя роль.

Я зрозуміла, що моє покликання полягає не лише в тому, щоб вести уроки в неділю й допомагати в плануванні заходів. Мета мого покликання—допомогти цим молодим жінкам підготуватися до майбутнього—увійти до храму, служити у Церкві й бути хорошими матерями. Мені

Коли ми приймаємо запрошення служити, тоді, згідно з обіцанням Президента Монсона, отримуємо “божественн[у] допомог[у], щоб ми могли успішно виконати те, до чого нас покликано”.

потрібно допомогти їм підготуватися до життя.

Покликання у Церкві ми отримуємо від люблячого Небесного Батька. Він знає наші потреби і потреби тих, кому ми служимо. Усвідомлення цього може допомогти нам мати віру в Нього і впевненість у собі, навіть якщо ми й не розуміємо, навіщо нам дали те чи інше доручення або коли ми не впевнені в своїй здатності виконувати покликання. Ми можемо бути

вдячні за свої можливості служити й за те, що ми гідні мати покликання. Ми можемо скористатися нагодою дізнатися якомога більше, розвиваючись у євангелії.

Георгіна Тіліало, Нова Зеландія

Як я свідчив за допомогою музики

Хоча я виріс у Церкві, однак у 18 років став менш активним. Пізніше, коли я переїхав зі східної Німеччини до Франкфурта, мене запросили жити в сім'ї членів Церкви. Я знав, що це може стати для мене нагодою почати все спочатку й повернутися до активності у Церкві.

Невдовзі після переїзду до Франкфурта мене покликали членом президентства центру для дорослої молоді в нашому регіоні. Це покликання передбачало координування занять в інституті релігії, проведення домашніх сімейних вечорів та інших заходів. Це вимагало багато роботи, однак вона була варта докладених зусиль, оскільки центр є великим благословенням для молоді в нашому регіоні.

Завдяки цьому покликанню я дізнався про хор для дорослої молоді й приєднався до нього. Хор їздив з концертною програмою до Польщі й Чеської Республіки. Це була прекрасна подія, і я радів нагоді ділитися своїм свідченням за допомогою музики. Я відчув ще більше щастя, коли через кілька тижнів після турне отримав електронний лист з повідомленням про те, що хтось приєднався до Церкви після одного з наших концертів.

Коли я працював над виконанням свого покликання, то допоміг іншим людям зміцнити свідчення про євангелію і в той же час зміцнив своє власне. ■

Фелікс Сейдл, Німеччина

ОТРИМАННЯ ДОПОМОГИ З ІНШИХ ДЖЕРЕЛ

Нове покликання може здаватися непосильним, поки ви намагаєтесь вивчити свої обов'язки. Однак є багато джерел, до яких ви можете звертатися по допомогу. Ці джерела, а також молитви до Небесного Батька з проханням надати провід і спрямування, допоможуть вам знати, як виконувати ваше покликання і благословляти життя людей, яким ви служите.

- **Довідники.** Довідники дають пояснення ваших обов'язків. Коли ви отримуєте своє покликання, почніть з вивчення інформації щодо ваших конкретних обов'язків, розміщеної в довіднику.
- **Єпископат, президентство філії та інші провідники.** Не бійтеся підійти до провідника й попросити допомоги. Це хороший спосіб дізнатися, що необхідно робити.
- **Людина, яка вже служила в цьому покликанні.** Ці люди можуть мати досвід чи дати пораду, яка вам буде корисною. Однак пам'ятайте, що це покликання зараз є вашим і ви можете прагнути натхнення, яке допоможе вам служити ефективно.
- **Церковні веб-сайти.** На сайті LDS.org міститься багато інформації й ресурсів. Щоб почати, ви можете зайти в розділ "Serving in the Church". Клацніть мишкою на "Довідник 2" і виберіть мову.

“Як я повинен реагувати, коли мої друзі кажуть, що жодна людина не бачила Бога?”

Ймовірно, ваші друзі прочитали кілька віршів у Біблії, в яких сказано, що людина не може бачити Бога (див. Вихід 33:20; Іван 1:18; 1 Тимофію 6:14–16; 1 Івана 4:12). Складається враження, що ці вірші суперечать іншим віршам з Біблії, в яких ідеться про те, що люди, такі як Яків, Авраам, Мойсей та Ісаїя, дійсно бачили Бога (див. Буття 18:1; 32:30; Вихід 33:11; Ісаїя 6:1).

На щастя, ми маємо переклад Біблії, зроблений Джозефом Смітом, де роз'яснюються ті чотири уривки з Писань, у яких розповідається, що людина не може бачити Бога. Натхненний перегляд пророком цих віршів пояснює, що *грішні* люди не можуть бачити Бога, а лише ті, хто має віру. І навіть у цьому випадку праведна людина має бути змінена—переображена,—щоб побачити Бога (див. УЗ 67:11). У Дорогоцінній Перлині розповідається про Мойсея, який бачив Бога, але Мойсей пояснює, що його духовні, а не фізичні очі бачили Бога (див. Мойсей 1:11).

Ви можете сказати своїм друзям, що “ми віримо, що Біблія—це слово Боже настільки, наскільки правильно її перекладено” (Уложення віри 1:8). Ви також можете свідчити про Джозефа Сміта і про Писання, дані в останні дні, які допомагають нам зрозуміти, що “чисті серцем ... будуть бачити Бога” (Матвій 5:8).

Бачити Його духовно

Алма навчав, що все в природі свідчить про наявність вищого Творця завдяки складності й гармонійності всього існуючого (див. Алма 30:44). Це прекрасна нагода для вас свідчити своїм друзям, що завдяки Святому Духу ви можете відчувати Його присутність у своєму житті щодня. Ви також можете пояснити, що нам не потрібно бачити Бога для того, щоб вірити, що Він тут. Саме для цього нам дана віра. Якби ми могли бачити Його, то не потрібно було б багато зусиль, щоб вірити й йти за ним усе своє життя. Настане час, коли ми побачимо Його по той бік завіси. А доти вашої віри достатньо, щоб духовно бачити Його руку у своєму житті.

Джанел Е., 18 років, шт. Вашингтон, США

Бог любить мене

Одного разу сусід по кімнаті запитав мене, як я можу вірити у щось, чого не бачу. Я відповів, що це завдяки Святому Духові, Який свідчить, що Бог знає мене, і це зміцнює мою віру й приносить мир душі. Я не можу бачити Його, однак Я знаю, що Він любить мене, бо я маю віру й відчуваю Його Духа.

Самуель П., 18 років, Лара, Венесуела

Відкрити свої серця

Лише кілька людей бачили Бога, поки жили на землі, але є те, що впливає на кожного з нас. Ми бачимо все, створене Ним, отримуємо благословення, які Він дає, і ми всі можемо відчувати Його любов. Я найбільше відчуваю її, коли ділюся своїм свідченням. Поки наші очі й наші серця будуть відкриті, ми будемо бачити Бога у всьому навколо нас і в кожній Божій дитині, ким кожен з нас і є.

Кетелін Е., 16 років, шт. Каліфорнія, США

Він знав, що це істина

Одного разу ми з напарником навчали подружню пару, і ми сказали їм, що Батько і Син являлися Джозефу Сміту у відповідь на його молитву. Чоловік відповів, що ніхто не може бачити Бога. У ту ж мить на моєму годиннику спрацював будильник, нагадуючи про те, що нам потрібно було йти додому. Того дня ми пішли від них, не давши відповідь на це твердження.

Наступного дня я прочитав вірш у Біблії,

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

в якому було сказано: “Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видінні йому” (Числа 12:6). Я знав, що цей вірш допоможе тому братові повірити.

Настав час наступної зустрічі, і ми говорили про пророків. Я показав йому вірш, і його обличчя змінилося. Його очі наповнилися сльозами, й він сказав: “Це істина. Є люди, підготовлені до того, щоб побачити Бога”. Пізніше ми навчали його про пророків з Книги Мормона, які бачили Бога, і він знав, що це істина.

Старійшина Діас, 25 років, місія Меріда, Мексика

Ми станемо перед Ним

Коли мої шкільні друзі запитують, як я можу вірити в Бога, якщо ніколи Його не бачила, я пояснюю, що ми не бачили Бога, оскільки для нас ще не настав час, щоб побачити Його. Після того, як ми воскреснемо, ми постанемо перед Ним на суді (див. УЗ 137:9). Потім я свідчу і розповідаю, що вірити—означає мати віру і надію. Якщо в них є віра, то вони побачать Бога так само, як і Я бачу Його—очима серця.

Діана В., 18 років, Санта-Крус, Аргентина

Віра в те, що Бог існує

Як правило, ми не бачимо Бога, але ви можете відчувати Його Дух. Він хоче, щоб ви пізнали Його,

читаючи Писання і маючи віру в Нього. Якщо ви в Нього вірите, то вам не потрібно Його бачити, щоб знати, Хто Він і що Він існує. Пророків, таких як Мойсей і Джозеф Сміт, які насправді бачили Бога, мало бути переображено, щоб вони побачили Його.

Аарон Ф., 12 років, шт. Орегон, США

Свідчіть

Якось одна моя подруга поставила таке запитання, а я запитав, як воно у неї виникло. Вона сказала, що один чоловік показав його їй у Біблії. Потім я згадав Іван 1:18, де він каже, що ніхто з людей не бачив Бога. Завдяки семінарії я згадав інші вірші у Біблії, де сказано, що люди, такі як Мойсей і Яків, будучи сповнені Святим Духом, бачили Бога. Тож я міг впевнено відповісти своїй подрузі й скласти своє свідчення.

Луїс М., 17 рік, Мато-Гроссо, Бразилія

НЕЗАПЕРЕЧНЕ ЗНАННЯ ПРО ТЕ, ЩО ВІН ЖИВИЙ

“Розвивайте шире бажання знати, що Бог живе.

Це бажання веде нас до розмірковування про небесне, до того, щоб усі свідчення про існування Бога, які ми бачимо навколо, торкнулися наших сердець.

З пом’якшеними серцями ми готові зважити на заклик Спасителя “досліджувати Писання” (див. Іван 5:39) і смиренно навчатися з них.

Тоді ми готові широ спитати нашого Небесного Батька, в ім’я нашого Спасителя, Ісуса Христа, чи істинні ті речі, про які ми дізналися. Більшість з нас не побачить Бога, як бачили Його пророки, але тихі, лагідні спонукання Духа—думки і відчуття, які Святий Дух передає нашому розуму і серцю,—подарують нам беззаперечне знання, що Він живе і що Він любить нас”.

Роберт Д. Хейлз, “Прагнення до пізнання Бога, нашого Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа”, Ліягона, лист. 2009, с. 32.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Порнографія руйнує моє життя. Що мені робити, аби покаятися і облишити згубну звичку?”

Надсилайте свої відповіді до 15 вересня 2011 р. на адресу:

Liahona, Questions & Answers 9/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Електронна адреса: liahona@ldschurch.org

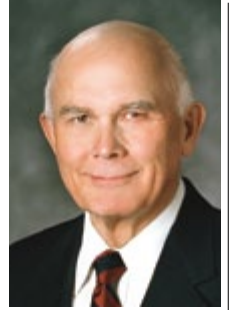
Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно включити наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім’я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Старійшина
Даллін Х. Оукс

З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

ЄДИНА ІСТИННА І ЖИВА ЦЕРКВА

Наш основний обов'язок і мета—свідчити про Ісуса Христа світові, що страждає через незнання про Його божественну місію. Щоб виконати цей величний обов'язок, я говоритиму про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів як єдину істинну і живу Церкву. Я знаю, що мої слова будуть іти всупереч такому важливому поняттю як “політкоректність”.

У наш час дуже популярною є ідея про те, що всі Церкви істинні. В дійсності, ідея про те, що всі церкви однакові, є вченням антихриста. Це ілюструє розповідь з Книги Мормона про Коригора (див. Алма 30). Цей епізод було дано, щоб викласти нам важливий урок у наші дні.

У одкровенні, даному пророкові Джозефу Сміту в 1831 році, невдовзі після організації Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, ішлося про тих, кому було дано “силу закласти основи цієї Церкви”. Потім Господь назвав Церкву “єдин[ою] істинн[ою] й жив[ою] Церкв[ою] на лиці всієї землі, якою Я, Господь, дуже задоволений” (УЗ 1:30).

Завдяки цій заяві Господа ми називаємо Його Церкву—нашу Церкву—“єдин[ою] істинн[ою] Церквою”. Іноді ми це робимо таким способом, який дуже ображає людей, що належать до інших церков або сповідують інші філософії. Але Бог не навчав нас тому, що спонукало б ставитися

зверхньо до інших людей. Безумовно, усі церкви й філософії мають елементи істини, одні більше, інші—менше. Безумовно, Бог любить усіх Своїх дітей. І безумовно, Його євангельський план призначається для всіх Його дітей відповідно до Його розкладу.

То що ж тоді означає, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є єдиною істинною церквою?

Три ознаки—(1) повнота вчення, (2) сила священства і (3) свідчення про Ісуса Христа—пояснюють, чому Бог проголосив і чому ми, як Його служителі, підтримуємо ідею про те, що ця Церква є єдиною істинною і живою Церквою на лиці всієї землі.

1. Повнота вчення

Коли Ісус Христос був на землі, Він викладав Своє вчення у його повноті—тобто навчав плану, створеному нашим Небесним Батьком для вічного розвитку Його дітей. Пізніше багато з тих євангельських істин було втрачено, оскільки їх розбавили принципами чи філософіями, що панували в тих частинах світу, де проповідувалося християнство, а також внаслідок політичних маніпуляцій. Ми називаємо цю втрату повноти істини Відступництвом.

Багато церков і філософських течій, що існують у сьогоденному світі, містять, у тій чи іншій мірі, істини, відкриті Богом у давнину, але переплетені з людськими

Чи означає це, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є єдиною істинною церквою?

Влада священства мала бути відновлена тими воскреслими особами, які мали її у смертному житті. Ця влада священства, разом з ключами, необхідними для скерування її функцій, зараз існує в цій Церкві й ні в якій іншій.

філософіями чи фальсифікаціями. Ми впевнені, що більшість релігійних керівників і послідовників є щирими віруючими, які люблять Бога, розуміють Його і служать Йому з усіх сил. Ми в боргу перед чоловіками і жінками, які зберігали світло віри і знання упродовж століть до сьогоднішнього дня. Ми хочемо, щоб усі представники інших церков чи релігійних течій, які досліджують нашу церкву, зберегли все хороше, що в них є, і прийшли й побачили, як ми можемо розширити їхнє розуміння істини й поглибити їхню радість, якщо вони наслідуватимуть цю істину.

Оскільки так багато було втрачено під час Відступництва, виникла необхідність, щоб Господь відновив повноту Свого вчення. Це почалося з того, що ми називаємо Першим видінням Джозефа Сміта.

Повнота евангелії Ісуса Христа починається із запевнення, що ми жили як духи до свого приходу на цю землю. Це є підтвердженням того, що земне життя має мету. Це навчає, що нашою найвищою метою має бути бажання стати такими, як наші небесні батьки. Ми досягаємо цього, коли стаємо гідними уславлених цілестяльних умов і стосунків, які називаються піднесенням або вічним життям, завдяки чому будемо наділені силою залишатися сім'єю навіки.

Учення Ісуса Христа, якщо його розуміти в повноті, є планом, за допомогою якого ми можемо стати такими, якими Бог сподівається побачити своїх дітей. Цього неперочного й досконалого стану можна досягнути завдяки неперервному ланцюжку завітів, обрядів та вчинків; накопиченню правильних рішень і постійному покаянню. “Це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом” (Алма 34:32). Це стало можливим завдяки Спокуті Ісуса Христа і послуху законам та обрядам Його евангелії.

Відновлена евангелія Ісуса Христа є всеохоплюючою, універсальною, наповненою милосердям та істинною. Після отримання необхідного досвіду земного життя всі сини й дочки Бога воскреснуть і підуть до царства слави, яке є більш прекрасним, ніж будь-яка смертна людина може це собі уявити. Лише за невеликим винятком навіть дуже злочестиві згодом потраплять до чудового, хоча і нижчого, царства слави. Усе це відбудеться завдяки любові Бога до Своїх дітей і стане можливим завдяки Спокуті та Воскресінню Ісуса Христа, “Хто прославляє Батька і спасає всі творіння Його рук” (УЗ 76:43).

2. Сила священства

Другою і абсолютно невід'ємною ознакою “єдин[ої] істинн[ої] й жив[ої] Церкв[и] на лиці всієї землі” є влада священства.

У Біблії чітко сказано, що влада священства є необхідною і ця влада має передаватися покладанням рук тих, хто нею володіє. Влада священства не з'являється завдяки бажанню служити або читати Писання. Коли цю владу було втрачено через відступництво, її необхідно було відновити за допомогою тих воскреслих осіб, які мали цю владу у смертному житті і яких було послано передати її. Це стало етапом процесу Відновлення евангелії, і та влада священства, разом з ключами, необхідними для скерування її функцій, зараз існує в цій Церкві й ні в якій іншій.

Внаслідок того, що у нас є сила священства, провідники і належним чином уповноважені члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів мають право виконувати необхідні обряди священства, такі як хрищення, надання дару Святого Духу, благословення причастя.

Ми не ґрунтуємося на мудрості світу чи на філософіях людських. Наше свідчення про Ісуса Христа ґрунтується на одкровеннях, даних Богом Його пророкам і кожному з нас.

Ключі священства, які тримає наш пророк, Президент Томас С. Монсон, і кожен з пророків та Президентів цієї Церкви, надають йому право отримувати одкровення для всієї Церкви. Ця Церква є “живою”, бо у нас є пророки, які продовжують передавати нам слово Господа, необхідне для нашого часу.

3. Свідчення про Ісуса Христа

Третя причина того, чому ми є єдиною істинною Церквою, полягає в тому, що ми маємо дану через одкровення істину про природу Бога і наші з Ним стосунки. Таким чином, у нас є унікальне свідчення про Ісуса Христа. По суті, саме наше вірування в природу Бога вирізняє нас від офіційних віровчень більшості християнських деномінацій.

Уложення віри, наше єдине офіційне проголошення про вірування, починається таким чином: “Ми віримо в Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа”. Це вірування в Божество об’єднує нас з іншими християнами, але для нас це означає щось інше, ніж для більшості. Ми наполягаємо на тому, що ці три члени Божества є різними і окремими істотами і що Бог Батько не є духом. Він—уславлена Істота, Яка має відчутне на дотик тіло, так само, як і Його Син Ісус Христос. Хоча Вони є різними істотами, однак єдиними у Своїй меті.

Перше видіння Джозефа Сміта показало, що поширені ідеї про природу Бога та Божества були невірними і не могли привести своїх прихильників до тієї долі, якої бажав для них Бог (див. Джозеф Сміт—Історія 1:17–19). Отримане в подальшому сучасне одкровення відкрило важливість цієї фундаментальної істини і дало нам Книгу Мормона. Ця нова книга Писань

є другим свідком Ісуса Христа. Вона є підтвердженням біблійних пророцтв і вчень про природу і місію Христа. Вона поглиблює наше розуміння Його евангелії і Його повчань під час земного служіння. Вона також є джерелом багатьох учень, за допомогою яких ми можемо знати про істинність усього цього.

Ми не ґрунтуємося на мудрості світу чи на філософіях людських, якими б поширеними чи шанованими вони не були. Наше свідчення про Ісуса Христа ґрунтується на одкровеннях, даних Богом Його пророкам і кожному з нас. (Див. 1 Коринтянам 2:1–5; 2 Нефій 28:26).

То що ж свідчення про Ісуса Христа спонукає нас стверджувати?

Ісус Христос—Єдинонароджений Син Бога, Вічного Батька. Він—Творець цього світу. Завдяки Своему незрівнянному земному служінню, Він є нашим Учителем. Завдяки Його Воскресінню всі люди, які будь-коли жили на землі, воскреснуть з мертвих. Він—Спаситель, Чия спокутна жертва сплатила за Адамів гріх і відчинила нам двері прощення за наші особисті гріхи, аби ми могли очиститися і повернутися в присутність Бога, нашого Вічного Батька. Це основне послання пророків усіх віків.

Я урочисто складаю своє свідчення про Ісуса Христа і про істинність Його евангелії. Він живий, і Його евангелія істинна. Він є Світлом і Життям світу (див. УЗ 34:2). Він—Дорога до безсмертя і вічного життя (див. Іван 14:6). Я не можу досягнути розумом диво Спокути Ісуса Христа. Але Святий Дух свідчить мені про її істинність, і я радію, що можу присвятити своє життя проголошенню евангелії. ■

З виступу на семінарі для нових президентів місій 25 червня 2010 р.

Пісня і МОЛИТВА

Коли Діллон не зміг взяти високу ноту, він сягнув навіть більшої висоти в пошуках необхідної допомоги.

Діллон має справу з жахливою проблемою: його найбільший талант також є його найбільшим страхом. “Я люблю співати,—каже 16-річний тонганський юнак,—але не перед людьми. Я починаю дуже боятися”.

Уявіть його неоднозначні почуття, коли в Церкві на Тонга оголосили прослуховування вокалістів для запису звукової доріжки тонганською мовою до фільмів Старого Завіту. Хлопець і радів, і боявся до смерті.

Три пісні мали виконуватися чоловічим голосом. Після того як Діллон проспівав пісню, підготовлену для прослуховування, на його здивування продюсер попросив його заспівати інші пісні зі звукової доріжки. Хоча хлопець дуже хвилювався, він заспівав їх, і продюсер сказав: “Ми знайшли нашого виконавця”.

На радість і, в той же час, на страх Діллона йому запропонували записати всі три пісні.

Талант Діллона, страх Діллона

Діллон, член приходу Мауфанга, кіл Нукуалофа на Тонга, прекрасно навчається в школі. Він належить до 10 відсотків тонганських студентів, відібраних для навчання в державній школі. Йому також подобається семінарія. “Він будить нас рано-вранці, щоб йому піти на семінарію”,—каже його мама, Маленіта Мае.

Однак спів—це те, що він любить, хоча його сім'я навіть не знала, що він уміє це робити, доки його

одного року не попросили заспівати соло під час виступу Початкового товариства.

“Діллон завжди був сором'язливим”,—розповідає його мама.

Він так гарно заспівав під час виступу Початкового товариства, що його попросили заспівати під час конференції колу Нукуалофа, Тонга. Після цього він виступав постійно.

Хлопець казав мамі: “Одного дня я використаю свій талант для Бога”. Після того як його відібрали співати для озвучування фільму, він сказав мамі: “Мамо, я використав свій талант”.

Сіоне, старший брат Діллона, каже, що він намагається заохочувати Діллона співати. “Я б хотів мати його талант,—каже він.— Кожен хоче, щоб він ним поділився”.

“Мені подобається, коли він співає”,—каже його сестра Пеа.

“Я б хотів колись співати так, як він”,—каже його дев'ятирічний брат Паула.

Діллон вдячний, що сім'я його підтримує. “Я люблю свою сім'ю,—каже він.— Я впевнений, що з їхньою допомогою можу перетворити свою слабкість на силу”.

Сягати висот

Коли Діллон працював з командою звукорежисерів над записом пісень, йому було важко взяти одну ноту. “Я не міг її дістати,—каже він.— Репетиції тривали годинами”.

Нарешті, зовсім виснажений і пригнічений він пішов додому, знаючи, що наступного ранку йому треба буде записати пісню.

“Я відразу ж пішов у свою кімнату й молив мого Нєбєсного Батька про допомогу”,—розповідає він.

Усе, про що він міг думати, це те, наскільки важливим буде запис цієї музики для 50 тис. членів Церкви на Тонга, а також для тисяч тих, які розмовляють тонганською мовою по всьому світу.

“То була одна з найдовших ночей у моєму житті”,—каже він.

Після довгої ночі, проведеної в молитві, і недовгого сну, Діллон увійшов у студію звукозапису і взяв ноту.

Він пам'ятає, як сказав: “Алілуя”. Я був щасливий”.

Щоб почути пісні у виконанні
Діллона з саундтрека до семінар-
ського курсу по Старому Завіту,
зайдіть на сайт liahona.lds.org.

Не лякайся

Один з улюблених віршів Діллона—це Ісус Навин 1:9: “Будь сильний та відважний... Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити”.

Діллон піддав те обіцяння випробуванню і зрозумів, що воно істинне. “Я робив усе, що міг. Я докладав найкращих зусиль і вкладав усе серце в ті пісні, щоб слухачі могли відчутти Духа”.

У процесі подолання своїх страхів і вдосконалення таланту, Діллон усвідомив, що відчував не лише велику підтримку своєї сім'ї, але і Небесного Батька.

“Я знаю,—
каже він,—що
Бог відповів на
мої молитви”. ■

Спів у Сингапурі

Молодь у Сингапурському колі зрозуміла, які благословення принесить жертвування і старанна робота під час підготовки мюзиклу.

Мішель Хсі і Серіс Онг

Коли о 5-й ранку дзвонить будильник, 17-річна Ї Мун Лім встає з ліжка і готується до нового дня. Вона виходить з дому о 5:20, щоб встигнути на семінарію. О 6:30 ранку вона поспішає до школи, де залишається до 7 вечора на уроки й факультативи. Потім вона громадським транспортом швидко добирається до центру колу на репетицію музичної вистави.

Таким був звичний розпорядок дня по п'ятницях для більшості юнаків та дівчат Сингапурського колу упродовж п'яти місяців. Іноді вони відчували себе зовсім виснаженими і надзвичайно стомленими, але упродовж усього періоду підготовки до музичної вистави *Коли промовляє пророк* не було чути ні скарг, ні нарікань, бо всі молоді люди відчували, що жертви, на які вони йдуть, варті того. “Це найдивовижніша, найпрекрасніша, найдуховніша, найрадісніша і найзворушливіша подія, в якій я будь-коли брала участь”, — каже Ї Мун з Другого Сингапурського приходу.

Як усе починалося

“Наша початкова мета полягала в тому, щоб об'єднати молодь, — сказала Кейт Лорето, президент

Товариства молодих жінок колу.— У нас є молоді люди з різними культурними традиціями у восьми різних приходах. Їм важко спілкуватися між собою. Тож ми подумали, чому б нам не організувати мюзикл, щоб об'єднати їх?”

Провідники вибрали музичний твір, на написання якого надихнув перелік якостей “Будьте...”, запропонованих Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008)¹. Цей мюзикл було підібрано для того, “щоб молодь разом з музикою засвоїла слова, відчула Духа і жила за нормами,— сказала Конні Ву, генеральний директор вистави.— Ми хотіли залучити якомога більше молоді”,— сказала сестра Ву. Загалом взяли участь 78 юнаків та дівчат.

Можливо, спочатку не всі юні учасники керувалися однаковим спонуканням, але майже всі вони приходили на репетиції, бо

Коли молодь Сингапурського колу виступала разом, це зміцнило свідчення і дружбу.

виглядати зі сцени”,—казала вона. Дівчина не лише навчилася приймати рішення, основані на євангельських нормах і співпрацювати з іншими людьми, але їй також сподобалося, як молодь виглядала в костюмах.

15-річного Кандена Петерсена з Першого Сингапурського приходу призначили бути президентом хору. Він допомагав у тому, щоб репетиції проходили злагоджено. Йому потрібно було призначати людей для молитви, збирати й направляти людей на репетиції та ігри і оголошувати місця на сцені. “Мене також просили знайти кількох хлопців, щоб встановлювати і розбирати декорації та наглядати за тим, як усі виконують свої обов’язки,— сказав він.— Я відчував, що ці обов’язки принесли користь молодим людям. Сподіваюся, що вони змогли зрозуміти, що Господь зараз покликає провідників і не лише серед дорослих.

Амандою Хо

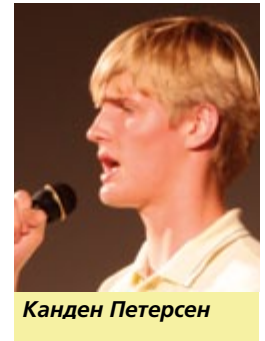
Олівія Хое

Майкл Лі

Ї Мун Лім

Канден Петерсен

їм подобалося дружити, співати і понад усе відчувати Духа.

Участь

Після того як тему було обрано й організовано репетиції, юнакам і дівчатам призначили різні ролі у виставі. Їх також розподілили до різних комітетів, відповідно до їхніх талантів.

18-річна Аллі Чан з Другого Сингапурського колу виявила бажання допомагати в комітеті, що відповідав за костюми. “Найголовніше, нам потрібно було вибрати щось таке, що було скромним. Це мало бути недорогим, молодіжним і в той же час гарно

Вони можуть і повинні підтримувати своїх провідників, яким би не був їхній вік чи досвід”.

18-річна Каданс Лім з Вудландського приходу допомагала багатьма способами: вона була членом комітету, що відповідає за костюми, хореографічного комітету, комітету з фотографування і співала соло. Про велику кількість своїх обов’язків вона казала: “Саме мама надихнула мене прийняти всі ці призначення. Вона навчала, що коли є нагода служити,—служи. Якщо приймаєш завдання і якнайкраще його виконуєш, Господь неодмінно допоможе подолати всі труднощі, які можуть виникати”.

Крім адміністраторів потрібні були також і виконавці. 17-річний Джон Лі з приходу Клементай був серед тих сміливців, які виявили бажання співати соло. Його пояснення було простим: “Просто я люблю співати! Це допомагає мені почувати себе особливим”.

17-річний Езра Тадіна з Вудландського приходу не вважав себе співаком, тому знайшов інший спосіб зробити свій вклад. “Я вирішив взяти участь,—сказав він,—і є одним з тих, хто читав слова автора. Я відчував те, що казав, бо знаю, що це істина”.

Немала жертва

Репетиції тривали з листопада 2009 року по березень 2010. Протягом цього часу молодь щоп’ятниці ввечері, окрім свят, збиралася в центрі колу на репетиції. Кількість часу, який молодь присвятила репетиціям, є немалою жертвою, беручи до уваги напружений розклад звичайних сингапурських юнаків і дівчат.

Першокурсниця коледжу Олівія Хое з приходу Бедок вирішила взяти участь, бо “якими б не були життєві негаразди, у кінці дня саме євангелія допомагає мені триматися на ногах і подолати перепони. Знання, що є Той, хто наглядає за мною і беззастережно любить мене, приносить мені велику втіху, і я думаю, що цього більш ніж достатньо, аби мати сили на кожен день”.

Багато молодих людей мали й інші обов’язки, але вони знали, що Господь приготував для них шлях. Таким був випадок з 16-річною Амандою Хо з Другого Сингапурського приходу. “У мене були уроки танцю, які за часом співпадали з репетиціями мюзиклу. Але дивовижним чином у школі змінили розклад занять, і я отримала змогу брати участь у музичних репетиціях”,—розповіла вона.

Вистава

Після багатомісячних репетицій вистава нарешті була готова для показу. Завдяки тому, що молодь активно всіх запрошувала,

Кандес Лім

Езра Тадіна

Аллі Чан

Серіс Онг

Джон Лі

на три вистави прийшло понад 700 чоловік. Коли молоді люди доносили своє послання за допомогою пісень, танців, інструментальної музики та власних свідчень, багато глядачів були зворушені.

Учасникам також пропонували запрошувати на виставу друзів, які не належать до Церкви, таким чином проводячи місіонерську роботу. 18-річний Майкл Лі серйозно поставився до цього завдання. “Я запросив 6 друзів, 3 однокласників і вчителя зі школи”,—розповідав він. Вистава справила особливе враження на його вчителя. “Він сказав, що все було просто чудово і навіть попросив брошуру *Заради зміцнення молоді*. Він сказав, що відчував енергію, яка лине зі сповнених надією сердець молодих людей”.

Безсумнівно, що початкова мета провідників згуртувати молодь, була досягнута. “Коли я сиділа і дивилася на кожного з учасників під час програми, моє серце було сповнене радістю,—казала сестра Ву.— Головним було не те, як добре вони виглядали, як добре вони співали і грали чи як добре читали слова автора. Не мало значення, з якої вони школи чи країни. Вони були одним цілим”.

Музика несе послання

Мюзикл допоміг багатьом зміцнити своє свідчення. Дехто розповідає, що наспівує мелодії та слова пісень повсюди, де буває, а зміст пісень допомагає долати повсякденні труднощі. Багато учасників не просто стали хорошими друзями, але і духовною підтримкою, підтримуючи одне одного у важкі моменти. Вони можуть допомагати одне одному залишатися на вузькій путі і зростати духовно. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дев’ять “Будьте...”: будьте вдячними, будьте освіченими, будьте залученими, будьте чистими, будьте вірними, будьте позитивними, будьте смиренними, будьте спокійними, будьте молитовними; див. Гордон Б. Хінклі, *Way to Be!* (2002); див. також “Пророча порада і молитва за молодь”, *Ліягона*, квіт. 2001 р., с. 30.

БУТИ СУЧАСНИМИ ПІОНЕРАМИ

Провідники Церкви навчають нас про важливість вкладу, який ми робимо сьогодні.

Усі ми піонери

“У мене немає предків серед піонерів 19-го століття.

Однак з першого дня членства у Церкві я відчуваю близьку спорідненість з тими першими піонерами, які перетинали рівнини. Для мене вони духовні пращури, так само, як і для кожного члена Церкви, незалежно від національності, мови або культури. ...

... Завдяки тому, що послання відновленої євангелії Ісуса Христа зараз поширюється по всьому світу, всі ми є піонерами в тому середовищі й за тих обставин, що маємо”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Прислухайтесь до голосу пророків”, *Ліягона*, лип. 2008, с. 3.

Перше покоління благословляє всіх

Прийнявши євангелію першими у своїй сім’ї, ви стали першим поколінням,

обраним поколінням, завдяки якому можуть бути благословлені минулі, теперішні й майбутні покоління. ...

“... У Церкві ми багато читаємо і говоримо про піонерів ранніх часів історії Церкви. Вони, подібно до вас, були першим поколінням членів Церкви. ...

Їхній спадок може бути вашим—бо ви теж є членами Церкви у першому поколінні. Будьте вірними, служіть своїм ближнім, благословляйте свою сім’ю і робіть вірний вибір. Ви є першим поколінням—обраним поколінням, щоб благословити минулі, теперішні й майбутні покоління.

Старійшина Пол Б. Пайпер, сімдесятник, “Перше покоління”, *Ліягона*, лист. 2006, с. 11, 13.

Ми всі потрібні

“Ми всі потрібні для завершення цієї роботи, розпочатої першими святими понад 175 років тому. Десятиліттями цю роботу продовжували вірні святі всіх поколінь. Нам потрібно вірити так, як вірили вони. Нам потрібно працювати так, як працювали вони. Нам потрібно служити так, як служили вони. І нам потрібно долати труднощі так, як долали вони. ...

“... Господь не просить нас завантажити ручний візок. Він просить нас зміцнювати віру. Він не просить нас перетинати континент. Він просить нас перетнути вулицю, щоб відвідати сусідів. Він не просить нас віддавати все мирське майно для побудови храму. Він просить відліти від своїх засобів та часу, незважаючи на напружений ритм сучасного життя, щоб продовжувати будівництво храмів і потім регулярно відвідувати ті храми, що вже побудовані. Він не просить нас помирати мученицькою смертю. Він просить жити так, як це личить учню Христа.

Ми живемо у прекрасний час, брати і сестри, і ми здатні продовжувати багаті традиції відданого служіння, які були притаманні попереднім поколінням святих останніх днів”.

Старійшина М. Рассел Баллард з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Істина Божа просувається”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 83, 84.

ВИХІД Є

Коли ми грішимо, ми заганяємо себе в кут.
Покаяння—це єдиний вихід.

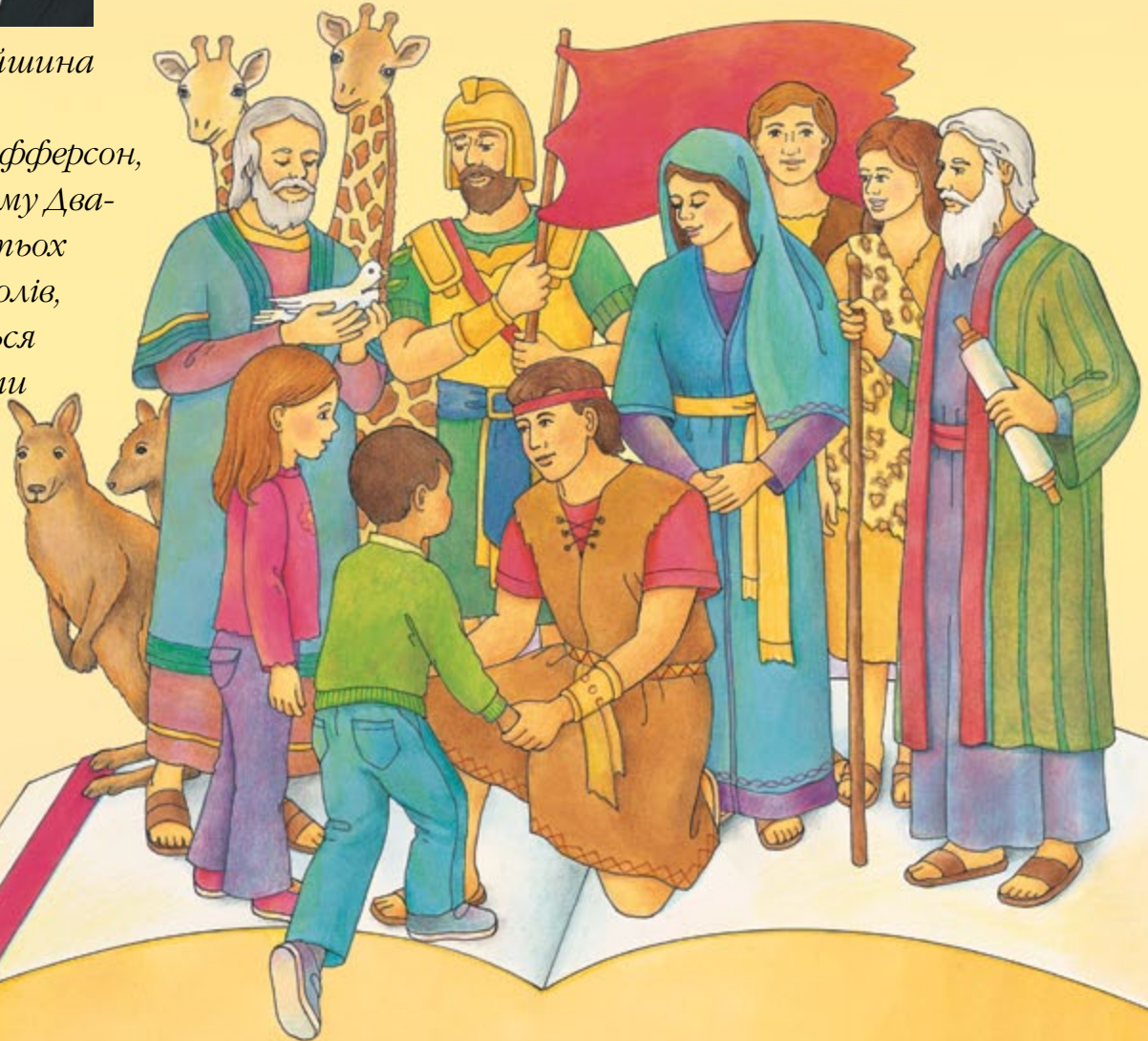

Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон,
з Кворуму Два-
надцятьох
Апостолів,
ділиться
думками
на цю
тему.

Чого я можу навчитися з Писань?

Основна мета всіх Писань—наповнити нашу душу вірою в Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

Зі статті “Благословення від Писань”, Ліягона, трав. 2010, сс. 32–35.

Писання збільшують нашу пам'ять, допомагаючи нам завжди пам'ятати Господа і наші стосунки з Ним і Батьком. Вони нагадують нам про те, що ми знаємо зі свого доземного життя.

Розповіді з Писань, у яких ідеться про віру інших, зміцнюють нашу віру.

Слова пророків, які Господь називає Писаннями, майже постійно линуть до нас з телевізора, радіо, Інтернету, супутника, CD, DVD та в друкованому вигляді. Безсумнівно, за допомогою цього благословення Господь каже нам, що нам потрібні Писання, як ніколи раніше.

Писання навчають нас принципів та моральних цінностей. У Писаннях яскраво змальовані благословення, які ми отримуємо, якщо з повагою ставимося до правильних принципів.

ВІДОБРАЖЕННЯ

“Я надію на Тебе кладу!” (Псалми 55:4).

Шейла Кінред

Ґрунтується на справжніх подіях

Я повісила шкільний портфель у шафу й подивилася на своє відображення у великому дзеркалі на дверях. Зупинившись, я поглянула на свій розкуйовджений хвостик, пом'яту футболку й обвислі шкарпетки. Мені пригадалися слова вчительки Початкового товариства: “Ти—особлива донька Небесного Батька. Він приготував для тебе в майбутньому багато благословень”.

Я нахилилася вперед і пильно подивилася в дзеркало, намагаючись побачити майбутнє. Якою я буду в 12 чи у 22 роки? Чи буду я гарною? Чи буду я розумною? Чи буду я мати храмовий шлюб? Чи будуть у мене гарні діти? Це були мої мрії, але чи саме такі благословення Бог приготував для мене?

“Що ти роздивляєшся?”— тихо запитала мама.

У дзеркалі я побачила маму, яка стояла за мною в дверях.

“Себе,—відповіла я.— У дзеркалі лише я”.

Мама підійшла і зазирнула мені через плече. “Лише ти”—це дуже особлива людина”,—сказала вона.

“Це ж саме каже вчителька Початкового товариства. Вона сказала, що Небесний Батько приготував для мене багато благословень. Що чекає мене в житті?”

“Ходімо до моєї кімнати. Я хочу тобі щось показати”,—сказала мама.

У своїй спальні вона відкрила маленьку скриньку й взяла звідти маленьке дзеркальце у срібній оправі.

“Яке красиве”,—сказала я, доторкнувшись пальцем до літери *B*, вигравіюваної на тильній стороні.

“Це дзеркальце моєї бабусі,—сказала мама.— Коли я витираю його, то намагаюся уявити, що бачила бабуся Беатріс, коли дивилася в нього. Можливо, спочатку вона бачила маленьку дівчинку, таку, як ти, яка мріяла про майбутнє.

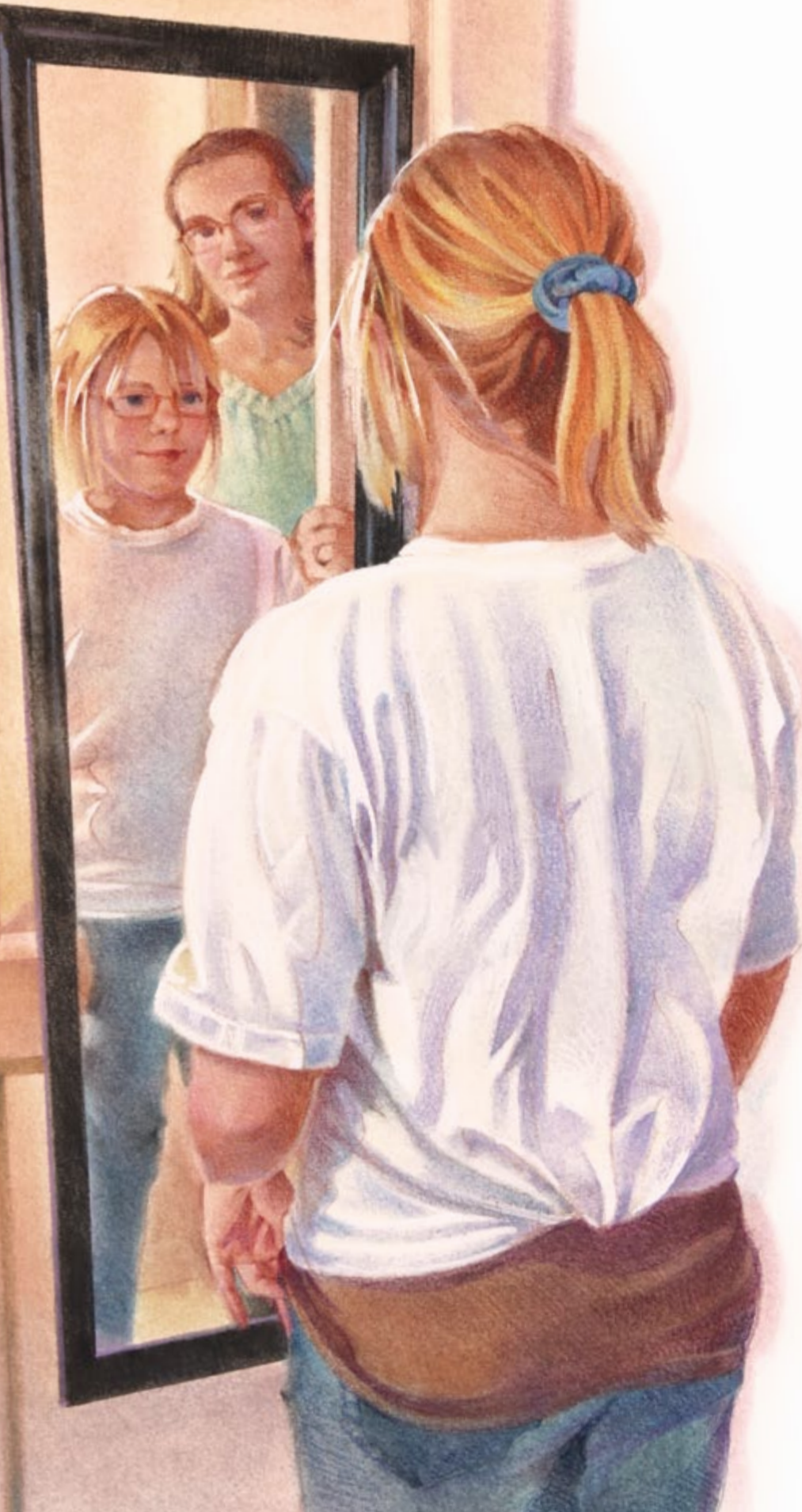
Я уявляю, яким щастям сяяли її очі, коли вона дивилася в дзеркало перед хрищенням і бачила довгі косички. Чи знаєш ти, що вона не могла охреститися доки їй не виповнилося 18 років?”

Я захитала головою. “Ні”.

“А потім, коли вона вийшла заміж за дідуся, у неї народилася донечка, яка прожила лише два дні. Я уявляю, як вона бачила у дзеркальці свої набряклі від сліз очі.

Через багато років після того вона бачила своє радісне відображення, коли готувалася піти до храму, щоб запечататися зі своїм чоловіком і трьома дітьми.

Ставши зрілою жінкою, вона, можливо, дивилася у дзеркальце, щоб поправити капелюшок, перш ніж

“Вивчайте ваш спадок. Важливо знати настільки, наскільки можливо, тих, хто жив перед нами. Ми відкриваємо дещо про себе, коли дізнаємося про наших предків”.

Президент Томас С. Монсон, “Незмінні істини для мінливих часів”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 21.

вирушити на збори Товариства допомоги.

“І зрештою, коли вона стала сивою вдовою, мабуть вона бачила рішучість у своїх очах, коли багато років жила самотньо, однак зберегла віру до кінця життя”.

“Чи Небесний Батько благословив прабабусю?” — запитала я.

“Так”, — сказала мама.

“Чи була задоволена прабабуся своїм життям?”

“Так. Воно було саме таким, яким вона його уявляла. Були й дуже важкі періоди, але вона довіряла Богові й той досвід допоміг їй наблизитися до Нього”.

“Мабуть, мені не потрібно бачити майбутнє, — сказала я, акуратно кладучи срібне дзеркальце в скриньку. — Я просто довірятиму Небесному Батькові й ітиму за ним”.

“Я впевнена, що Бог приготував для тебе чудове життя, — сказала мама. — І якщо ти будеш іти за ним, то обличчя, яке ти побачиш у дзеркалі наприкінці, буде відображенням Його образу. І те, що було мрією, стане реальністю”. ■

Наша сторінка

Джезів В., 7 років, з Південної Каліфорнії, США, любить ходити до храму разом з батьками, і вона дуже любить Ісуса Христа. Вона поставила за мету вивчити Уложення віри до свого хрищення.

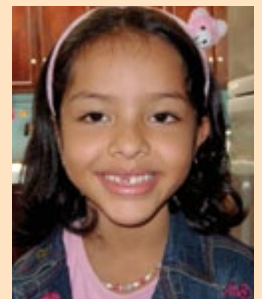
Я ВІДЧУВАЛА ДУХА

Одного разу ввечері, як і кожного вечора, перш ніж лягати спати, я стала на коліна біля свого ліжка і молилася. Але того вечора після молитви я відчувала таке щастя, якого ніколи раніше не відчувала. Я знаю, що того вечора відчувала Святого Духа.

Ліза Е., 12 років, Німеччина

Даніела М., 8 років, з Коста-Ріки, любить брати участь у домашніх сімейних вечорах і розмовляти з членами сім'ї. Їй подобається гратися зі своїм братом Родольфо. Її улюблений колір—яскраво-бузковий.

Родольфо М., 6 років, любить читати Писання про народження Ісуса Христа. Його улюблений колір—блакитний. Він любить своїх батьків, бо вони про нього піклуються і люблять його.

**Я МОЖУ МАТИ
ХОРОШІ ПОЧУТТЯ**

Коли я роблю щось не-
правильне, я вибачаюся
і намагаюся бути кращим.
Коли я роблю те, що пра-
вильне, Святий Дух допомагає
мені мати хороші почуття. Я
хочу завжди мати в собі ті по-
чуття. У Книзі Мормона, коли
Алма молодший робив щось
погане, він каявся і робив те,
що є добрим. Він став гарним
прикладом.

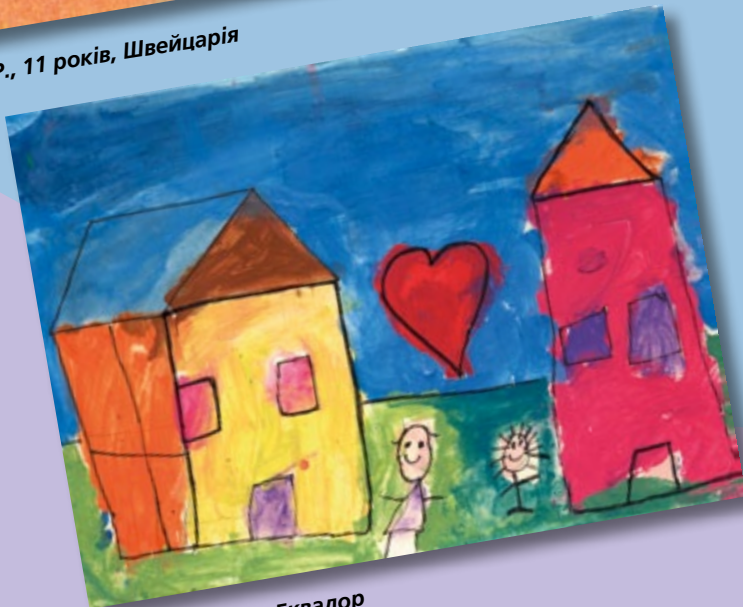
**Яред Я., 5 років, Західна
Малайзія**

Фінн С., 10 років, Німеччина

Валері Р., 11 років, Швейцарія

Хуан Г., 6 років, Еквадор

Якщо ви хочете надіслати
матеріал до рубрики
"Наша сторінка", надсилайте
його електронною поштою
на адресу: liahona@ldschurch.org,
позначивши в рядку для
теми "Our Page". У кожному
листі необхідно вказати повне
ім'я дитини, стать і вік (від 3
до 12 років), а також прізвище
батьків, назву приходу або фі-
лії, колу чи округу, письмовий
дозвіл батьків (прийнятно і в
електронному вигляді) на ви-
користання фотографії дитини
або надісланих матеріалів. Ли-
сти можуть редагуватися для
стислого та ясного подання
інформації.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему місяця Початкового товариства.

Мое тіло—це храм Бога

“Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? ...Храм Божий святий, а храм той—то ви” (1 Коринтянам 3:16–17).

своє тіло в чистоті. Ви повинні також тримати в чистоті своє серце і розум, читаючи, слухаючи і дивлячись лише “те, що приємне Небесному Батькові” (див. “Мої євангельські норми”).

Коли ви чисті розумом і тілом, то можете отримати великі благословення. ■

Вікі Ф. Мацуморі

Заплющіть очі й уявіть собі храм. Якого він кольору? Він великий? Чи є у ньому вікна? Чи є на ньому шпилі? Скільки?

Усі храми Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів різні. У Солт-Лейкського храму в Юті стіни з сірого граніту, а на верхівці—шість шпилів. Він не схожий на Кардстонський храм у провінції Альберта в Канаді, який має стіни з каменю, але не має шпилів. Хоча кожен храм є неповторним, усі вони прекрасні й збудовані для однієї мети. Вони є місцем, де проводяться особливі обряди, без яких ми не можемо

повернутися до Небесного Батька.

Ви—подібні до храмів. Ви відрізняєтесь від інших і ви також є домом для Духа Божого—Святого Духа. Апостол Павло сказав: “Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? ...Храм Божий святий, а храм той—то ви” (1 Коринтянам 3:16–17). Ваше тіло—це храм для вашого духа.

Якщо ви шанобливо ставитеся до храму, то повинні так само ставитися до свого тіла. Ви можете робити це, дотримуючись Слова мудрості (див. УЗ 89), скромно одягаючись і тримаючи

Вправа

Знайди вихід з лабіринта. Коли ти натрапиш на знак, вибирай стежку з написом «Так» або «Ні», дивлячись на те, чи допоможе це тобі ставитися до свого тіла, як до храму Божого. Вибираючи правильний шлях, ти дійдеш до храму.

Намалюй ще чотири речі, які є для тебе хорошими. Виріж і помісти малюнки над малюнками з правильним вибором у лабіринті.

Ісус благословляє дітей

Даяна Л. Мангум

Яїр зі своєю дружиною сидів біля ліжка своєї дочки й був дуже занепокоєний. Дочці ставало все гірше з кожною годиною. Вони боялися, що вона помере. Вони знали, що залишився єдиний спосіб допомогти їй.

Яїр поспіхом пішов, намагаючись знайти на вулицях Капернаума Ісуса з Назарета. Яїр знав, що Ісус зцілював людей. Можливо, Він прийде й уздоровить його дочку.

Біля морського узбережжя зібралися люди, де Ісус сходив з човна. Яїр протиснувся крізь натовп і підійшов до Господа. Яїр упав на коліна і сказав Ісусові, що його дочка хвора і помирає.

“Прийди ж, поклади Свої руки на неї, щоб видужала та жила!”—благав Яїр.

Ісус погодився, і за ними пішло багато людей.

Посланець прибіг їм назустріч і сказав Яїрові, що його дочка вже померла. Було надто пізно просити Ісуса прийти й допомогти їй. Ісус відказав Яїрові: “Не лякайся,—тільки віруй”.

ЯІР

Яїр був поважною людиною у Капернаумі. Він був начальником синагоги, куди ходили поклонятися всі юдеї, які жили неподалік від неї.

Коли вони підійшли до Яїрового дому, там голосно плакали і шуміли. В домі було багато людей, які голосили від горя.

Ісус увійшов у дім і наказав їм не плакати, бо дівчина не була мертва. Вона лише спала. Дехто з людей насміхався з Ісуса. Вони знали, що дівчинка померла.

Потім Ісус відіслав усіх, хто шумів. Він узяв Яїра, Яїрову дружину й Своїх апостолів Петра, Якова та Івана у кімнату, де на ліжку лежала дівчинка.

ОПЛАКУВАННЯ

Коли у часи Ісуса хтось помирав, сім'я платила людям, які називалися плакальниками. Ці люди приходили в дім, голосно плакали і грали сумну музику на флейті. Людину ховали не пізніше, ніж через 24 години після смерті.

Ісус узяв дитину за руку і сказав: “Дівчатко, кажу тобі—встань”.

Дівчинка встала. Її батьки були вражені і сповнені радості. Їхня дочка ожила!

Були й інші випадки, коли Ісус зцілював і благословляв дітей. Одного дня в Піреї навколо Спасителя зібралось багато людей, щоб послухати, чого Він навчає. Деякі люди прийшли з дітьми, щоб вони його побачили, а Він їх благословив.

Учні Ісуса бачили дітей і намагалися

відігнати їх. До Ісуса в цей час зверталося багато людей і здавалося, що діти менш важливі. Однак Ісус сказав учням: “Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!”

Тоді Ісус пригорнув кожную дитину і благословив, поклавши Свої руки кожному з них на голову. Ісус сказав дорослим, що їм потрібно бути такими ж смиренними, як малі діти. ■

3 Марк 5:21–24, 35–43; 10:13–16.

Пошук людей для навчання.

Коли місіонери моляться, вивчають Писання і діляться своїм свідченням, вони показують свою слухняність і гідність для отримання Господньої допомоги. Скористайся настановами, даними в підказках, щоб допомогти цим місіонерам знайти сім'ю, яка хоче дізнатися про євангелію. Наприклад, коли ти бачиш місіонерів, які моляться, рухайся до малюнка справа. ■

Старт

Фініш

Рухайся направо

Рухайся наліво

Рухайся вниз

КОРИСНА ПОРАДА

“Будьмо ж . . . добрими сусідами в наших общинах, простягаючи руку допомоги тим, хто належить як до інших релігій, так і до нашої”.

Президент Томас С. Монсон
З квітневої генеральної конференції 2011 р.

Лише одна монетка

Чед Е. Фарес

Грунтується на справжніх подіях

“Маленький внесок свій я з радістю роблю” (“Господня десятина”, Ліягона, жовт. 2006, с. Д13.

1. Даніель дивиться на монетку на своєму комоді. Він уже розглядав її кілька хвилин. Цінність її не була дуже великою.

Даніелю, ти готовий іти до церкви?

Так, тату. Я вже йду.

2. Даніель поклав монетку в кишеню і побіг доганяти сім'ю.

3. Коли Даніель разом із сім'єю прийшов до церкви, то взяв квитанцію для сплати десятини і конверт біля офісу єпископа.

Тату, ти допоможеш мені заповнити квитанцію?

Звичайно.

4. Яку десятину ти сьогодні платиш?

Невелику. Лише це.

Даніелю, це 10 відсотків зароблених тобою грошей?

Так.

Тоді все чудово.

5. Даніель заклеїв конверт і віддав десятину єпископу. Єпископ потиснув йому руку.

Даніель подумав, чи потиснув би єпископ його руку, якби знав, що у конверті лише одна монетка.

6. Я пишаюся тобою, Даніелю. Платити десятину—це правильне рішення.

Я знаю, тату, але там була лише одна монетка.

7.

Ти ніколи не знаєш справжньої вартості однієї монетки. Можливо, нею можна сплатити за друкування однієї сторінки Книги Мормона, або нею можна сплатити за один з каменів, який використовують для будівництва храму.

8. Даніель ніколи раніше не думав про десятину таким чином. Він почав обдумувати всі способи, у які його десятина може допомогти іншим.

Мабуть, твоя правда, тату. Я радий, що можу платити десятину, хоча це лише одна монетка.

Як використовується десятина

Десятину використовують, щоб допомагати в місіонерській роботі, будівництві храмів та будинків зборів, друкуванні Писань та для багато чого іншого. Подивіться на малюнки, де зображено лише дещо з того, для чого використовується десятина. У кожній колонці обведіть кружечком малюнок, що відрізняється від інших.

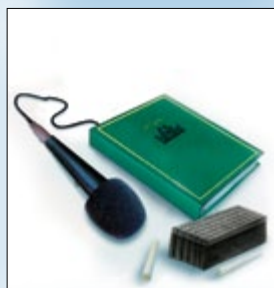
**Місіонерська
робота**

Храми

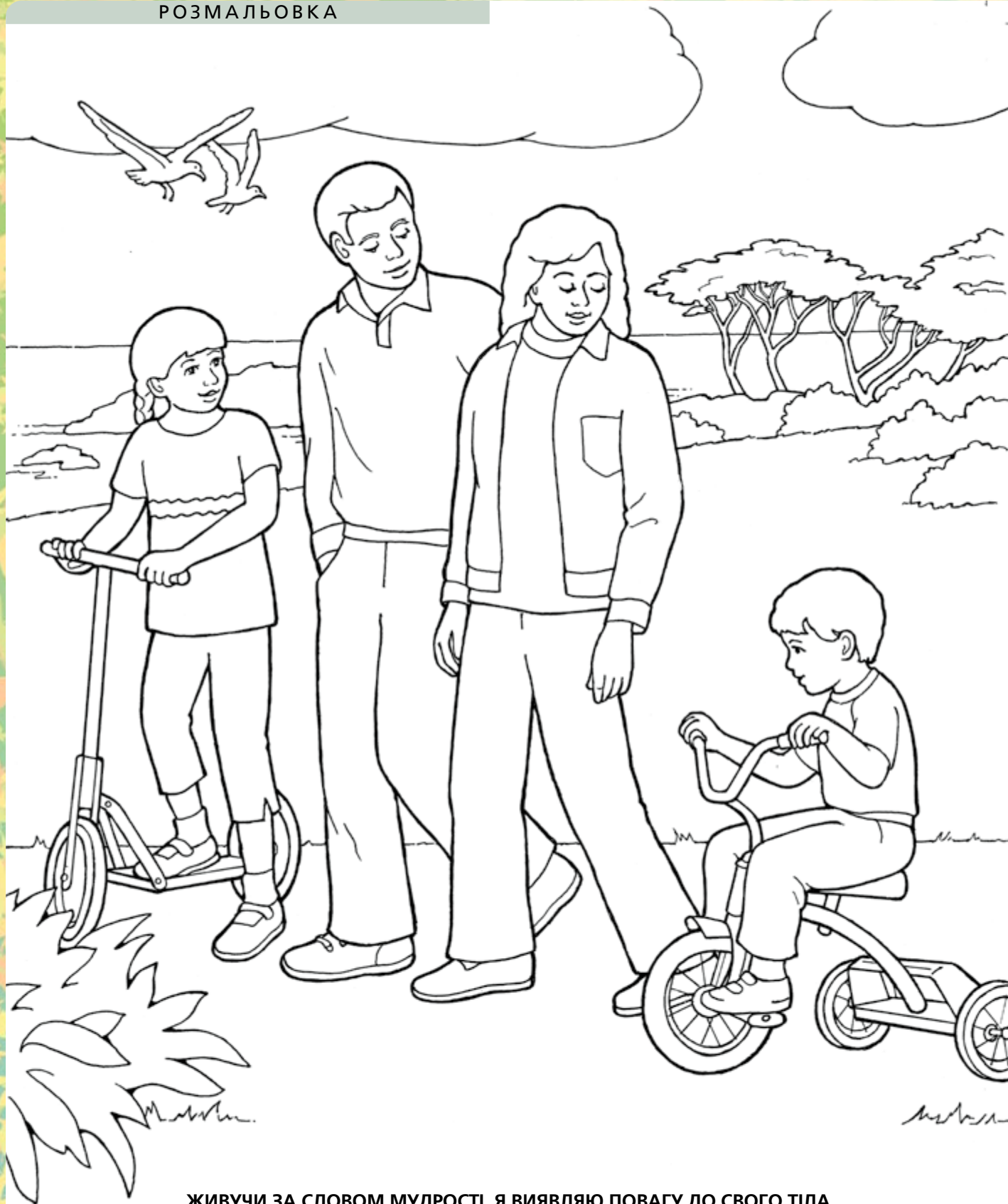
Будинки зборів

Писання

зліва: ІЛІУСТРАЦІЇ ДЖО ОЛГОРЕС

ЖИВУЧИ ЗА СЛОВОМ МУДРОСТІ, Я ВИЯВЛЯЮ ПОВАГУ ДО СВОГО ТІЛА

“Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?
...Храм Божий святий, а храм той—то ви” (1 Коринтянам 3:16-17).

Церковні **НОВИНИ**

Жовтневий номер журналів *Ліягона* та *Ensign* присвячений Книзі Мормона

Церковні журнали періодично публікують номери, присвячені одній з важливих тем. Цього року жовтневий номер *Ліягони* та *Ensign* буде присвячений Книзі Мормона.

У номері розглядатимуться три важливі питання: Що таке Книга Мормона? Для чого нам Книга Мормона? Що Книга Мормона означає для мене?

У цьому номері буде представлена історія Книги Мормона, описано особистий духовний досвід членів Церкви, пов'язаний з нею, рекомендації щодо вивчення цієї книги Писання та інформація про те, як застосовувати її у наш час. У цьому номері також міститимуться свідчення і натхненні думки про Книгу Мормона 15 живих пророків і апостолів, а також всіх Президентів Церкви.

“Свідчення керівників Церкви сповнені духовною силою,— сказала Дженіфер Грінвуд, помічник головного редактора *Ліягони*.— Основа їхніх свідчень є Книга Мормона, ключовий камінь нашої релігії. Ми дуже прагнемо, щоб члени Церкви відчули ці свідчення”.

За словами Пола Б. Пайпера, сімдесятника, виконавчого директора відділу навчальних матеріалів, членів Церкви заохочують використовувати цей номер у два способи.

“По-перше, членам Церкви і місіонерам слід ознайомитися з ним для набуття знань і зміцнення свого свідчення про Книгу Мормона,— сказав він.— По-друге, їм слід ділитися журналом з іншими людьми, зокрема з малоактивними членами Церкви і тими, хто не належать до Церкви”.

“Ми бажаємо, щоб цей номер став важливою віхою для людей і допоміг їм буквально відкрити для себе Книгу Мормона та оновити своє прагнення бути вірними їй,— сказала сестра Грінвуд.— Як чудово говорити про Книгу Мормона, читати про Книгу Мормона і розширювати своє пізнання щодо Книги Мормона,

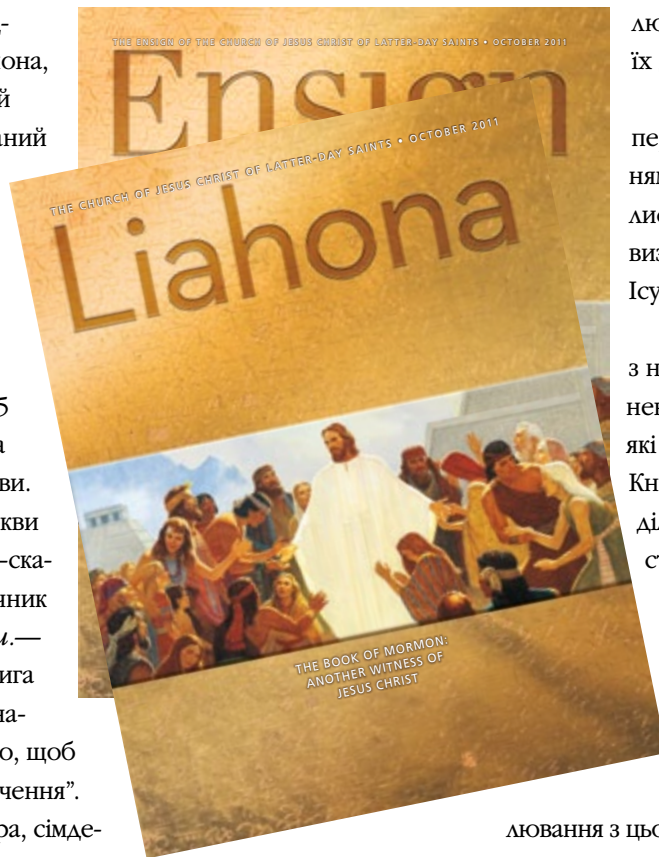
але саме Книга Мормона веде людей до навернення, наближає їх до Бога”.

Книга Мормона витримала перевірку часом та випробуваннями, свідчення про неї залишилися непохитними, і вона відіграє визначальну роль у євангелії Ісуса Христа.

“Цей номер було підготовлено з надією, що він принесе натхнення сім'ям і окремим людям, які прагнуть зрозуміти вчення Книги Мормона, застосовувати їх і ділитися ними з іншими”,— сказав старійшина Пайпер.

Жовтневий номер буде доступний 42 мовами. Усіх членів Церкви закликають ознайомитися з його змістом. Послання Першого Президентства і Послання для візитного вчителювання з цього номеру будуть доступні ще 39 мовами. Повний номер також буде розміщений онлайн багатьма мовами на веб-сторінках журналів *Ліягона* та *Ensign*.

Члени Церкви, які бажають оформити передплату для себе, зробити це, як подарунок, для інших людей або отримати додаткові примірники номеру, присвяченого Книзі Мормона, можуть відвідати найближчий магазин Розподільчої служби або завітати на сайт store.lds.org. ■

Жовтневий номер журналів *Ліягона* та *Ensign* буде присвячений Книзі Мормона.

Нові президенти місій покликані на служіння

Раніше у цьому році Церква оголосила імена 127 нових президентів місії. Більшість з них розпочали своє трирічне служіння у цьому покликанні в липні цього року.

Місія Новий президент

Албанія, Тірана	Ендрю М. Форд
Аляска, Анкорідж	Н. Уоррен Кларк
Альпійська німецькомовна	Річард Л. Майлз
Англія, Манчестер	Роберт І. Престон
Аргентина, Буенос-Айрес, Західна	Дуглас Б. Картер
Аргентина, Мендоса	Сергіо Е. Авіла
Аргентина, Ресістенсія	Раймонд С. Хейман
Аргентина, Росаріо	Уго Л. Джуліані
Аргентина, Сальта	Хуан Дж. Левріно
Аризона, Тусон	Роджер Е. Кіллек
Аризона, Фінікс	Р. Скотт Тейлор
Арканзас, Літл-Рок	Деніел Бей Гіббонс
Балтійська	Джеффри Г. Босвелл
Бенін, Котону	Роберт Ф. Уїдд
Болівія, Кочабамба	Ден Л. Дайер
Бразилія, Бразилія	Хелціо Л. Гертнер
Бразилія, Віторія	Х. Мороній Кляйн
Бразилія, Манаус	Маурісіо Г. Гонзага
Бразилія, Масейо	Рубенс С. Леніус
Бразилія, Ресіфі	Джеральдо Ліма
Бразилія, Ріо-де-Жанейро	Джеймс В. Харт
Бразилія, Сальвадор	Р. Пачеко Пінхо
Бразилія, Сан-Паулу, Интерлагос	
Бразилія, Сан-Паулу, Південна	Джон С. Теннер
Бразилія, Сан-Паулу, Північна	Маркус Х. Мартінс
Бразилія, Флоріанополіс	Дж. Джоел Фернандес
Бразилія, Форталеса	Франциско А. Суза
Вашингтон, Такома	Дуглас В. Вівер
Венесуела, Каракас	Віані Р. Вілламізар
Гана, Аккра	Деніел К. Джадд
Гана, Кейп-Коуст	Джеффри Л. Шульц
Гватемала, Гватемала, Південна	Леррі Стей
Гватемала, Гватемала, Північна	Едвард Д. Уоттс
Гватемала, Гватемала, Центральна	М. Джозеф Бру

Гватемала, Кесальтенанго	Люїс Бауїста
Гондурас, Тегусігальпа	Карлос А. Ернандес
Демократична Республіка Конго, Кіншаса	Брент Л. Джеймсон
Джорджія, Атланта, Північна	Марк А. Уолферт
Домініканська Республіка, Санто-Домінго, Західна	Рауль Родрігес Морел
Домініканська Республіка, Санто-Домінго, Східна	Еріберто Ернандес
Еквадор, Гуаякіль, Північна	Лізардо Х. Амайя
Еквадор, Кіто	Брюс Е. Гхент
Замбія, Лусака	Мікеле Р. Падович
Західна Вірджинія, Чарльстон	Брюс Г. Пітт
Кабо-Верде, Прая	Роберто Ф. Олівейра
Каліфорнія, Анахайм	Бредфорд С. Боуен
Каліфорнія, Аркадія	Йорг Т. Бецерра
Каліфорнія, Вентура	Фернандо Р. Кастро
Каліфорнія, Ріверсайд	Пол Ф. Смарт
Каліфорнія, Роузвіль	Джон Г. Уестон
Каліфорнія, Сакраменто	Х. Бенсон Люїс
Каліфорнія, Сан-Дієго	Пол Н. Клейтон
Каліфорнія, Сан-Хосе	В. Лінкольн Уоткінс
Каліфорнія, Фресно	Леррі Гелвікс
Канада, Ванкувер	Карл М. Тілман
Колорадо, Денвер, Північна	Джеррі М. Тумбс
Колорадо, Колорадо-Спрінгс	Дж. Патрік Андерсон
Колумбія, Калі	Джонатан М. Принц
Корея, Бусан	Лінн А. Гілберт
Кот-д'Івуар, Абіджан	З. Домінік Декей
Луїзіана, Бетон-Руж	Джим М. Уолл
Луїзіана, Кентукі	У. Річардс Вудбурі
Мексика, Веракрус	Карлос В. Тревіно
Мексика, Мехіко, Південносхідна	Реймундо Моралес Баррера
Мексика, Мехіко, Північна	Дж. Дана Колл
Мексика, Оаксака	Енріке Лейва Джименес
Мексика, Пуебла	Роберт С. Рівес
Мексика, Тіхуана	Армандо Карреон Рівера
Мексика, Торреон	Девід Флорес Віллсенор
Мексика, Тукстла Гутьєррес	Хуан Г. Карденас Тамайо
Мікронезія, Гуам	Стівен Ф. Мекхем
Міннесота, Міннеаполіс	Джордан В. Климентс
Міссурі, Індепенденс	Дональд Дж. Кіс
Мічиган, Ленсінг	Стівен Х. Гесс
Монголія, Улан-Батор	Джей Д. Кларк *
Невада, Лас-Вегас	Майкл А. Нейдер
Нігерія, Лагос	Едвард К. Б. Каркарі
Німеччина, Франкфурт	Ліхай К. Шварц

Нова Зеландія, Веллінгтон	Майкл Л. Кезер'ян
Нова Зеландія, Окленд	Пол Н. Лікіас
Нью-Джерсі, Моррістаун	Джон М. Джемсон
Огайо, Колумбус	Роберт Т. Нільсен
Орегон, Портленд	С. Джеффри Морбі
Орегон, Юджин	Марк А. Янг
ПАР, Йоганнесбург	С. Крейг Омер
ПАР, Кейптаун	Марк І. Вуд
Пенсильванія, Піттсбург	Клінтон Д. Топхем
Перу, Ліма, Східна	Нельсон Арділа Васквес
Перу, Чіклайо	Едуардо С. Піско
Південна Кароліна, Коламбія	Монте Холм
Порт Харкорт, Нігерія	Філіп К. Ксаксабге
Росія, Єкатеринбург	Е. Кент Раст
Росія, Новосибірськ	Стівен М. Пітерсен
Росія, Санкт-Петербург	Джон Біслі
Румунія, Бухарест	Нед С. Хіл
Сальвадор, Сан-Сальвадор	Девід Л. Глазье
Сальвадор, Санта-Ана/Беліз	І. Полоскі Кордон
Самоа, Апія	Джонні Л. Леота
Словенія/Хорватія	Едвард Б. Роув
Таїті, Папіете	Бенджамін Т. Сінджокс
Таклобан, Філіппіни	Жозе В. Ендая
Теннесі, Нешвілл	Уільям Л. Мак-Кі
Теннесі, Ноксвілл	Річард А. Айріон
Техас, Даллас	Девін Г. Дюррант
Техас, Лаббок	Арнольд Р. Огустін
Техас, Льюїстон	Джон С. Пінгрі
Техас, Х'юстон, Східна	Томас Дж. Крауфорд
Україна, Донецьк	Владимир Камперо
Україна, Київ	Йорг Клібенгат
Фіджі, Сува	Кеннет Д. Клінгер
Філіппіни, Анхелес	Девід С. Мартіно
Філіппіни, Давао	Фердінанд Панган
Філіппіни, Кесон-Сіті, Північна	Денніс Р. Сперрі
Філіппіни, Маніла	Ліль Дж. Стакі
Філіппіни, Олонгапо	Роберто Б. Куерідо
Філіппіни, Сан-Пабло	Джордж Е. Петерсон
Філіппіни, Себу	Еван А. Шмутц
Фінляндія, Гельсінкі	Дуглас М. Ролінгс
Флорида, Форт Лодердейл	Дональд Е. Андерсон
Франція, Париж	Френк Познанські
Чилі, Консепсьйон, Південна	Освальдо Мартінез Каррено
Чилі, Осорно	Джон Е. Репплі
Чилі, Сантьяго, Північна	Фред Д. Ессіг
Швеція, Стокгольм	Грегори Дж. Ньюел
Японія, Кобе	Річард Г. Зінке
Японія, Саппоро	Ерік С. Еванс
Японія, Сендай	Гері Д. Расмуссен ■

* Розпочав служіння у грудні 2010 р.

Зміни в керівництві територіями

Перше Президентство поголосило про зміни в керівництві територіями, які наберуть чинності з 1 серпня 2011 р. Окрім інших змін, старійшину Теда Р. Каллістера було покликано до президентства сімдесятників. Усі члени президентств територій є членами Першого або Другого кворумів сімдесятників. ■

Президентство сімдесятників

Рональд А. Разбанд
Допомагає в усіх територіях

Стівен Е. Сноу
1. Північна Юта
2. Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта
3. Південна Юта

Уолтер Ф. Гонсалес
4. Південно-східна північноамериканська

Л. Утні Клейтон
5. Північно-західна північноамериканська
6. Західна північноамериканська

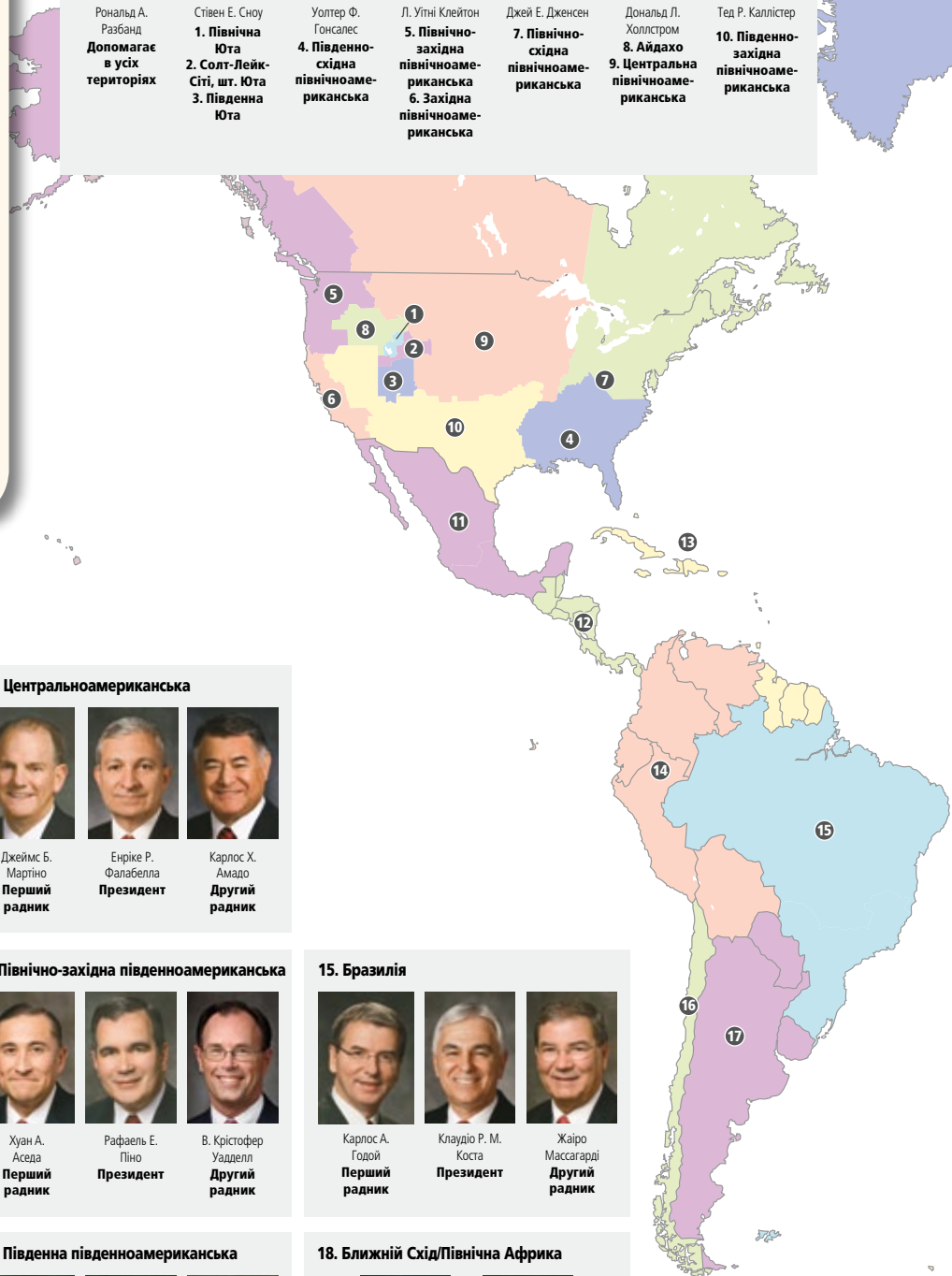
Джей Е. Дженсен
7. Північно-східна північноамериканська

Дональд Л. Холлстром
8. Айдахо
9. Центральна північноамериканська

Тед Р. Каллістер
10. Південно-західна північноамериканська

11. Мексиканська

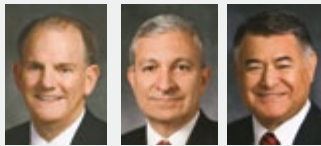

Бенхамін Де Ойос
Перший радник

Деніел Л. Джонсон
Президент

Октавіано Теноріо
Другий радник

12. Центральноамериканська

Джеймс Б. Мартіно
Перший радник

Енріке Р. Фалабелла
Президент

Карлос Х. Амадо
Другий радник

13. Карибська

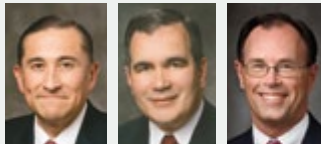

Уілфорд В. Андерсен
Перший радник

Франсіско Дж. Вільяс
Президент

Дж. Девн Корніш
Другий радник

14. Північно-західна південноамериканська

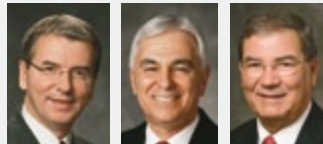

Хуан А. Аседа
Перший радник

Рафаель Е. Піно
Президент

В. Крістофер Уадделл
Другий радник

15. Бразилія

Карлос А. Годой
Перший радник

Клаудіо Р. М. Коста
Президент

Жайро Массарді
Другий радник

16. Чилі

Хорхе Ф. Себаллос
Перший радник

Лоуренс Е. Корбрідж
Президент

Кент Ф. Річардс
Другий радник

17. Південна південноамериканська

Маркос А. Айдукайтіс
Перший радник

Мервін Б. Арнольд
Президент

Бредлі Д. Фостер
Другий радник

18. Близький Схід/Північна Африка

Брок Д. Портер
Управління здійснюється з Головного управління Церкви

Пол Б. Пайлер

19. Європа

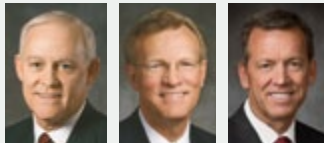

Джеральд Коссе
Перший радник

Еріх В. Копічке
Президент

Хосе А. Теїксейра
Другий радник

20. Східноєвропейська

Ларрі Р. Лоуренс
Перший радник

Грегори А. Швайцер
Президент

Рендалл К. Беннетт
Другий радник

21. Азія

Кент Д. Уотсон
Перший радник

Ентоні Д. Перкінс
Президент

Джерріт В. Гонг
Другий радник

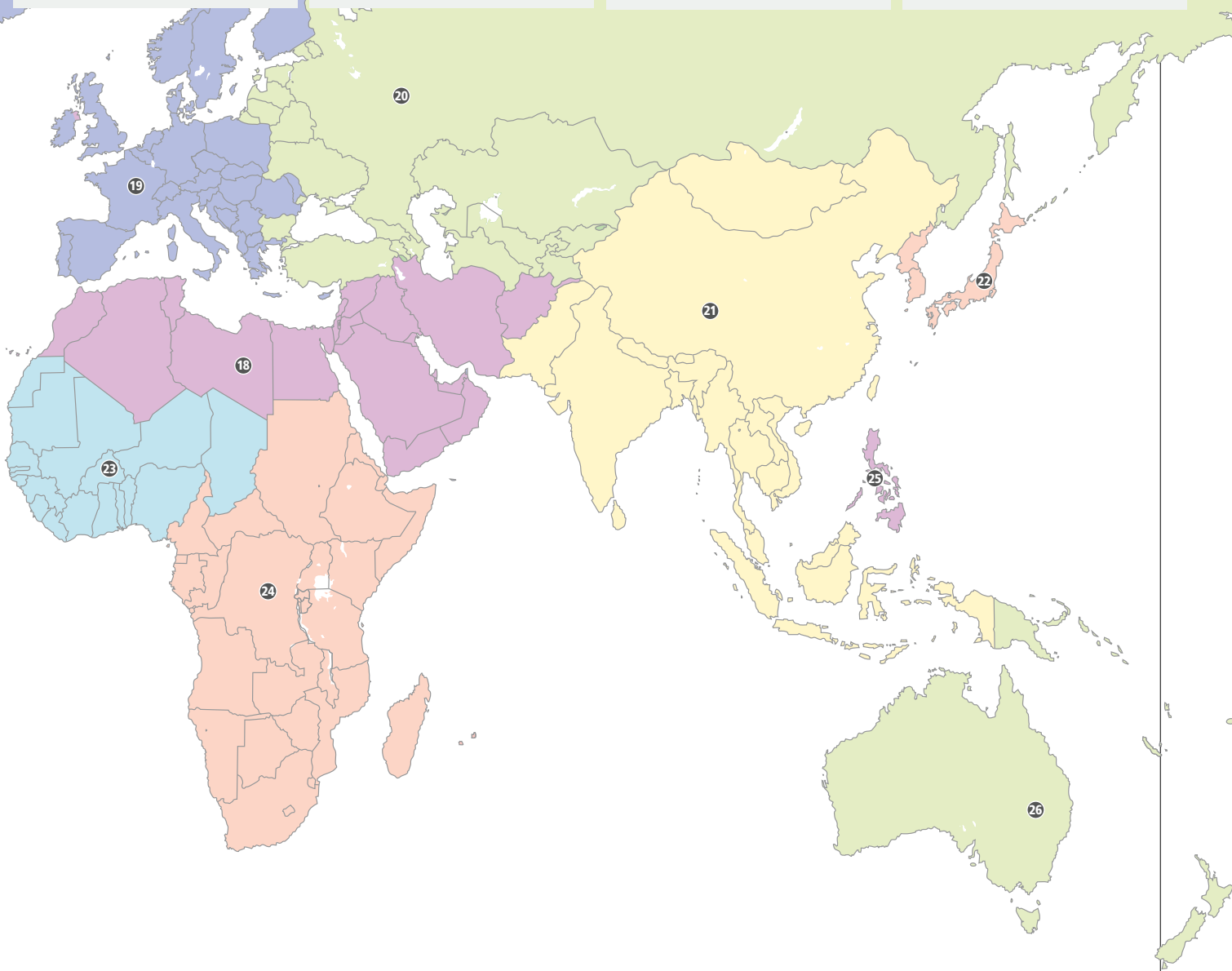
22. Північноазійська

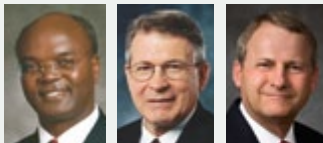
Майкл Т. Рінгвуд
Перший радник

Гарі Е. Стівенсон
Президент

Коїчі Аоягі
Другий радник

23. Західноафриканська

Джозеф В. Статі
Перший радник

Джон Б. Діксон
Президент

Лєгранд Р. Куртіс молодший
Другий радник

24. Південно-східна африканська

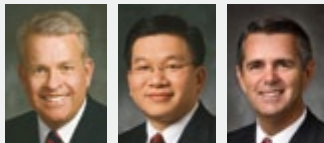

Уліссес Соарес
Перший радник

Дейл Г. Ренлунд
Президент

Карл Б. Кук
Другий радник

25. Філіппіни

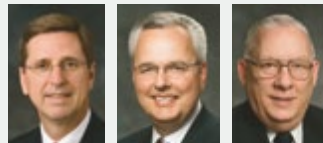

Брент Х. Нільсон
Перший радник

Майкл Джон У. Те
Президент

Іен С. Ардерн
Другий радник

26. Тихоокеанська

Кевін У. Пірсон
Перший радник

Джеймс Дж. Гамула
Президент

Ф. Майкл Уотсон
Другий радник

Церква змінює межі місій

З метою кращого використання ресурсів для задоволення поточних потреб, Церквою у 2011 році створені п'ять нових місій і поєднано інші місії з розташованими неподалік. Кількість місій по всьому світу—340.

Церква створила такі місії:

Місія Бенін, Котону, що охоплює території Беніну та Того—була створена з частини колишньої місії Кот-д'Івуар, Абіджан.

Місія Мексика, Мехіко, Південносхідна, створена шляхом зміни меж місій Мексика, Мехіко, Східна, Мексика, Мехіко, Північнозахідна, та Мексика, Мехіко, Південна.

Місія Перу, Чіклейо, створена з місій Перу, Піура, та Перу, Трухільо.

З частини території місій Філіппіни, Маніла та Філіппіни, Кесон-Сіті, створено місію Філіппіни, Кесон-Сіті, Північна.

Місію Замбія, Лусака, було створено шляхом розділення місії Зімбабве, Хараре, і до її меж входить територія країни Малаві.

Було об'єднано наступні місії:

Місії Канада, Торонто, Східна, та Канада, Торонто, Західна, були об'єднані в місію Канада, Торонто.

Місія Коннектикут, Хартфорд, увійшла до складу місії Бостон, Массачусетс.

Межі місій Флорида, Джексонвіль, Флорида, Таллахассі, Джорджія, Атланта, та Південна Кароліна, Коламбія, були змінені, щоб включити до свого складу територію колишньої місії Джорджія, Мейкон.

Місія Португалія, Порто, була приєднана до місії Португалія, Лісабон.

Межі місій Франція, Париж, і Франція, Тулуза, були змінені, і до них долучена територія місії Швейцарія, Женева. (Крім того, офіс місії Франція, Тулуза, було перенесено до Ліона, а назва місії змінена на місію Франція, Ліон).

Було змінено межі місій Сальвадор, Сан-Сальвадор, Східна, Сальвадор, Сан-Сальвадор, Західна/Беліз. Східна місія зараз має назву місія Сальвадор, Сан-Сальвадор, а Західна має назву місія Сальвадор, Санта-Ана/Беліз. ■

Щоб подивитися карти нових місій, завітайте на сайт visitlds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes.

Церква продовжує надавати допомогу в Японії

Після спустошливого землетрусу силою в 9 балів, що вразив Японію 11 березня 2011 р., Церква продовжує надсилати гуманітарні вантажі та надавати допомогу по всій країні.

Було розподілено понад 150 тонн гуманітарних вантажів, наданих Церквою: продукти харчування, вода, ковдри, постільні речі, гігієнічні набори, одяг та пальне. Понад 7000 членів Церкви присвятили більше 60000 робочих годин для надання допомоги.

Дев'ять мільйонів записів з Угорщини додані у FamilySearch

З 11,5 мільйонів нових записів з різних країн світу, доданих у березні в FamilySearch, 9 мільйонів з Угорщини.

Дев'ять мільйонів проіндексованих записів були першими з трьох серій угорських записів, що будуть опубліковані протягом наступного року. Окрім цих записів, нові проекти з Угорщини зараз доступні на FamilySearch для індексації волонтерами. ■

ВІДГУКИ

Ліягона містить відповіді

Ліягона була великим благословенням для мене, моєї сім'ї та всіх тих, з ким я мав нагоду говорити про Церкву. Щоразу, коли мені потрібна порада, я звертаюся до Ліягони і завжди знаходжу потрібну відповідь. Ліягона в електронному форматі, розміщена в Інтернеті, це також чудово—вона допомагає мені готуватися до виступів та уроків, зберігаючи години мого часу, які б я мав витратити на пошук.

Мауріліо Браз Сантана, Бразилія

Путівник для тих, хто шукає

Коли я щомісяця читаю Ліягону, вона дає мені дещо більше, ніж я мав до цього. Вона нагадує про любов Спасителя до мене і допомагає мені вдосконалюватися. Я знаю, що цей журнал є путівником для тих, хто справді шукає проводу.

Анге-Лорейн Коуадіо, Кот-д'Івуар

Відчувати дух "Голосів святих останніх днів"

З кожним місяцем Ліягона стає все кращою. Я радію, коли отримую її, оскільки напевно знаю, що знайду в ній надихаючі послання. Особливо мені подобаються "Голоси святих останніх днів". Я відчуваю Дух, коли читаю про тих, хто подолав труднощі та спокуси завдяки прикладу і вченням Викупителя.

Шила Уамба, Мозамбік

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО СІМЕЙНОГО ВЕЧОРА

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

"Один непохитний піонер благословляє багато поколінь", сторінка 16: коли ви поділитесь цією статтею зі своєю сім'єю, обговоріть, як приклад Сари вплинув на її батька. Обговоріть, як ваш приклад може справляти добрий чи поганий вплив на оточуючих. Поставте собі мету—кожного дня бути "відданим піонером".

"Чи справді він мене про те запитав?", сторінка 42: переглядаючи цю статтю, виявіть, які можуть бути занепокоєння у членів Церкви стосовно їхніх покликань, та порівняйте їх. Прочитайте цитату Президента Монсона і потім обговоріть шляхи отримання допомоги від Небесного Батька у виконанні ваших обов'язків. Ознайомтеся з джерелами, наведеними у списку під заголовком "Отримання допомоги з інших джерел".

"Єдина істинна і жива Церква", сторінка 48: складіть перелік з трьох ознак Церкви Ісуса Христа Святих Останніх

Днів, описаних старійшиною Оуксом, які характеризують її як єдину істинну і живу Церкву на землі. Обговоріть

кожну з цих ознак і те, які благословення вона приносить вашій сім'ї. Можна провести рольову гру, в якій члени сім'ї могли б свідчити про ці ознаки людям, що належать до інших конфесій.

"Відображення", сторінка 60: прочитавши цю статтю разом, попросіть кожного з членів сім'ї подивитися у дзеркало і сказати, що він або вона бачить. Допоможіть кожному усвідомити, що вони дивляться на дитину Небесного Батька. Ви можете провести обговорення і свідчити, як сильно Він любить кожного з нас і як важливо покладатися на Нього. Ви також можете прочитати разом Псалми 56:4 та 1 Коринтянам 2:9.

Урок про свідчення

Коли ми з чоловіком тільки-но уклали шлюб, мене непокоїло, що домашні сімейні вечори, на яких будемо присутні лише ми вдвох, будуть нудними або однотипними. Я думала, що невдовзі нам стане нецікаво навчати одне одного. Але мій чоловік здивував мене на нашому першому ж вечорі у понеділок, сказавши: "Я хотів би поділитися своїм свідченням". Він свідчив про Спасителя і шлюб. Після нього я поділилася своїм свідченням. То був вечір, про який я завжди згадуватиму з глибокою вдячністю. Він, навіть не знаючи про мої занепокоєння щодо домашніх сімейних вечорів, дав мені відповідь на це питання, і я відкрила для себе, що кожний домашній сімейний вечір став духовною подією, на яку я з нетерпінням очікую.

Відтоді на наших домашніх сімейних вечорах з'явилась традиція ділитися свідченнями. Зараз у нас вже є маленька дочка, і хоча ми адаптуємо уроки для неї, ми також ніколи не забуваємо ділитися своїми свідченнями. Я з нетерпінням чекаю на той день, коли зможу почути свідчення своїх дітей і навчати їх, чого свідчення такі важливі. ■

Хейді Іклеану, Кентукі, США

ПРИТЧА ПРО БАНАНОВЕ ДЕРЕВО

Антон Т. Кумарасамі

У переказі Лінди Дж. Лейтер

Там де, я живу—на Шрі-Ланці—росте багато бананових дерев. У них м'яка кора, яку легко розрізати ножом, але ніхто не шкодить банановим деревам, вони дають чудові плоди.

Багато років тому, коли я був маленьким хлопчиком, була дуже сильна буря. Коли вона нарешті закінчилася, я вийшов на вулицю й побачив, що одне з бананових дерев було повалено. Його вирвало з корінням і зірвало листя. Я подумав, що буде цікаво порізати стовбур поваленого дерева, тож пішов додому і знайшов ніж. Але щойно я був готовий всадити ніж у деревину, дідусь зупинив мене.

“Тобі не слід псувати бананове дерево”, —сказав він.

“Але чому?” —запитав я.— Воно вже пропало, а мені буде цікаво повирізати”.

Мій дідусь нічого не сказав, але знаком руки поманив мене за собою. Він попросив мене вирізати велику палицю. Потім ми знову повернулися у двір, де лежало бананове дерево. Хоча здавалося, що з нього вже нічого не буде, ми почали намагатися підняти його. Як тільки стовбур був у вертикальному положенні, ми прив'язали зламане дерево до палиці.

“Антоне, сказав дідусь,—я хочу, щоб кожного дня ти спостерігав за цим деревом і дивився, чи воно стоїть прямо. Кожного дня його треба поливати і підживлювати”.

Здавалося, що пошкоджене бурєю бананове дерево загинуло. Але любов, турбота і щоденне живлення не лише допомогли йому ожити, але і принести плоди.

Тож кожного ранку я перевіряв бананове дерево, щоб побачити, чи воно не зігнулося. Щодня я набирив у відро воду і акуратно виливав її під коріння. Я старанно працював, щоб підживлювати дерево.

Невдовзі воно зацвіло й незабаром з'явилися й банани. Коли плоди були спілі, дідусь дав по банану кожному члену сім'ї. Я з задоволенням дивився, як вони, знявши шкірку, їли банани. Ті банани були найсмачнішими з усіх, які я коли-небудь куштував, і мені

було радісно, що моя сім'я їсть їх.

Це було багато років тому, задовго до того, як я знайшов Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Однак урок, засвоєний мною під час догляду за банановим деревом, можна застосувати до мого життя сьогодні. Під час виконання церковних покликань, а також працюючи лікарем, я часто стикаюся з людьми, які опинилися в складних обставинах. Як і те бананове дерево, ті люди бувають покинуті, мають непривабливий вигляд, опускаються—навіть у власних очах. Коли я думаю про те, щоб відмовитися від них, то пригадую солодкий смак плодів того бананового дерева і набираюся сміливості підняти їх, обв'язати, підживити й щодня піклуватися про них, як це зробив би Спаситель.

Банани, які їла моя сім'я, були солодкими, але Книга Мормона розповідає нам про інший плід—“солодший за все” і “бажаніший за всі інші плоди” (див. 1 Нефій 8:11–12). Ми можемо знаходити радість, допомагаючи тим, хто прагне знайти свій шлях в імлі темряви, і спрямувати їх, щоб вони скуштували плід, який є солодшим за все солодке—плід вічного життя. ■

Перший цвіт, художник Анні Генрі

“І сказав їм Ісус: “Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде.

Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали”
(Іван 12:35–36).

Що допомагає підтримувати баланс у житті?

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пропонує чотири способи, за допомогою яких святі останніх днів можуть вести збалансоване, праведне життя:

1. Тримати свої чудові фізичні тіла в чистоті й святості, як храми Божі.
2. Віддавати перевагу духовному навчанню й знанням від Бога.
3. Бути надійним поколінням і користуватися фундаментом вічних євангельських істин для встановлення норм і цінностей
4. Прагнути знання вічних істин, що містяться у святих Писаннях.

Див. “Традиції збалансованого, праведного життя”, с. 30.

